SANDRA BROWN
LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC

Capitolul 1

— O femeie antrenoare a echipei de fotbal? Ronald Kershaw izbucni în râs. Ei, hai miss Brady. Glumeşti, nu-i aşa?

Geraldine Brady stătea pe scaunul din spatele biroului ei, îşi aranjă ochelarii ei rotunzi, fără ramă pe nasul ei lung şi subţire şi privi spre înaltul profesor de gimnastică.

— Ronnie, doar n-ai să-mi spui că eşti un misogin. Doar ai o mamă plină de calităţi şi trei surori încântătoare..

Ronald îşi trecu o mână prin părul său închis la culoare şi scurt. Acesta era unul din dezavantajele de a creşte şi de a trăi într-un oraş mic precum Hillbrock. Oricine te ştia, îţi cunoştea familia şi cele mai multe din problemele tale.

Miss Brady fusese directoare la Hillbrock School pe când el era boboc aici, cu vreo 20 de ani în urmă. Ea nu era neapărat o bârfitoare, ci mai degrabă era una din persoanele care vroia să ştie tot despre fiecare. El îndreptă spre ea ceea ce spera să fie un zâmbet dezarmant.

— Nu sunt. Dar ştii... aceştia sunt băieţi, miss Brady. Serios, sunt bărbaţi tineri. Vor fi probleme cu vestiarul, de exemplu. Nu le va plăcea să fie o femeie prin preajmă, când se vor schimba.

— Eu nu mi-o imaginez făcând duş alături de

băieţi, tu nu crezi?

Ronald îşi pierdu răbdarea, care nu fusese niciodată punctul lui tare.

— Dar ce spui despre jocul propriu-zis? Eu n-am auzit niciodată despre o femeie care să ştie totul despre fotbal.

— Serios? Ai auzit vreodată de Diana Cantrell? Eu cred că a făcut o treabă extraordinară la postul naţional de televiziune cu emisiunea ei despre fotbal. Şi acum, iată că a apărut Jane Trolls. Ai citit recomandările ei? Ronald simţi că iritarea lui creşte în timp ce se plimba prin micul ei birou.

— Ştiu că a fost alergătoare la Olimpiadă!

— Un pic mai mult decât o alergătoare obişnuită! A câştigat medalia de argint când avea 17 ani şi apoi a intrat iar în concurs când avea 21 de ani şi a câştigat medalia de aur.

— Ei bine, ştie să alerge. Dar ştie ea fotbal?

Deşi dezamăgită de reacţia lui, ea urmă totuşi netulburată,

— Ea a continuat, devenind o performeră de clasă, şi-a luat diploma în educaţia fizică, a fost antrenoare principală la un colegiu din est şi antrenor olimpic pentru un an. Pentru o tânără care de-abia a împlinit 30 de ani, aş spune că are o impresionantă listă de realizări. Oprindu-se în faţa biroului ei îşi împreună mâinile nervos şi se înclină spre ea.

— Repet, ştie ea fotbal?

— Eu aş crede că da, dat fiind că ea a antrenat echipe de fotbal la nivel de colegii. Cu siguranţă că ea poate, să se descurce cu echipa de elevi de liceu.

Geraldine Brady simţi că privirea i se înmuia în timp ce studia trăsăturile lui Ronald ce trădau încăpăţânare. Ea ştia exact de ce era el aşa de supărat şi îşi alese cuvintele cu grijă.

— Ronald, îmi dau seama că acum zece ani când ai cerut să colaborezi cu banca tehnică a echipei de fotbal, visul tău era să devii într-o zi antrenor principal aici, la tine acasă. Cred că ai luat să antrenezi echipa de baschet numai temporar, gândindu-le că atunci când James Priest se vă retrage te vei îndrepta spre fotbal. Dar tu ai făcut o treabă atât de minunată ducând echipa de baschet din liga B în liga A şi oferindu-ne posibilitatea unui campionat pentru ultimii 2 ani. Nu vreau să te pierdem din locul unde te-ai dovedit o capacitate.

Ochii albaştri ai lui Ronald deveniră serioşi. El îşi închipui că ceea ce gândea ea, gândea şi restul oraşului.

Fusese o stea la cursa de alergări de 800 m, în timpul anilor petrecuţi la Hillbrock şi la Colegiul Crownlake pe care-l frecventase pentru a-şi obţine diploma de profesor.

Apoi au fost probleme, probleme serioase şi a trebuit să-şi rearanjeze visurile. Când s-a reîntors în oraşul natal a fost mulţumit că i s-a cerut să antreneze echipa de baschet şi să-l asiste ocazional pe antrenorul Priest, la fotbal. Chiar şi acum. Ceea ce dorea cu adevărat era binele băieţilor din Hillbrock School. Dar ştia că pentru a schimba modul de gândire al unui întreg grup de oameni care îşi aveau părerile lor preconcepute ar fi trebuit să se destăinuie cu mult mai mult decât îi era lui convenabil.

— Miss Brady, sunt foarte fericit ca antrenor al echipei de baschet. Sunteţi conştientă, sunt sigur, că mulţi dintre băieţii din echipa de fotbal joacă şi în cea de baschet. Îi ştiu, pe aceşti tipi, ei nu vor accepta o femeie drept antrenor. Ea îşi îngustă ochii de un cenuşiu pal şi nu luă în seamă opinia lui.

— O vor accepta dacă le vei cere tu.

Stând în vechiul scaun de lemn în faţa biroului ei, Ronald se încruntă:

— Nu ştiu dacă pot să fac asta cu conştiinţa împăcată.

Sprijinindu-şi coatele de birou, miss Brady se înclină spre el:

— Ronald, nu trebuie să-ţi spun eu că acest oraş se implică mult în problemele sportive ale şcolii noastre. Şi echipa de fotbal a fost într-o linie descendentă. James Priest a fost un antrenor bun cândva, atunci când tu jucai pentru el. Dar de la un timp, el doar pierde vremea, numărându-şi zilele până când va ieşi la pensie.

— De acord, admise Ronald.

— Conducerea şcolii a simţit nevoia de forţe proaspete, cineva care să ridice băieţilor moralul. Din cei şase solicitanţi, Jane Trolls este de departe cea mai calificată. Am vorbit cu ea la telefon şi mi-a făcut impresia că are personalitate şi este inteligentă. Am angajat-o pe un sezon de probă şi va sosi săptămâna viitoare. Nu vrei să fii rezonabil şi să-i dai o şansă?

Miss Brady era un bun administrator, judecata ei era de obicei la obiect, consimţi Ronald. Totuşi, de data asta, greşea.

— Eu nu am nimic împotriva persoanei în sine, înţelegi. Dar, nu am convingerea că există vreo femeie care să poată antrena o echipă de fotbal. Este un joc prea aspru, prea fizic. Luă dosarul lui Jane Trolls şi îl deschise acolo unde poza era prinsă pe interiorul coperţii.

— Vezi ce mică pare! Ar putea să se lovească pe teren!

Geraldine Brady oftă. Ronald Kershaw era un instructor care rareori îi crea probleme! Dar el recupera acum timpul pierdut. Privindu-şi ceasul se

ridică, dându-şi seama că ar putea dezbate această problemă împreună toată ziua şi niciunul nu ar ceda.

— Este de-abia 1 August. Mai avem câteva săptămâni până să înceapă cursurile. În tot acest timp îi vom observa îndeaproape gradul de instruire şi metodele ei practice.

Luându-şi poşeta, ea înconjură biroul. Şcoala era pustie. Venise aici să înceapă lucrul la nişte documente şi fusese oarecum surprinsă când Ronald îi aţinuse calea.

— De ce nu studiezi dosarul ei cu mai multă atenţie şi apoi să mi-l laşi pe birou? Eu am o întâlnire. Domnul din el îl facu pe Ronald să se ridice şi să zâmbească la subţirica directoare.

— Nu am vrut să vă fac probleme. Dar ştiţi cât de mult înseamnă aceşti tineri pentru mine. Ea îi întoarse zâmbetul.

— Şi pentru mine înseamnă foarte mult. Ronald dădu din cap în semn de aprobare.

— Plecaţi să conduceţi o şedinţă?

Geraldine îşi dădu seama că roşeşte în timp ce-şi trecea mâna prin părul cam neîngrijit.

— Nu, de fapt am oră la coafor.

El surâse spre ea.

— Aveţi o întâlnire foarte importantă diseară, nu-i aşa miss Brady? Îşi strânse buzele ştrengăreşte, se întoarse şi deschise uşa, prefăcându-se că nu a auzit întrebarea lui.

— Te rog, încuie când pleci, spuse ea şi apoi porni grăbită pe hol.

Chicotind, Ronald se aşeză, întrebându-se de ce miss Brady nu se căsătorise niciodată. Prea prinsă de munca ei, presupunea Ronald. Puţine femei ar putea să jongleze şi cu munca şi cu copiii şi să menţină o căsnicie fericită. Mama sa, Mary Kershaw era singura

dintre acestea pe care el o cunoştea. Dar era unica de acest fel. El deschise din nou dosarul. Jane Trolls nu aducea cu ceea ce credea el despre un antrenor de fotbal.

Din poză ea părea a fi de înălţime mijlocie, chiar zveltă, cu picioarele musculoase, de alergătoare. Părul ei şaten, lung până la umeri, încadra faţa ovală, iar ochii ei mari şi căprui priveau direct în aparatul de fotografiat. Nu părea agresivă sau arogantă, dar exista o tentă de hotărâre sugerată de poziţia bărbiei. Totuşi, dacă această femeie ar putea să stăpânească grupul de băieţi scandalagii din liceu... gândi Ronald încruntat. Trecu repede prin dosarul ei. Ca alte milioane de oameni, el era întotdeauna la curent, cu ceea ce se întâmpla la Olimpiade. Auzise nenumărate poveşti în care se vorbea despre dăruire, sacrificii, perseverenţă şi despre curajul de care era nevoie pentru a cuceri o medalie.

Ea era o învingătoare, trebuia să recunoască. Dar ar putea ea oare să-i facă pe băieţii din Hillbrock nişte învingători? Îndoielnic, gândi el, închizând dosarul. Îi ştia pe aceşti băieţi mai bine ca oricine, în orice caz mai bine decât cineva nou-venit. Şi mai ales o femeie. Îi va da o şansă, dar va sta prin apropiere. O va ţine sub observaţie, îi va verifica metodele, va avea grijă de băieţi. I-ar atenţiona pe câţiva băieţi, pe Timmy, D.C. Şi Don că ar fi interesant să ştie ce face antrenoarea Trolls în timpul antrenamentelor. Nu ar fi un spionaj cu adevărat, îşi spuse Ronald în timp ce puse dosarul lui Jane pe biroul directoarei. Ar fi o protecţie? Scormonindu-se în buzunarele blugilor după chei, Ronald părăsi biroul fluierând.

*

Un curcubeu. Jane Trolls privi spre dreapta în timp ce conducea de-a lungul şoselei şi zâmbi. Încetinind, trase maşina lângă un gard de lemn, care delimita o păşune. Intră în parcare, coborî din maşina ei sport decapotabilă, albă şi a mers să se sprijine de gardul decolorat de vreme.

Fusese o dimineaţă ploioasă când plecase din St. Louis, o ploaie caldă de vară. Nebraska aflându-se mai la nord, era mai frig. Toamna se anunţa mult prea timpuriu. Curcubeul strălucea pe cer, unde ultimii nori se îndreptau spre est. Curcubeul este un semn care aduce noroc, îşi aminti Jane că a citit asta undeva. Cu siguranţă spera din tot sufletul să fie aşa. Era timpul să aibă şi ea puţin noroc. Sub vrajă, parcă, îşi puse o dorinţă: „Aş vrea să-mi pot găsi fericirea în Hillbrock”, spuse ea cu voce tare. O mică turmă de vaci păştea în apropiere, forme maronii pe câmpul încă umed de iarbă verde, nici măcar nu se uitau înspre ea. Respira adânc aerul atât de curat încât inspirarea lui părea aproape dureroasă. Nu existau gaze de eşapament, nu exista poluare, nu exista nici măcar fum. Pe parcursul drumului, a trecut pe lângă ferme de animale, multe dintre ele cu mori, spaţioase hambare de lemn, pe lângă lanuri de cereale, pe lângă câteva livezi. De asemenea, erau şi câteva ferme de cai. Ea alesese traseul acesta în locul autostrăzii pentru a se bucura de cotiturile drumului şi de lacurile care se înşiruiau printre colinele verzi.

Atmosfera curată de la ţară era o schimbare binevenită faţă de oraşul pe care-l lăsase în urmă.

Părăsise o mulţime de lucruri, sau măcar aşa spera. Durere, confuzie şi îndoială. Frustrare, mânie şi visuri neîmplinite. Şi o poveste de dragoste distrusă. Şi câteva lucruri bune, cum ar fi tatăl ei. Robert Trolls, care încă trăia în casa familiei, într-o suburbie a

oraşului. Şi cei doi fraţi însuraţi, Jack şi Charles, care o învăţaseră mult mai multe lucruri decât fotbalul. Jane se răsuci şi îşi sprijini coatele de gard. Era la o mică distanţă de Hillbrock şi spera că vor mai fi măcar încă două drumuri ca acesta. Era un loc perfect pentru a alerga, o culme netedă şi neagră, cu foarte puţin trafic. Şi ea trebuia să alerge, atât timp cât mai putea. Pentru sănătatea ei, pentru echilibrul ei mental şi desigur pentru pura plăcere fizică. Un lătrat gros îi atrase atenţia spre maşină şi ea surâse. Era câinele ei, un ciobănesc german bătrân, alb şi lăţos care stătea pe bancheta din spate, având capul îndreptat spre ea, cu limba roz atârnându-i în jos.

— În regulă, Dandy, spuse ea strecurându-se în spatele volanului, ştiu că eşti nerăbdător să mergem. Aruncând o altă privire la curcubeu, Jane porni spre şosea. Şi eu sunt nerăbdătoare să văd noua noastră casă.

Dând drumul la radio în timp ce demara, auzi vocea inconfundabilă a lui Willie Nelson cântând: „Pe drum din nou…”. Jane privi rapid în spate, la Dandy, ale cărui urechi fluturau din cauza vântului.

— Ăştia suntem noi, amice. Din nou la drum. Râzând fară să aibă vreun motiv aparent, cu excepţia unei senzaţii bruşte de anticipaţie a fericirii, ea înaintă spre Hillbrock.

Era exact ora două când sosi în centrul oraşului. Aici era piaţa centrală, o suprafaţă deschisă, cu iarbă şi cu nişte stejari bătrâni şi cu straturi de flori bine îngrijite. Partea de jos a oraşului era construită din câteva clădiri cu magazine construite din cărămidă, situate drept lângă strada principală. Atmosfera micului oraş o mulţumea pe Jane şi ea opri în faţa Poştei. Sus pe clădire era aşezat un steag care flutura în vânt, dar clădirea arăta pustie în acea sâmbătă după

masă. Întinzându-se pentru a se dezmorţi coborî din macină. După harta pe care Becky Randall i-o trimisese, era la foarte mică distanţă de casa prietenei ei. Dar nu ar fi găsit un alt moment mai bun pentru a se uita un pic la împrejurimi. Peste drum ea recunoscu Biblioteca şi Primăria, construite din cărămidă. În colţul opus era o frumuseţe de magazin, firma arătând că acolo este coaforul. În apropierea lui se vedea altă firmă, Donna’s Inn. Jane mângâie capul lăţos a lui Dandy.

— Mă întorc imediat, prietene! spuse ea şi porni spre piaţă, în celălalt colţ era o Bancă, care avea un turn cu un orologiu. Mai erau obişnuitele băcănii, magazine care vindeau articole de farmacie, cosmetice, ziare, şi altele. Jane merse mai departe. Câteva bătrâne stăteau pe o bancă din parc şi zâmbeau în ţimp ce ea se apropia, făcând-o să se simtă bine venită. Cinci tineri se jucau cu banul. În centrul parcului observă câţiva oameni maturi implicaţi într-un joc improvizat de fotbal. Aceştia îi treziră interesul, aşa că Jane se apropie. Privindu-i, îşi aduse aminte din adolescenţa sa când, împreună cu tatăl ei şi cu cei doi fraţi, petrecuseră multe după-amiezi de toamnă aruncând mingea de la unul la altul. În curând, acest gen de joc nu mai era de ajuns pentru Jane, aşa că a organizat un grup de vecini şi i-a împărţit în două echipe. Apoi a pregătit strategia de joc pentru echipa ei, încercând ca echipa ei să câştige. Spre marea surpriză a fraţilor ei, manevrele îi reuşeau mult mai des decât eşuau. Respectul lor a impulsionat-o să încerce şi mai mult. Era deja o alergătoare atunci, visurile ei erau concentrate asupra viitoarei Olimpiade. Dar dragostea ei pentru fotbal nu murise. Învăţase întâi jocul practicându-l, apoi privind echipe la colegiu, fie la televizor, fie pe viu. Frumoase timpuri, gândi

Jane. Timpuri care au făcut ca mica lor familie să devină mai legată după prematura şi teribila moarte a mamei ei. Îndesându-şi mâinile în buzunare, ea se sprijini de un copac. Observă un tip mare, un zid puternic de muşchi, care nu prea avea viteză, dar de care era imposibil să treci datorită dimensiunilor sale. Mai văzu o femeie de vârsta ei, cu părul de culoare închisă, un bătrân înalt, aspru, cu păr negru, care părea că îşi petrece mult timp în aer liber, şi spre surpriza lui Jane o văzu şi pe prietena şi noua colegă de cameră Becky Randell întinzându-se pentru a prinde mingea.

Zâmbind, Jane păşi înainte sperând că Becky o va recunoaşte. În timp ce stătea pe marginea terenului improvizat, văzu o minge venind spre ea. Niciun jucător nu era prin zonă. Uitându-se pe sine, alergă câţiva paşi, sări şi prinse mingea. Acţionând din reflex, Jane începu să fugă spre terenul de pedeapsă urmărită de doi sau trei jucători pe care-i auzea alergând în spatele ei.

Ţinând mingea strâns în mână, ea prinse viteză. „Aproape de ţintă”, gândi ea. Apoi simţi izbitura. Braţe puternice o înconjurară de talie, alunecând încet spre genunchi şi care o trântiră jos. Rostogolirea ei amortiză căzătura pe corpul lui, căci ea căzu mai mult pe el decât pe pământul dur.

— Lovitură reuşită! strigă cineva din spate în timp ce venea spre ei.

— A fost placată înainte de a pune balonul în terenul de ţintă! strigă un adversar.

Încă strângând balonul, Jane ieşi stingherită din strânsoarea care o ţinea şi se ridică în picioare. Adversarul ei roşi de asemenea şi ea îşi dădu seama că privea în cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată. Pe neaşteptate, inima îi stătu pentru o clipă

şi ea înghiţi în sec. Înălţimea lui era cu câţiva centimetri peste 1,85 în, avea un păr negru care îi cădea peste faţa slabă cu linii surâzătoare la colţurile acelor incredibili ochi. El zâmbi atunci, scoţându-şi în evidenţă trăsăturile blânde, în timp ce întinse mâna pentru a înlătura iarba de pe umărul ei. Reacţia lui Jane la atingerea lui uşoară a fost asemănătoare cu cea pe care o simţi atunci când privirile lor li se întâlniră pentru un moment – ameţitoare. Ea se trase cu un pas înapoi.

— Sper că nu te-am rănit, spuse el.

Ea era minunată cu ochii ei căprui, calzi şi pielea ei de culoarea piersicii, dar puţin mai palidă. „Cine era ea?” se întrebă Ronald.

— Nu, sunt teafără! El purta nişte blugi şi o confortabilă cămaşă de fotbal colorată în verde şi alb, cu nr. 12 pe spate. Văd că eşti un fan a lui Rock Mountain.

— Enorm! Părea că îi este imposibil să nu se mai uite în ochii lui. Străini în Hillbrock, mai ales străini care să se alăture unui joc de fotbal, era ceva neobişnuit. Îi era ceva cunoscut la ea, gândi Ronald, dar nu putea să-şi aducă aminte de unde.

— A fost o prindere excelentă!

— Mulţumesc! spuse Jane dându-i mingea înapoi.

— Sunt Ronald Kershaw, spuse el şi îi întinse mâna.

Politicoasă, îşi strecură mâna în palma lui, simţind bătături pe pielea lui aspră şi foarte caldă.

— Bună, răspunse ea. Înainte de a mai spune ceva, Becky apăru alegând.

— Jane! o salută Becky. Sunt bucuroasă că ai ajuns aici în sfârşit! Jane îşi retrase mâna şi începu să zâmbească prietenei ei.

— Şi eu sunt bucuroasă!.

— Hei atenţie, toată lumea! strigă Becky, aceasta este Jane Trolls, o prietenă de-a mea care vine să stea cu mine pentru un timp. Jane. Ea este Tracy Kershaw, acesta Larry Bishop, iar acesta Stu Lonesome. Tipul acesta mare e Will Stone. Să ai grijă, el va deveni noul şef al poliţiei. Acesta este Bob, iar acesta este Ronald, pe care deja l-ai cunoscut. Ronald se încruntă.

— Tu eşti Jane Trolls?

În timp ce Jane încuviinţa, Becky intră în vorbă din nou:

— Va lucra la Hillbrock School, cu tine. Ronald. Jane este noul antrenor de fotbal.

— Da, am auzit. Bine ai venit la Hillbrock!

Deşi cuvintele lui erau de bun venit, tonul lui se răcise considerabil. Jane nu putu să nu se întrebe de ce.

— Mulţumesc! Eşti unul dintre profesori?

— Profesorul de gimnastică! De asemenea, antrenorul echipei de baschet. Uitându-se la ceas, el aruncă mingea lui Becky.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec! Poate ne vedem mai târziu.

— Mi-a părut bine că te-am cunoscut, Ronald, strigă Jane în spatele lui.

— Daa, şi mie! spuse el peste umăr.

— Nu te îngrijora din cauza lui Ronald, spuse Tracy, în timp ce zâmbea spre Jane. Este fratele meu şi ştiu că este un pic capricios, dar în rest este un tip de treabă. Sunt bucuroasă că eşti cu noi, Jane!

— Mulţumesc, spuse Jane încet. „Aşa deci, voi avea plăcerea să lucrez alături de capriciosul Ronald Kershaw, gândi Jane. Extraordinar!” Luându-şi la revedere, ceilalţi plecară fiecare la treburile lui. Becky

făcu câţiva paşi cu Jane.

— Să mergem. Stau foarte aproape, la o distanţă de câteva clădiri. Impulsivă, ea îşi trecu un braţ peste umerii lui Jane şi o strânse.

— Cred că o să-ţi placă oraşul. Jane auzi scrâşnetul unei maşini care demară şi privi înspre strada principală unde camioneta lui Ronald zumzăia în depărtare.

— Şi eu sper, răspunse ea.

Casa cu cercevele albe era pe Stick Avenue. Avea o verandă acoperită şi obloane galbene, era o elegantă clădire veche, gândi Jane şi parcă maşina în faţa ei. O privi pe Becky care se grăbea să coboare din maşină. Becky era mai mare decât Jane şi incredibil de puternică, deşi se mişca cu o graţie şi cu un stil pe care Jane le invidia.

— Vrei să-l ducem pe bătrânul şi smiorcăitul Dandy în grădina din spate? întrebă Becky în timp ce mângâia cu dragoste capul câinelui.

Jane dădu din cap în semn de aprobare şi eliberă câinele din lesă, în timp ce deschise portiera maşinii. Ducându-l pe Dandy într-o curte îngrădită, ea se întoarse în faţă şi urcă treptele de lemn împreună cu Becky.

— Foarte primitor, gândi Jane.

— Acum cinci ani, spuse Becky deschizând uşa verandei, după ce proprietarul a murit, moştenitorii au renovat casa, transformând-o în patru apartamente. Toate sunt foarte spaţioase şi confortabile. Miss Taube, o dulce, dar gălăgioasă văduvă stă în partea dreaptă jos, un cuplu de-abia format stă sus pe dreapta şi pe cealaltă parte a holului stă un profesor de pian. Al meu este acesta din stânga jos. Ea se opri în holul curat şi simplu, aplecându-se după corespondenţa întinsă pe mica masă de mahon.

— Nimic pentru mine!

Scoase cheia şi descuie uşa. Încântător, acesta era cuvântul, gândi Jane în timp ce privea în jur. Un cămin bogat sculptat, o duşumea bine lustruită, cu carpete uşor decolorate, având motive florale, şi o mobilă pe care nu ai mai putea cumpăra-o acum. Punând mâna pe canapeaua roşie, demodată, Jane zâmbi:

— Acestea sunt lucrurile tale?

— Nu, niciunul măcar. Eu am venit aici numai cu hainele mele. Becky trecu printr-o boltă în sufragerie şi apoi merse într-o bucătărie spaţioasă.

— Am găsit chiar şi vesela, şi cratiţele, şi oală! Nu-i aşa că-ţi place la nebunie?

Plimbându-se pe lângă o măsuţă şi o antică maşină de cusut Singer, Jane aprobă.

— Cine este proprietarul acum?

Becky turnă limonada în două pahare cu nuanţe de auriu pal.

— Nu ştiu. Rudele unuia originar din Hillbrock, bănuiesc. Când ai să cunoşti lumea de pe aici vei vedea că jumătate de oraş e înrudită cu cealaltă într-un fel. Dându-i lui Jane băutura, ridică paharul şi îl dădu pe gât însetată. Bând cu înghiţituri mici, Jane se plimba prin sufragerie din nou. Perdelele cu dantele tălăzuiau în faţa masivelor ferestre, dansând la puternica adiere a acelei după-amiezi târzii. Un arţar mare de afară umbrea întreaga grădină din faţă. Întorcându-se, ea se aşează confortabil pe canapeaua cu cuvertură, filosofând şi observă:

— E ca şi cum timpul s-ar fi oprit în această casă. Mă simt de parcă ar fi într-un film din anii ’50. Becky se azvârli într-un scaun, în faţa lui Jane.

— Chiar din anii ’40. Am fost norocoasă să găsesc acest apartament.

— Eşti sigură că nu te deranjează mutarea mea aici, cu tine? întrebă Jane cu o privire îngrijorată.

— Ţi-am spus că îmi place să am companie. Aici sunt două dormitoare mari şi o baie spaţioasă cu o minunată cadă. Şi nici măcar nu stau aici mult, cu munca mea la spital, cu angajamentul de la Trading Build din Denver şi cu călătoriile mele.

— Voi plăti jumătate de chirie, bineînţeles. Nu pot să cred cât e de mică chiria faţă de cea a apartamentelor din oraşele mari.

— Nu-i minunat? Becky îşi termină băutura şi aşează paharul deoparte.

— Deci, spune-mi cum te simţi?

— Minunat!

— Cinstit? Nu ai nicio durere, nicio amorţeală, sau vreo furnicătură? Nu mă minţi. Doar sunt terapeutul tău.

— Ştiu asta. Dar mă simt cu adevărat minunat. Nici vorbă de vreun simptom. Cred că sunt într-o continuă, neglijentă relaxare.

— Bine! aprobă Becky. Dacă ai vreo problemă, orice fel de problemă, anunţă-mă. Terapia este folositoare doar dacă începem tratamentele înainte ca boala să se agraveze. Doar ştii cât de vicleană e arterioscleroza. Într-o zi vei observa o mică umflătură, a doua zi degetul tău mare de la picior va amorţi, iar a treia zi vei încerca să stai în picioare, dar nu vei mai simţi nimic de la genunchi în jos.

Jane se uita fix la ceea ce mai rămăsese în pahar.

— Ştiu. Crede-mă că nu vreau ca asta să se întâmple. Îţi voi spune încă de la primul simptom.

— Slujba asta de la şcoală crezi că te va stresa? Stresul poate agrava boala, doar ştii.

Jane ridică din umeri.

— Nu mai mult decât oricare alt început, într-o nouă slujbă, într-un oraş nou. Îşi luă privirea de la pahar, amintindu-şi de bărbatul care o placase, de felul cald în care o privise şi apoi de felul în care s-a încruntat când a aflat cine este.

— Ce ştii despre Ronald Kershaw?

Becky îşi legănă ambele picioare, întinzându-se confortabil.

— Originea familiei lui merge mult în trecut. Este descendentul uneia dintre primele familii care s-au aşezat aici. Părinţii lui deţin şi lucrează la „Pensiunea Kershaw”, pe strada Green, nu departe de aici. În plus tatăl lui lucrează la Uzina Brewster, iar mama lui este secretară la doctorul Baxter. Cora este o femeie deosebită. Aş vrea să-l cunoşti şi pe Phillip Baxter. Este posibil să ai nevoie de el în cazul în care îţi trebuie un doctor. Dar nu asta dorea Jane să audă.

— De ce-a plecat Ronald aşa de morocănos de acolo, din parc, când, înainte de a-mi auzi numele, îmi zâmbea?

— Poate pentru că el dorea slujba pe care o ai tu. Este profesor de gimnastică şi antrenează echipa de baschet. El este un fel de erou pe aici, încă de când era fotbalist la liceu.

— Se pare că oamenii de aici se interesează foarte mult de mersul disciplinelor sportive din liceu şi au şi o memorie bună.

— Ai pus punctul pe i. Pe aici este o loialitate aproape violentă. Pe cei nou-veniţi îi primesc din toată inima, apoi se retrag şi aşteaptă să-şi dovedească calităţile. M-au acceptat şi pe mine, aşa că nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Dar tu eşti aici de trei ani. Se pare că eu am stat aici numai trei minute şi am şi reuşit să insult unul dintre fii lor favoriţi.

— Ronald nu va ezita şi îşi va cere scuze. El este un tip cu adevărat minunat, întotdeauna ajută oamenii, e făcut pentru o viaţă de familie. M-am întrebat deseori de ce nu s-a căsătorit niciodată. Becky privi pe furiş spre Jane în timp ce aceasta se descălţa.

— Poate el aşteaptă ca femeia ideală să vină singură!

Jane scutură din cap.

— Nu te gândi la mine. Pe lângă asta, el pare un pic cam supărat. Nu este vina mea că am obţinut eu slujba şi nu el. Sau poate el este împotriva femeii-antrenor?

— Nu ştiu. Eu nu mi-aş face griji din cauza asta. Nu pune treaba asta la suflet, şi aşa eşti destul de stresată.

— Bună idee! Jane se întinse şi căscă. Ar trebui să-mi desfac bagajele, să mă duc să iau nişte articole de băcănie şi să mă întorc diseară devreme. Mâine vreau să mă obişnuiesc cu peisajul, iar marţi dimineaţa să mă întâlnesc cu directoarea.

— Oh, ea e drăguţă! Oricine o place pe miss Brady. Şi ea va înţelege necazurile tale provocate de arterosclerozã.

Jane se îndreptă spre ea cu o privire foarte serioasă.

— Eu nu intenţionez să spun directoarei sau altcuiva că am arterosclerozã. Şi doresc ca nici tu să nu spui la nimeni.

Încet, Becky ridică fruntea, întrebând:

— Crezi că e înţelept aşa?

— Nu ştiu. Dar ştiu că trebuie să reuşesc, şi nu pot face acest lucru dacă ştiu că fiecare se aşteaptă de la mine să cad de oboseală şi să apar într-o zi într-un cărucior cu rotile.

— Dar ei vor afla, vor putea…

— Nu. Te rog, Becky! Trebuia să o facă pe prietena ei să înţeleagă. Este viaţa mea şi eu hotărăsc ce trebuie să fac cu ea. Când am început să lucrăm împreună, la centrul de recuperare treceam printr-o stare depresivă, autocompătimitoare cu adevărat. Ei bine, am petrecut tot timpul plănuind ce să fac. Tu eşti cea care m-a provocat să accept să trăiesc cu arterioscleroza şi chiar asta încerc să fac. Îmi dau seama că această perioadă în care boala a cedat este temporară, dar mă simt bine şi nu vreau să-mi amintesc mereu că în orice moment aş putea să ajung în căruciorul cu rotile!

— Această perioadă poate dura luni, chiar ani!

— Ştiu, dar nu vreau să mi se dea totul pe tavă pentru că eu am o problemă. Vreau să câştig respectul oamenilor, nu mila lor. Ascultă-mă, ca prietenă nu ca doctor, şi încearcă să mă înţelegi.

Recunoscătoare, Becky se ridică şi merse spre Jane şi o îmbrăţişă, iar apoi se aşeză pe canapea.

— Eu înţeleg. Dar nu vreau să te văd suferind. În ultimii doi ani m-am deprins să am foarte multă grijă de tine. Jane clipi rapid din cauza emoţiei ce o pătrunse.

— Şi eu la fel. Dar trebuie să fac treaba asta cum vreau eu, O.K.?

— Bineînţeles. Becky se ridică. Acum lasă-mă să-ţi aduc bagajul ca să-l desfaci în timp ce pregătesc cina. Poţi merge la cumpărături mâine. În seara asta voi pregăti specialitatea mea. Pui cu smântână, preparat după o reţetă chinezească.

— Sună minunat! Jane îşi căută cheile. Sper ca tu să faci destulă mâncare pentru ca Dandy să aibă şi el cina. Adoră specialităţile chinezeşti.

Jane surâse când văzu privirea surprinsă a prietenei ei.

— Niciodată nu se atinge de altceva. Şi îi place şi un pic de lămâie în vasul pentru apă.

— Bineînţeles că îi place! Becky zâmbi amicei ei. Sunt, foarte fericită că ai venit. Aruncând o privire în jos. Fire de iarbă? Sper ca ele să provină de afară. Jane se gândi că urmele de iarbă sunt de pe hainele ei.

— Crezi că s-ar putea ca Ronald Kershaw să mi le cureţe?

— Trebuie cu adevărat să te obişnuieşti cu el. El îi cunoaşte pe băieţii din Hillbrock School mai bine decât oricare altul. Jane aruncă cheile în aer şi le prinse în pumn.

— Atunci cred că e de datoria mea să le câştig încrederea băieţilor. Cum de n-ai reuşit să-l cunoşti mai bine pe Ronald, de vreme ce te gândeşti că este un om nobil?

Becky scutură din cap.

— Am divorţat acum cinci ani şi intenţionez să rămân aşa. M-am ars o dată şi mi-ajunge. Ea se calmă privind faţa lui Jane.

— Ai auzit vreodată de Dick?

— Nu, niciodată. E mai bine aşa. Când ceva te depăşeşte, trebuie să stai deoparte.

— Amin, încheie Becky.

Capitolul 2

— Arăţi chiar mai tânără decât în poză, spuse Geraldine Brady, ridicându-se şi întinzând mâna către noul ei antrenor de fotbal. Jane zâmbi în timp ce strânse mâna directoarei.

— Ştiu. Aceasta făcea câteodată ca lumea să mă ia în serios.

— Mai ales după ce auzea de toate realizările tale, spuse miss Brady reluându-şi locul şi arătându-i lui Jane scaunul din faţă. Sunt foarte impresionată de scrisorile tale de recomandare.

— Mulţumesc. În ciuda privirilor ei oarecum austere, era ceva cald la miss Brady, care o relaxa pe Jane.

— Trebuie să fie palpitant să participi la Olimpiadă.

— Da, e o experienţă incredibilă.

— Tu ai câştigat medalia de aur când aveai 21 de ani. Sunt surprinsă că nu ai participat şi la următoarea Olimpiadă. Ai fi avut 25 de ani.

— Îmi plănuisem să particip. Chiar începusem să mă antrenez. Dar fete mai tinere îmi erau concurente şi, deşi urăsc să admit, corpul nu mai reacţiona la 25 de ani precum o făcea la 17, oricât ai încerca. Şi cele mai în vârstă au mai mari dificultăţi de a găsi un sponsor. Am decis să devin profesoară.

Directoarei nu îi era greu să înţeleagă limitele corpului, înţelesese rapid ceea ce dorea Jane să spună. Răsfoi cu repeziciune dosarul ei şi apoi îl închise.

— Sper că mă vei înţelege că trebuie să-ţi pun aceste întrebări. Deşi cei de la Colegiul a cărui echipă ai antrenat au vorbit foarte, frumos despre tine, ai scris în dosar că te-au concediat…

— Nu mă sfiesc să vă răspund la întrebarea aceasta. Jane îşi puse un picior peste celălalt aranjându-şi fusta de bumbac. În antrenamentele pentru Olimpiadă, am învăţat că un atlet trebuie să încerce să dea tot ce are. Să se străduiască să lucreze din greu, până la limita imposibilului şi să-şi formeze o mentalitate de învingător. Când am început să

antrenez, am aplicat echipei aceeaşi strategie. Conducerea colegiului nu a fost de acord cu metodele mele perfecţioniste, deşi adusesem echipa de pe ultimul loc pe cel de-al doilea din divizia noastră. Ei au gândit că aşteptam prea mult de la băieţii lor.

Onorabilă scuză, chiar, şi pentru propriile ei aşteptări. Directoarei îi plăcură cele spuse.

— „Titanii" noştri nu sunt pe ultimul loc, dar noi nu am câştigat niciun campionat din 1972. Atunci câştigam al treilea titlu consecutiv.

— Este impresionant. Cine era antrenorul lor pe atunci?

— James Priest, cel care tocmai a ieşit la pensie. Pe atunci era într-adevăr un antrenor pasionat, dar se pare că şi-a cam ieşit din formă. Ea privi la picioarele încrucişate ale lui Jane, pe care le legăna ritmic, nu din cauza nervilor, ci mai degrabă părea să aibă probleme în a le ţine nemişcate.

— Arăţi ca şi cum ai avea foarte multă energie!

— Am. Şi foarte mult entuziasm şi dragoste de fotbal!

Geraldine îşi puse mâinile pe dosarul închis. Nu regreta că o angajase pe această tânără femeie, încă, dar nici nu strica sa aducă în discuţie problemele sugerate de Ronald, săptămâna trecută. Acestea erau aprobate şi de alţi membri din conducerea şcolii, era sigură de asta.

— Spune-mi, ai probleme, în calitatea ta de femeie, cu antrenarea unor tineri într-un joc aproape exclusiv bărbătesc?

Jane aprobă:

— Câteva. Sunt probleme, deoarece băieţii au rezervele lor. Mulţi cred că femeile nici nu înţeleg fotbalul, cu atât mai puţin să fie în stare să antreneze echipe de fotbal. De obicei îi las să facă glume pe tema

asta, apoi îi scot din sistemul lor de până atunci de antrenament şi trecem la treabă. Odată ce văd că metodele merg, ei uită că sunt o femeie. Aceeaşi teorie se aplică şi la conducerea unei şcoli.

Lui miss Brady îi venea greu să creadă că băieţii vor uita că Jane este o femeie, dar nu o întrerupse.

— Tu ai, desigur, foarte multă încredere în tine.

„Dacă ai şti tu câtă!”, gândi Jane, dar zâmbi.

— Am învăţat că bazându-te pe punctele tale tari şi învăţând să compensezi punctele tale slabe se construieşte încrederea. Şi dacă intrând într-un joc, sau într-un nou serviciu ai încredere în tine, jumătate de bătălie e câştigată.

Sprijinindu-se cu spatele de spătarul scaunului ei, directoarea o studie pe tânăra ce stătea în faţa ei un moment lung, apoi aprobă.

— Îmi place atitudinea ta, Jane. Cred că tu poţi face ca „Titanii” din Hillbrock să intre în lupta pentru câştigarea campionatului.

— Mulţumesc. Apreciez asta.

— Deci, acum te-ai instalat. Ai spus că stai cu o prietenă.

— Da. Becky Randall. Este terapeută şi are un apartament frumos..

— Ştiu casa. Un foarte frumos refugiu în timp. O ştii pe Donna King? Ea conduce Donna’s Inn, chiar la dreapta de piaţa oraşului.

— A, da. Am fost ieri prin oraş pentru a mă obişnui. Mâncarea este acceptabila acolo?

— Eu nu mănânc în oraş prea des, dar mi s-a spus că este destul de bună. Restaurantul acesta este un loc unde se adună oamenii de aici.

— Am observat că era aglomerat când am trecut pe acolo. Aţi trăit aici toată viaţa?

— Da. Hillbrock are dezavantajele lui, dar mă

simt bine aici. Este un mod frumos şi liniştit de viaţă.

— Venind de la St. Louis, mi-a plăcut, atmosfera de ţară. Am trecut pe lângă un lac ieri şi, am văzut un minunat hotel pe care evident, îl renovau. Mă bucur că este refăcut în loc să fie făcut bucăţele. Hillbrock ar putea atrage mulţi vizitatori după ce se va termina renovarea.

— Ai vreo întrebare despre poziţia ta?

— Ei bine, speram să aveţi nişte înregistrări cu meciurile de anul trecut la care aş putea să mă uit. Câţiva din acei jucători sunt probabil şi în echipa de anul acesta şi aş putea să-mi formez o imagine despre capacităţile lor. De asemenea, aş dori să mă uit şi prin cataloagele de anul trecut pentru a-i cunoaşte pe băieţi puţin mai devreme de săptămâna viitoare când ne vom întâlni.

— Cred că profesorul nostru de gimnastică, Ronald Kershaw, poate să te ajute cu toate acestea. James Priest i-a lăsat toate înregistrările lui Ronald când a plecat. Aş putea să-ţi aranjez o întâlnire sau să-ţi dau numărul lui de telefon.

Jane se simţi un pic încordată şi spera ca directoarea să nu fi observat.

— Ne-am întâlnit în parcul oraşului sâmbăta trecută. Trebuie să vă întreb. A vrut Ronald să fie antrenor de fotbal?

„Deci nu i-au ascuns aceasta”, gândi miss Brady. Nu era surprinsă, după lunga discuţie cu Ronald, deşi ea spera că el va fi înţelept şi nu o va spune mai departe.

— Cred că da. Ronald a jucat fotbal aici la Hillbrock când era în liceu şi era un jucător remarcabil. Apoi el a fost la un colegiu câţiva ani înainte de a se întoarce. James Priest încă făcea treabă bună cu echipa de fotbal, dar mai aveam nevoie de un antrenor

pentru echipa de baschet. L-am căutat pe Ronald şi l-am convins să preia el echipa. A făcut din acei băieţi nişte învingători şi cred că este fericit numai cu echipa lui de baschet acum.

Jane împături şi despături gânditoare marginea fustei.

— Am avut impresia că nu a fost mulţumit de venirea mea. Aş fi putut să mă înşel, desigur, dar…

Geraldine oftă.

— Ai fost cinstită cu mine, aşa că voi fi şi eu. Deşi are numai 34 de ani, Ronald este un tip de modă veche. El nu este cu adevărat misogin, lucrează pentru o femeie şi întotdeauna mi-a arătat mult respect. De asemenea, mama lui se descurcă foarte bine cu două slujbe şi el o adoră. Poate are obişnuinţa de a proteja femeile deoarece are trei surori mai mici. Oricum, Ronald nu crede că locul femeilor este în fotbal.

Suna destul de bizar, în ciuda explicaţiei lui miss Brady.

— Are de gând să se amestece în antrenamentele mele? întrebă ea încet.

Mai bine să afle acum decât mai târziu.

— Nici vorbă.

— Îmi veţi da „carte blanche”, autoritatea de a antrena echipa aşa cum vreau eu?

Cele spuse de Jane nu prea erau pe placul directoarei, dar ea trebuia s-o facă pe Jane să ştie că era de partea ei.

— Da, îţi voi da. Pentru un sezon de probă.

— Înţeleg!

Degetele lui miss Brady începură să bată darabana pe birou.

— Lui Ronald i s-a spus să te asiste din când în când. El ar putea încerca să-ţi impună ideile lui, deoarece este destul de priceput când este vorba

despre fotbal. Obişnuia să-l asiste pe antrenorul Priest. Dar tu nu trebuie să-l asculţi. Metodele lui Ronald şi Priest în mod clar nu prea au mers în ultimii ani. Sunt nerăbdătoare să văd ce poţi face tu. Ronald se va retrage, vei vedea.

Jane se îndoia foarte mult de asta. Cu ochii minţii ea revăzu acei ochi de un albastru intens, mărimea şi puterea umerilor lui, alura încrezătoare. Să se retragă? Nu Ronald Kershaw. Dar în ciuda trăsăturilor incredibil de frumoase şi a trecutului lui glorios în fotbal, el va afla că Jane Trolls nu este cineva pe care să-l dai deoparte.

— Sunt sigură că vom reuşi să-l ţinem cât mai mult în afara antrenamentelor.

Zâmbind, se ridică.

— Mulţumesc, miss Brady, pentru timpul dumneavoastră şi pentru încrederea pe care mi-o acordaţi.

— Cu mare plăcere. Mă voi strădui să te cunosc mai bine.

Părăsind biroul directoarei, Jane porni pe holul principal aruncând câte o privire în clasele goale. Curiozitatea conducându-i paşii, ea se întoarse spre sala de gimnastică şi se opri să se uite prin ea. Apoi porni spre vestiare şi spre birourile profesorilor de sport. Vestiarele, unul pentru băieţi şi altul pentru fete, mai mic, arătau la fel cu alte vestiare din alte şcoli. De aici, ea trecu printr-un coridor, spre terenul de fotbal. Era bine întreţinut, cu instalaţie de iluminat pentru meciurile din nocturnă şi avea o tabelă nouă de marcaj electronică, foarte costisitoare. Băncile de lemn erau vopsite pe ambele părţi şi undeva era împrejmuită şi cabina crainicului. Impresionant, gândi Jane, amintindu-şi că i se spuse că îmbunătăţirile fuseseră sponsorizate.

Pornind înapoi, ea trecu din nou prin sala de gimnastică cu parchetul lustruit şi înaintă spre hol. La prima uşă se uită şi citi plăcuţa: Antrenor Ronald Kershaw. Mai sus era un gol unde fusese evident plăcuţa cu numele antrenorului Priest şi acolo unde va sta a ei.

Deci ea va trebui să împartă un birou cu Ronald. Interesant, încercă clanţa, dar uşa era încuiată. Nimic neobişnuit, de vreme ce înăuntru se găseau probabil dosare şi posibile echipamente. Ea ar fi putut să meargă înapoi şi să-i ceară directoarei o cheie, dar decise să aştepte. Uitându-se fix la uşă, ea se întrebă dacă antrenorul Kershaw ar permite că plăcuţa ei să fie instalată deasupra celei a lui. Cu un zâmbet, se întoarse. Ar fi pariat medalia de argint că nu.

*

Jane stătea la mare distanţă de capătul băncilor privind intrarea jucătorilor de fotbal pentru primul lor antrenament. Ea purta nişte tenişi şi un echipament sportiv, iar părul ei era legat la spate într-o coadă. Ţinând blocnotesul cu numele băieţilor sub braţ, îi studie, încercând să-i descopere din benzile video pe care le cercetase zile întregi. Aceştia erau tinerii care intraseră cu succes în primăvară. Majoritatea învăţaseră tot la Hillbrock School. Ea primise cheia de la birou de la directoare şi studiase cu atenţie situaţia lor şcolară. Unii erau impresionanţi, alţii nu. Găsise casetele aranjate cu grijă şi etichetate cu atenţie şi când le luase acasă pentru a le viziona, lăsase un bilet lui Ronald în care explica lipsa lor.

Era o zi minunată, o după-amiază însorită de august şi era nerăbdătoare să înceapă. Purta un fluier galben prins de un lănţişor în jurul gâtului. Punându-l în

gură, e fluieră de trei ori lung şi făcu semn din mână băieţilor să se adune.

— Luaţi loc pe bănci, tipilor! îi invită ea în timp ce aceştia se adunau. Mulţi aveau figuri îngrijorate şi ea nu putea să-i condamne. Necunoscutul face întotdeauna pe o persoană să fie ezitantă. Ediţia de miercuri a ziarului local scrisese un articol în care o prezenta ca pe cea mai măre achiziţie, o completare a băncii tehnice a liceului. I-au publicat şi poza, au scris despre realizările ei olimpice şi au făcut o treabă minunată insistând asupra experienţei de antrenoare.

Băieţii şi părinţii lor au citit articolul şi aveau mari îndoieli asupra lui. Din expresiile feţelor lor, niciunul nu şi-a îndepărtat scepticismul cu privire la capacitatea ei de a antrena o echipă.

Greu tot timpul, gândi Jane. Când va fi uşor ceva şi pentru ea? Tatăl ei îi spusese că victoriile muncite sunt cele mai plăcute. Îl credea pe tatăl ei. Mutându-se în faţa grupului aşezat, ea îl privi şi zâmbi.

— Eu sunt Jane Trolls, noul vostru antrenor de fotbal. Eu…

Fluierări, chicoteli neserioase şi comentarii în surdină au urmat anunţul. Băieţii îşi dădeau coate unii altora, râdeau şi o examinau cu atenţie. Jane aşteptă cu răbdare ca ei să se aşeze. Mai în spate, unul dintre cei mai solizi băieţi, care purta un tricou cu un desen bizar în dreptul pieptului, s-a ridicat în picioare ca să fie auzit mai bine.

— Hei, eşti doar o fată! Cuvintele lui fură urmate de mai multe grohăieli şi râsete stridente.

Schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul, Jane zâmbi cu indulgenţă.

— Mulţumesc pentru observaţie. Remarca fu urmată de ţipete şi chiuituri şi cu mai multe ghionteli şi râsete. Jane îşi stăpâni iritarea încercând să aibă

mereu în vedere că erau tineri a căror vârstă varia între 15 şi 18 ani şi care simţeau nevoia să-şi afirme masculinitatea. Manifestarea lor era explicabilă. Dar era totuşi arhisuficient.

— Daţi-mi voie să vă pun o întrebare. Sunteţi mândri de ce aţi realizat anul trecut ocupând locul şase dintr-o ligă care are 8 echipe? Ea a observat că de pe unele feţe a dispărut rânjetul, iar unele arătau chiar deprimate puţin.

— Vreţi să jucaţi într-o echipă câştigătoare, să defilaţi mândri prin faţa tribunelor, să fiţi cei mai buni din câţi există? V-ar plăcea să fiţi campioni de liga A?

A urmat un moment de tăcere, apoi o parte din ei au strigat.

— Da!

— Sigur!

— Puteţi fi sigură!

— Bun, spuse ea dând din cap. Vreau să lucrez cu viitori campioni. Urmară mai multe strigăte entuziaste şi bătăi din palme în semn de aprobare. Mi-am petrecut multe ore, în ultimul timp, studiind filmele jocurilor voastre în timpul antrenamentelor. Vreau să vă spun tuturor ceva. Făcu o pauză ca să fie sigură că le captase atenţia. Băieţi, eu cred că voi aveţi capacitatea de-a învinge orice echipă din această ligă.

Acum se puteau observa surâsuri lărgi, clătinări aprobative din cap, urmate de comentarii aprinse. Începeau deja să-şi închipuie că sunt campioni, observă ea cu satisfacţie. Primul pas. Când ei se liniştiră, ea continuă.

— Urmează să ţinem seama de trei lucruri înainte de primul nostru meci. Unul de condiţie fizică. Trebuie să fiţi în formă şi să rămâneţi în formă. Doi, intenţionăm să învăţăm să jucăm fotbal.

Un băiat blond a strigat:

— Noi ştim deja să jucăm.

— Poate tu personal ştii. Dar avem de gând să învăţăm să jucăm împreună, în echipă! Nu am nevoie de supervedete aici. Vreau ca jocul să fie al întregii echipe. Nu există posturi neimportante în fotbal. Este notabil dictonul „toţi pentru unul şi unul pentru toţi.” Şi trei, să învăţăm să câştigăm.

Ciudat, dar ei deveniră subjugaţi de ea, în timp ce o ascultau. Mutându-şi ochii de la unul la altul, ea văzu un început de respect pe feţele lor, oarecum împotriva voinţei la câţiva dintre ei. Greu, dar nu imposibil, conchise ea. Numai de-ar putea izbuti.

— Ca antrenor am doar două reguli. Unu: dacă nu promovaţi clasa, nu mai faceţi parte din echipă. Regula numărul doi: dacă nu veniţi la antrenament nu participaţi la meciuri. Nu există nicio excepţie la aceste reguli. Trebuie să înţelegeţi, şi se opri zâmbindu-le larg, că noi suntem aici pentru a face sport, a ne distra şi a câştiga!

— Da, domnişoară antrenoare, strigă un băiat cu păr roşu. Urmat de alte câteva strigăte de aprobare.

— O.K., acum luaţi-vă căştile şi apărătorile şi mergeţi pe teren. Vreau să văd ce fel de exerciţii aţi făcut în trecut şi cum alergaţi, ca să-mi pot da seama ce avem de făcut în continuare.

Au urmat discuţii între băieţi. Unii comentau deschis, alţii mai pe şoptite. Alţii s-au oprit şi au schimbat câteva cuvinte cu Ronald care stătea la capătul băncii de rezerve. Doar atunci când ultimul dintre băieţi a dispărut din raza vizuală, l-a recunoscut pe Ronald. Dezdoindu-şi picioarele lungi, el se ridică şi porni către ea. Instinctiv, Jane îşi încrucişă braţele.

El purta blugi, un tricou şi pantofi tip sport. Doamne, cât este de mare, gândi ea, în timp ce el se opri în faţa ei.

— Să mă adresez cu apelativul de domnişoară antrenoare, miss Trolls, sau cum? întrebă el, expresia feţei lui sugerând că se gândise asupra acestei probleme câtva timp.

— Jane va fi cel mai potrivit, intră ea în joc. Dar dumneavoastră? Preferaţi să vă spun antrenor Kershaw, domnul Kershaw, Ronald sau Ronnie?

El o observă în timp ce ea se aşeza pe bancă, şi îşi îndreptă atenţia spre ea. Ea arăta destul de tânără pentru o profesoară de liceu. Nu era de mirare că băieţii fluierau şi o fixau cu privirea. Soarele făcea ca părul ei castaniu să devină roşu. Era ceva roşu şi în obrajii ei. Şi el se întreba dacă aceasta se datora activităţii ei în aer liber sau discuţiei cu el.

— Am auzit aproape toţi conversaţia ta energică. N-a fost rea.

Nu se ştie, dar ea parcă l-ar fi auzit completând „pentru o femeie”. Păstrându-şi trăsăturile feţei neschimbate, Jane privi în sus şi spuse:

— Mulţumesc.

— Ce ai aflat din filmele cu jocul lor?

— E prea devreme ca să pot spune ceva.

Jane ar fi femeia cel mai puţin dispusă spre cleveteală din câte întâlnise în ultimul timp, gândea Ronald în timp ce-şi rezema coatele de spatele băncii.

— V-am văzut ieri, pe tine şi pe Becky plimbându-vă pe străzi. Voiai să cunoşti oraşul?

„Băgăreţ, prietenos sau doar indiscret?” se întrebă Jane. Ea a afişat un zâmbet politicos.

— Am mers doar prin unele locuri. Becky mi-a arătat spitalul în care lucrează şi apoi am trecut pe lângă nişte vile frumoase de pe Elm Street. Apoi ne-am îndreptat spre lac şi am văzut hotelul cel vechi. Se pare că va fi într-adevăr ceva deosebit când se va termina renovarea.

Jane se trezi privind în acei ochi albaştri impunători.

— Dar tu eşti cinic, nu-i aşa?

— N-aş spune aceasta. Ronald îi ridică mâna pe care ea o ţinea pe genunchi. Dar tu, Jane, cum eşti?

Ea se simţi deodată târâtă într-o apă albastră fără fund. Fără un efort conştient, mâna ei se strânse într-a lui.

— Ştii, n-am văzut niciodată ochi atât de albaştri ca ai tăi. Niciodată.

— Iar eu n-am fost niciodată atât de aproape de un antrenor de fotbal care să miroasă aşa de frumos ca tine. Cu ce-ţi dai? Cu parfum de iasomie?

Zgomotul puternic de paşi anunţa apropierea echipei. Ei s-au grăbit spre teren şi au luat caschetele şi echipamentele pentru exerciţiile de viteză. Jane şi-a tras mâna înapoi şi a sărit de pe bancă cu un aer vinovat şi roşind. Ce s-a întâmplat cu ea de stătea aici discutând despre apa de colonie şi culoarea ochilor, când avea de lucru? Îşi drese glasul şi luă repede carneţelul de observaţii pornind spre teren.

— Hei, nu mi-ai răspuns la întrebare, strigă Ronald după ea. Eşti o cinică sau o romantică?

Ea se încruntă.

— Undeva la mijloc. Şi acum, scuză-mă, te rog, dar am de lucru, spuse ea şi apoi îşi îndreptă atenţia spre băieţi.

Primul antrenament n-a mers bine. Desigur, băieţii erau încă ieşiţi din formă datorita perioadei de inactivitate din vacanţa de vară, dar nu aceasta explica totul. După două ore de la începerea antrenamentului, Jane fluieră încetarea activităţii şi îi readuse pe băieţi la vestiare. Cu câtva timp în urmă, îl văzuse pe Ronald plecând şi se simţise uşurată că a fost lăsată singură cu echipa. Mergând de la un grup la

altul, ea îşi luă unele note, dădu scurte instrucţiuni, comentă diferite faze ale jocului. Acum se simţea mult mai încrezătoare în legătură cu metodele de lucru pe care urma să le aplice.

— O.K., băieţi, vă aduc nişte veşti bune, dar şi câteva rele. Făcu o pauză. Veştile bune sunt acelea că nu m-am înşelat în ceea ce vă priveşte. Aveţi un potenţial uimitor, multă vigoare şi promiteţi foarte mult atât ca jucători individuali, cât şi în echipă. Veştile rele sunt că avem în faţă o lungă perioadă de lucru. Staţi jos, vă rog. Jan îşi aruncă o privire asupra notelor din carnet în timp ce băieţii, transpiraţi, luau loc pe bănci. Vara şi-a cerut drepturile şi unii din voi sunt într-o formă foarte slabă. Am privit la cifrele cu greutatea voastră corporală şi unii dintre voi vor trebui să ţină regim începând din seara aceasta. Ignoră în mod voit comentariul lor. Am să pun în vestiar un registru de notare a greutăţii. Ne vom cântări în fiecare zi. Ea aruncă o privire semnificativă spre băieţii mai graşi.

— Domnişoară antrenoare, sunteţi sadică, se plânse un puşti pe nume Rourke.

— Eşti în apărare, Rourke şi avem nevoie ca tu să fii puternic, nu gras. Trebuie să dai jos 9-10 kilograme începând chiar de astăzi.

— Vai de fundul meu, se lamentă Rourke şi apoi râse.

— Mâine dimineaţă antrenamentul va începe la 9 fix. Am aranjat să fie introdusă proba de anvelope. Jocul vostru de picioare este destul de dezorganizat. Un om care aleargă cu mingea trebuie să fie în stare să se orienteze şi să se strecoare printre obstacole într-o fracţiune de secundă. De asemenea, este necesar să învăţaţi cum să căderi cu mingea. Unii dintre voi s-ar putea să-şi rupă vreo mână dacă nu stăpâniţi bine căderea. Aceasta înseamnă să cazi fără

să dai drumul la minge.

— După cum sună, se pare că nu vom termina înainte de amiază.

— Mai precis pe la trei sau patru după-amiază. Veţi avea o oră pentru prânz şi apoi la lucru. Primul pas înainte de etapă va fi peste două săptămâni. Putem ajunge în formă doar lucrând câteva ore bune pe zi. Vom face exerciţii de împingere, genuflexiuni, alergări şi, după-amiază, exerciţii de tactică a jocului.

— Este încă prea cald ca să lucrăm atât de mult, interveni DE.

— Da, aşa că veţi veni în şorturi. Dar să veniţi pregătiţi să lucraţi. Jane se dădu câţiva paşi înapoi şi le adresă un zâmbet de încurajare: Va merita, veţi vedea. Imaginaţi-vă cum de „Ziua Recunoştinţei” veţi defila pe teren cu trofeul.

— Ei, ar fi grozav, strigă Rourke.

— Aceasta este, băieţi. Ne vedem dimineaţă.

Jane stătu deoparte, privindu-i cum se împrăştie şi prinzând unele fragmente din discuţiile lor.

— Nu-i chiar aşa de rea cum ne aşteptam.

— Mai dură decât Priest, poţi să mă crezi.

— Stai să vedem ce va spune antrenorul Kershaw când va auzi ce ne-a făcut!

Scuturând din cap, Jane ridică o cască uitată. Din nou antrenorul Kershaw! Se pare că ea va avea mai puţine probleme privind câştigarea încrederii băieţilor decât a bărbatului ai cărui ochi albaştri, amuzaţi, păreau a-i da de înţeles că ea nu va rezista mult timp. Mergând spre biroul ei, îşi promise, că-i va dovedi că greşeşte.

*

La şase dimineaţa, roua era încă strălucitoare

pe iarba de pe păşune şi aerul era curat. Jane alerga de-a lungul drumului cu două benzi, plăcându-i să audă tropotul făcut de pantofii ei ce atingeau rapid asfaltul. Purta o bluză albastră de bumbac şi pantaloni scurţi şi abia dacă transpirase puţin, deşi alerga de aproape douăzeci de minute. Sărind pe lângă ea, Dandy arăta oarecum morocănos, cu limba atârnând şi gâfâind.

Deşi greoi, câinii ciobăneşti au o mare vigoare şi Jane ştia că dacă el se oprea uneori, nu o făcea din oboseală ci pentru a cerceta vreun copac sau vreo vietate. De ani de zile, alergatul de dimineaţă fusese o parte a programului lor de rutină, până ce boala lui Jane pusese stavilă multora dintre activităţile ei fizice. Acele luni în care fusese constrânsă să stea într-un scaun cu rotile, când, paralizată fiind, îi era greu să facă şi cele mai mici mişcări, fuseseră cele mai dificile momente din viaţa ei. Jane coti pe o curbă a drumului lăsând frâu liber amintirilor. Îşi aduse aminte cum, cu patru ani în urmă, când se întorsese în casa tatălui ei de la Saint Louis de la lotul olimpic, fusese ocolită de dragoste, făcându-şi planuri pentru viitor.

Roy Bennett fusese antrenor împreună cu ea, un uriaş blond care niciodată în viaţa lui nu fusese măcar o zi bolnav, sau cel puţin aşa susţinea. Se întâlniseră la Barcelona, doi atleţi la începutul carierei de antrenori şi, atraşi unul de celălalt, cu interese şi ţeluri comune. Iubirea lovise ca un trăsnet şi viaţa, căpătase o nuanţă roz. Când Jane avu simptome de gripă, după întoarcere, în mod firesc le considerase ca pe ceva trecător. Când, două săptămâni mai târziu, ea încă se simţea slăbită şi obosită, uneori având aşa de mari dificultăţi cu ameţelile încât abia putea merge drept, Roy a insistat ca ea să consulte un doctor. Chiar şi în perioada analizelor, Jane nu-şi făcuse cu adevărat

griji. La urma urmei era tânără şi sănătoasă, o atletă care întotdeauna avusese mult grijă de ea însăşi. Între timp a consultat un neurolog. Simţea în mâini înţepături ca de ac şi picioarele îi înţepeneau adesea de la genunchi în jos.

În cele din urmă, doctorii au invitat-o la o discuţie privind diagnosticul: poliartrită. Simţindu-se înfierbântată, Jane încetini ritmul, îşi scoase panglica din jurul capului, apoi îşi reluă alergarea obişnuită. Aflase că boala apărea în majoritatea cazurilor la tineri şi adulţi sub 30 de ani, 75% femei şi 35% la femei albe din categoria socială de mijloc, dintre care multe avuseseră rujeolă.

Şocul, mai mult decât orice, îi încetinise reîntoarcerea la starea de nemişcare. Doctorii îi fuseseră de mare ajutor, foarte comunicativi, dar ea era atât de răvăşită încât nimeni nu reuşea să se apropie de ea. Nici familia şi nici prietenii. Nici chiar Roy. Absolut nimeni până la terapeuta Becky Randall, care a reuşit să intre în viaţa ei. Lucrând asupra membrelor ei slăbite, Becky nu numai că adusese din nou viaţă în corpul ei, dar dirijase şi voinţa puternică a lui Jane. O învăţase cum să trăiască cu boala ei. Ea o convinsese că încă mai putea avea o viaţă plină şi energică, ajungând la un pact cu boala (poliartrită multisclerotică). Cu cât se înzdrăvenea, cu atât mai mult Jane înţelegea că Roy nu era capabil să se adapteze la noua ei situaţie, că el nu voia să fie alături de cineva pentru care la anumite intervale viaţa putea deveni o luptă pentru supravieţuire. Deşi durerea şi dezamăgirea îi rupeau inima, ea a rupt-o cu el. Exact cum prevăzuse Becky, a fost în stare să părăsească scaunul cu rotile, să-şi reconsolideze trupul şi să-şi vindece mintea.

Jane ştia ce să evite acum: temperaturi extreme

– ca în saună – şi duşuri foarte fierbinţi, locuri umede cum ar fi plaja, să nu se enerveze sau să se obosească prea mult. Ştia, de asemenea, că va urma să se mişte doar între intervalele dintre două paralizii şi că perioade dificile va cunoaşte din nou. Poate de aceea perioadele bune i se păruseră atât de dulci şi le savura atât de mult.

Având nevoie să lucreze, să-şi canalizeze ştiinţa spre ceva activ, a început să caute o slujbă dând anunţuri.

Poziţia în clasament a liceului din Hillbrock, având nevoie de o schimbare, păruse oferta ideală. Ea va fi aproape de Becky şi de familia ei. Binevoitoare, dar şi sâcâitoare. Avea nevoie să-şi dovedească că se putea descurca şi singură.

Zâmbind spre Dandy care venea în urma ei galopând, Jane îşi întinse braţele, încetini alergarea şi mângâie câinele lăţos. Viaţa era frumoasă dacă nu aşteptai prea mult de la ea şi dacă luai fiecare zi aşa cum era ea te puteai socoti norocos.

Învăţarea acestui fapt, de a trăi fiecare zi separat, fusese o lecţie dură, dar ea o stăpânea perfect acum. Când viaţa te stoarce, ca pe o lămâie, spunea tatăl ei adesea, trebuie să înveţi să faci limonadă. Acum înţelese câtă dreptatea avea tatăl ei. El fusese minunat, sprijinind-o în legătură cu noua ei slujbă, susţinând că ar putea să-i facă pe „Titani” câştigători, că ea poate concura aşa cum depăşise adversităţile în drumul ei spre medalia de aur. Foarte rău că Roy nu avusese aceeaşi încredere în ea.

Roy nu mai era demult o durere ascuţită în inimă, ci doar o dezamăgire amară. Deşi doctorii şi Becky îi spuseseră că boala ei o va împiedica să se căsătorească şi să aibă copii, Jane nu era aşa de sigură. Ar trebui ca soţul ei să fie un om deosebit,

răbdător, afectuos, să trăiască cu ea şi să o iubească. Ar fi fost foarte greu de făcut faţă unei relaţii stabile, iar viitorul ar fi fost în permanenţă umbrit de norii unei suferinţe provocate de boală.

Ea nu mai conta pe un bărbat care s-o iubească, care să-i împărtăşească sentimentele fără compătimire, fără regret.

*

Jane stătea la marginea terenului de fotbal al liceului şi privea la băieţii care se întorceau de la masa de prânz. Ea îşi sfârşise iaurtul şi sucul de mere cu câtva timp în urmă şi era gata să înceapă exerciţiile.

Îi pusese să lucreze din greu în această dimineaţă – la fel cum procedase de când îi antrena – împingeri, urcări pe funie, slalom printre cauciucuri *pentru coordonarea mişcării picioarelor,* aruncarea mingii cu rumeguş prin găurile cauciucurilor pentru îmbunătăţirea dexterităţii şi a controlului balonului. Le dăduse liber duminică şi apoi luni i-a chemat din nou la antrenament. Acum, la o săptămână după ce începuseră, ea a putut vedea îmbunătăţirile în joc şi în ce priveşte moralul.

Intrând în teren, ea fluieră şi aşteptă să se adune în jurul ei.

— O.K., băieţi. Vreau să vă împărţiţi în două echipe şi să puneţi în practică ce v-am învăţat. S-a încruntat când a privit la ei. Unde este Timmy Russel?

— Are de lucru la ferma tatălui său în după amiaza aceasta, domnişoară antrenoare, spuse D.C. M-a rugat să vă anunţ că va fi aici mâine dimineaţă.

— Voi vorbi cu Timmy. Dacă cineva dintre voi îl va vedea mai devreme de mâine dimineaţă să-i amintească de regula nr. 2: dacă nu veniţi la

antrenament, nu participaţi la joc.

— Nu există excepţii? Nu fiţi atât de dură, domnişoară antrenoare, spuse Rourke. Timmy este fundaşul nostru.

— Este dacă vine la antrenament. Şi nu va mai fi dacă lipseşte. D.C., tu joci ca fundaş în după-amiaza aceasta. Şi amintiţi-vă ce am făcut ieri. Fiţi atenţi la fiecare om din jurul vostru şi la adversari. Trebuie să vă protejaţi apărarea. N-o lăsaţi să primească lovituri. Mai ales că astăzi ne lipseşte un jucător. O.K., să începem.

Ea se trase înapoi pe margine şi-şi puse ochelarii de soare. Astăzi era îmbrăcată în roz. Lui Ronald nu-i venea să creadă. „Avea tricouri de orice culoare?” se întrebă el în timp ce stătea la capătul tribunelor. Băieţii purtau echipament uşor şi apărători având culori terne. Jane stătea ca un far roz la marginea terenului, cu părul ei negru legat la spate cu o panglică roz. Cea mai frumoasă imagine pe care o văzuse vreodată pe un teren de fotbal. „De ce ar vrea o femeie să fie antrenoare de fotbal?” se întreba el nu pentru prima dată, de când auzise de Jane. Ea era atrăgătoare şi talentată. Ar putea călători, ar putea obţine performanţe, ar putea organiza concursuri demonstrative de alergare, ar putea antrena echipe feminine de baschet… atâtea alte lucruri. De ce fotbal? Era o provocare! Ea câştigase la alergare, iar acum voia să fie o câştigătoare şi într-un domeniu al bărbaţilor. Spera să-i facă pe „Titani” câştigători pentru a atrage oferta vreunui alt colegiu, mai renumit? Sau, Doamne iartă-mă, avea în vedere vreo altă perspectivă? Era Hillbrock numai o treaptă în ascensiunea lui Jane Trolls? Ronald îşi trecu o mână prin părul răvăşit de vânt. Ea era un om tare, ca să spunem aşa. Şi era aşa de feminină, aşa de tânără.

Totuşi, privind la băieţi, trebui să admită că ei o ascultă, urmărindu-i instrucţiunile. Da, trebuie să admită aceasta. Micile răutăţi şi clovneria încetaseră.

De aproape o săptămână el venea prin preajmă câteva minute în fiecare zi ca să verifice metodele ei şi progresul echipei. Nu era senzaţional, dar nici de neluat în seamă.

El stătuse deoparte văzând că ea este prea ocupată ca să-i observe scurtele vizite. Câţiva băieţi îl observaseră, dar nu veniseră spre el. El îşi dădu seama că ea era fermă în ceea ce priveşte disciplina, ceva ce încercase şi el să imprime echipei de baschet, de asemenea. El îi întrebase pe câţiva dintre băieţi despre felul cum se înţeleg cu ea. Cu excepţia obişnuitelor murmure legate de suprasolicitare şi regim alimentar, niciunul nu se plânsese de Jane.

Ronald o observă cum lasă jos carnetul şi sare în aer să prindă o minge rătăcită. Mişcările ei erau clare şi sigure şi totuşi atât de feminine. Era inteligentă, mai mult chiar decât frumoasă. El nu venea pe teren pentru că Jane era femeie, era dator faţă de băieţi să asiste la pregătirile cu noua antrenoare, asta era tot.

Rezemându-se de bara tribunei din spate văzu cum îi cheamă să se adune în jurul ei şi se întreba ce le spune.

— Acest ultim joc a fost mizerabil, le spuse Jane cu mâinile în şolduri şi cu ochii la jucătorii ei. De unde aţi învăţat să mânuiţi mingea aşa? De la antrenorul Priest? Vreau să uitaţi tot ce aţi fost învăţaţi înainte – nu contează de către cine – şi să faceţi în felul în care vă spun eu. Nu pretind că am întotdeauna dreptate, dar jucând în stilul vechi veţi coborî spre partea de jos a clasamentului. Să încercăm noul mod de joc şi să vedem dacă funcţionează. Dacă nu, voi renunţa. Este

corect? O.K. Atunci. Să intrăm în teren şi să jucăm. Ascultă D.C., vreau să văd câteva placaje în apărare.

Jocul decurgea minunat cu D.C. La servire. Irvin prinse balonul şi alergă rapid.

— Da, acum e altceva, strigă ea.

— De unde ai învăţat acest stil de joc? întrebă Ronald din spatele ei. Surprinsă, aproape căzu din poziţia incomodă în care stătea. Ridicându-se, se uită lung la el.

— Ce faci, mă spionezi?

— Nu mă furişam. Am intrat pe teren pur şi simplu. Repet, unde ai învăţat această manevră de joc? Jane îşi şterse mâinile ude de transpiraţie de pantaloni.

— Care-i diferenţa? Dă rezultate, şi aceasta-i important.

— Stilurile pe care eu şi James i-am învăţat anul trecut erau eficiente, de asemenea, şi aproape toţi din echipă le cunosc foarte bine.

— Dacă au jucat atât de bine de ce echipa a obţinut doar locul şase într-o competiţie de opt echipe?

Ronald făcu un gest de neputinţă.

— Nu s-a putut altfel. Am avut o mulţime de accidente. Cel mai bun apărător s-a mutat din oraş pe la mijlocul campionatului. Aruncătorul nostru a obţinut o bursă şi n-am avut cu cine să-l înlocuim.

Ea dădu din cap.

— Fiecare echipă poate avea astfel de necazuri. Ghinion. Să-i facem faţă. Metodele lui Priest sunt învechite şi lipsite de imaginaţie.

Aceste cuvinte îl atinseră şi pe Ronald, care-l înlocuise temporar pe Priest, şi o putea vedea pe faţa lui care prevestea furtuna.

Sesizând disputa pe cale să se declanşeze, băieţii se traseră mai aproape schimbând priviri

semnificative între ei.

Jane se întoarse către ei şi spuse:

— Luaţi o pauză pentru apă, băieţi.

— Ascultă, nu există garanţie că metodele tale vor da rezultate decât atunci când aceşti băieţi se vor confrunta cu alţii din echipe mai experimentate, spuse Ronald. Să nu mai comentăm metodele folosite înainte. Eu antrenez nişte băieţi la baschet şi n-aş vrea să le influenţezi în rău gândirea.

— N-am spus niciun cuvânt rău despre tine faţă de băieţii aceia. Ceea ce nu aş putea spune eu despre tine, care te-ai întâlnit întâmplător cu câţiva dintre fotbalişti mei şi-ai încercat să-i tragi de limbă.

El se înroşi, furios.

— N-am întrebat niciodată în mod intenţionat despre tine.

— Poate nu, dar n-ai vorbit niciodată în favoarea mea. Ascultă, se presupune că suntem de aceeaşi parte, lucrăm împreună pentru aceeaşi şcoală. Ai fi putut să-i determini să-mi acorde o şansă, să încerce să facă ce le spun eu. Dar tu ai ales altă cale. În regulă, voi câştiga şi fără tine. Este o dovadă de egoism din partea ta dacă nu accepţi că există mai multe modalităţi de a face o echipă câştigătoare şi că metodele tale nu sunt singurele.

Întorcându-i spatele, ea începu să traverseze terenul.

— Aşteaptă o secundă, strigă Ronald după ea. Vreau să-ţi vorbesc.

— Ei bine, eu nu vreau să-ţi vorbesc, îi răspunse ea mergând spre duşuri. Tot ce ar fi dorit acum era să-i toarne o căldare cu apă rece în cap arogantului Ronald.

Capitolul 3

Întotdeauna avea o mare poftă de mâncare când era nervoasă, recunoscu Jane în timp ce-şi turna unt topit peste un imens castron cu popcorn. De asemenea, avea poftă de dulciuri, aşa că îşi deschise o cutie de cola şi le luă pe amândouă în sufragerie. Mâine seară, pe vremea asta, echipa ei va juca primul meci înainte de sezon. Miss Brady îi spusese fericită că va fi în fruntea publicului plătitor. Se pare că fiecare din oraş era curios să vadă ce-a făcut noua antrenoare cu echipa liceului.

Jane închise ochii şi se rugă să nu rateze primul ei meci. Luând o mână de popcorn, se încurajă: „Fără gânduri pesimiste”. Băieţii munciseră foarte mult, aveau psihicul foarte bun şi, din fericire, nu fuseseră accidentări serioase. Băieţii erau pregătiţi şi gata să joace. Era foarte important pentru psihicul lor să câştige acest meci. Şi poate şi pentru al ei. Dandy sări lângă ea şi îşi lăsă botul lui mare pe genunchii ei, ochii lui privind insistent mâncarea ei.

Repede, ea luă castronul şi aruncă câţiva pumni plini pe podea, de-a lungul canapelei.

— Ţine!

El nu pierdu nicio clipă şi începu să mănânce. Cei doi erau singuri acasă în acea seară, Becky fiind plecată pentru câteva zile cu nişte prieteni. Vremea era evident în răcire, primele frunze începând deja să-şi schimbe culoarea. Curând ea nu va mai putea să facă antrenamentele afară. Becky îi explicase asta.

Jane luă o înghiţitură mare din sucul rece. Se simţi neliniştită şi un pic nervoasă. Prea neliniştită să citească şi niciodată nu fusese o persoană care să se uite la televizor. Îşi dădu seama de ce: poate avea nevoie să-şi liniştească moralul. Ridicându-se, merse în camera ei, găsi şoseta pe care o căuta şi se reîntoarse pentru a viziona o casetă. Privindu-se pe casetă – secvenţe din rezumatul Olimpiadei, cursa ei câştigătoare şi momentul ei de glorie în timp ce stătea pe cea mai înaltă treaptă a podiumului – plescăi din buze după viaţa din trecut, după lucruri care nu mai erau posibile.

Rareori ar fi făcut asta înainte ca arterioscleroza să o lovească. Deşi fără sens acum, părea necesar să-şi amintească ei însăşi că fusese în frunte cândva şi că o putea face din nou, chiar dacă în alt domeniu. Aproape uitând să mănânce, Jane privea grandioasele ceremonii cu focuri de artificii, amintindu-şi ce simţise stând alături de coechipierii ei americani şi purtând mândră culorile naţionale: roşu, alb şi albastru. Îşi aminti nodul din gât în timp ce alergătorii ajunşi în finale se pregăteau să ia startul. Tatăl şi fraţii ei erau printre spectatori şi fuseseră nişte momente atât de minunate! Tatăl ceruse unui prieten şi vecin să înregistreze evenimentul şi apoi făcuse copii pentru fiecare dintre ei. Următoarea scenă arăta un reporter întrebând-o despre antrenamentele ei, despre motivaţiile ei, despre speranţele ei. Timpul zburase, păreau aşa de îndepărtate acele clipe: Şi-a amintit acum emoţiile, anticipaţia, nerăbdarea de a dori să câştige cu orice preţ. Dandy terminase porţia lui şi ciulise urechile îndreptându-se spre uşă. Ciocănitura care urma nu o surprinse pe Jane din moment ce Dandy avea un auz foarte ascuţit. Ea apăsă pe butonul care făcea să „îngheţe” imaginea pe televizor şi merse

să răspundă.

Ronald nu avusese intenţia să treacă pe la ea. Stătea în hol cu o încruntare gânditoare pe faţă. Jane Trolls era totuşi colega lui. Ar fi fost politicos să-i ureze succes în ajunul primului ei meci de fotbal. Ronald fusese adus aici de povara bunelor maniere. Se oprise să vadă antrenamentul băieţilor chiar după ce el şi Jane avuseseră schimbul acela de cuvinte mai dure. Dar el nu persistase în supărare şi nu pregetase să vorbească cu Jane din nou. De asemenea, el nu ispitise pe niciunul dintre băieţi să-i spună cum mergeau lucrurile. Ea l-ar fi făcut să se simtă prost în această chestiune, în ciuda bunelor intenţii care îl îndemnau în ultimul moment.

Instinctiv, el dorea să fie prieten cu Jane. Vor împărţi acelaşi birou la Hillbrock School şi acelaşi oraş pentru luni, poate chiar ani. Era un tip prietenos, toţi spuneau asta. Nu era niciun motiv întemeiat pentru a se certa cu ea. Aşa că el decisese să treacă pe aici pentru a repara greşeala, să-i ofere un armistiţiu. Târâindu-şi picioarele, mormăi în barbă: „Asta nu era chiar aşa.” Onestitatea pe care mama lui i-o insuflase cu ani în urmă, îl făcuse să nu se poată minţi pe el însuşi. El dorea să o vadă pe Jane Trolls, să fie cu ea, să o cunoască. „Ce era rău în asta?” se întrebă Ronald. Era foarte atractivă, avea personalitate, era interesantă. Chiar dacă îi plăcea sau nu, ea îi apăsa gândurile cu o frecvenţă în creştere. Avusese timp să vadă dacă era cineva între ei doi. Îşi ridică mâna pentru a ciocăni din nou. În timp ce uşa se deschidea, zâmbetul îi dispăru de pe buze. Cum putea o femeie să poarte haine aşa de ordinare – blugi decoloraţi, mulaţi pe picioarele ei zvelte şi o bluză albastră cu mânecă scurtă – şi încă să fie extraordinar de feminină de sus până jos, până la degetele ei roz de la picioarele

goale? Părul nu îi era legat la spate, îi atârna până la umeri; încadrându-i frumos faţa. Pe buze avea un ruj roz-pal. Ronald se simţea ca un boboc de liceu vorbind prima dată cu o fată. Învingându-şi timiditatea, schiţă un zâmbet:

— Bună, eu... mă plimbam prin apropiere. M-am gândit să mă opresc şi să-ţi urez succes la meciul de mâine. Era de fapt nervos. Jane nu-şi putea da seama de ce. Deşi ea nu purta niciodată pică cuiva, începu să vorbească cu atenţie.

— Mulţumesc. Apreciez gestul.

Dandy trecu pe lângă ea şi începu să-l miroasă pe vizitator.

— Ce câine mare! comentă Ronald doar ca să spună ceva. Cum îl cheamă?

— Dandy!

Aplecându-se, mângâie uşor câinele pe părul lăţos.

— Ar trebui tuns!

— Nu pot să-i tai părul lui Dandy. I-ar lua toată eleganţa, nu ştii?

— A, da!? Noi nu-i vom face aşa ceva. Sper că nu te întrerup de la nimic. Jane simţi inima bătându-i cu putere, apoi făcu un pas înapoi.

— Nu, nu m-ai întrerupt. Nu vrei să intri?

— Mulţumesc! Cu Dandy pe urmele lui, păşi înainte, privirea fiindu-i atrasă de camera interesantă.

— Nu am fost înăuntru de când ai reamenajat camera. Foarte frumos.

— Aşa cred şi eu! Închizând uşa, ea îl urmă în cameră.

— Tocmai împărţeam o gustare cu Dandy. Vrei nişte popcorn?

El luă o mână plină de popcorn din castron. Ea îl invită să ia loc şi se aşeză şi ea la celălalt capăt al

canapelei.

Televizorul oprit pe o anumită imagine îi atrase atenţia:

— Priveai ceva interesant?

— Nimic important, spuse Jane.

— Ce era?

Era insistent. Dar ea ştia deja asta despre el.

— Înregistrările mele de la Olimpiadă. Le privesc atunci când am nevoie de puţină încurajare.

— Eşti îngrijorată de meciul de mâine?

— Nu tocmai îngrijorată, dar nici chiar foarte încrezătoare.

Ronald dădu din cap în semn de aprobare. Avusese şi el aceeaşi experienţă.

— Ai muncit din greu şi la fel au muncit şi băieţii. Vor trece de acest obstacol.

Ea nu se aştepta la asta, cel puţin nu din partea lui.

— Să sperăm că aşa va fi. Înclină capul spre televizor. Pot să văd caseta?

Nu se uitase la casete cu nimeni din afara familiei sau a membrilor echipei de la Olimpiadă. Totuşi, ea nu-l putu refuza. Încercând să arate nonşalantă, ea apăsă butonul „Play” de pe telecomandă. Mânca nervoasă floricele în timp ce imaginile o arătau pe Jane la 21 de ani şi pe adversarii ei încălzindu-se înainte de cursă. Vocea crainicului era aproape sugrumată de emoţie, pregătind spectatorii pentru evenimentul ce urma.

— Nu te-ai schimbat prea mult, comentă Ronald în timp ce se mută mai aproape de ea pentru a lua o mână de floricele.

— Prefer să cred că arăt mai matură!

— Nu prea! Se întoarse spre ea. Mai degrabă drăguţă!

Ea simţi un val de plăcere în timp ce o împuşcătură anunţa startul şi fetele de pe ecran începură să alerge. Acţiunea o scuti să răspundă la compliment.

Ronald privea în linişte desfăşurarea cursei, o văzu pe Jane alergând cu multă uşurinţă înaintea adversarelor ei, niciodată renunţând la conducere. El gândi că era chiar frumoasă, în timp ce ea trecea linia de sosire cu o privire de triumf întipărită pe faţă.

Se întoarse iar spre ea:

— Ora ta de glorie, nu-i aşa?

— Până acum, spuse Jane, simţind o umbră de stânjeneală în timp ce scotea caseta. Ronald îşi întinse braţul pe spatele canapelei, studiind-o:

— Ce ar putea fi mai presus de a câştiga medalii de aur?

Stând aşezată lângă castronul aproape gol, Jane ridică din umeri:.

— Întotdeauna am crezut că a avea un copil ar fi cea mai mare realizare. Îi trimise o privire timidă: Cel puţin pentru mine! Răspunsul ei îl surprinse şi îşi schimbă opinia despre ea. Totuşi, văzând-o aşa de frumoasă în seara aceasta, el nu putea să nu o privească mai mult ca pe o femeie şi mai puţin ca pe antrenoare de fotbal.,

— Ai pe cineva special în viaţa ta?

O privi când scutură negativ din cap şi se întrebă de ce. Răspunsul ei îl nemulţumea.

— Sunt surprins!

Ea n-ar fi vrut să se cantoneze în modul de viaţă pe care-l dusese în ultimii doi ani. În schimb mersese mult înapoi.

— Mi-am petrecut anii adolescenţei la antrenamente. Acest fel de angajamente ia mult timp şi lasă foarte puţină energie pentru a clădi o prietenie

cu cineva.

— Tu n-ai avut niciodată o prietenie serioasă?

Enervarea ei creştea odată cu alunecarea discuţiei pe această pantă şi se încruntă la el.

— N-am spus niciodată asta. Am avut un prieten, dar relaţia dintre noi n-a durat.

— Un atlet? El nu se mai întreba de ce dorea să ştie toate astea.

— Da!

— V-aţi despărţit deoarece el nu putea să facă faţă succesului tău?

Nu-şi dădea seama că mersese prea departe cu întrebările.

— Nu. Ne-am despărţit deoarece fiecare avea alte idealuri în viaţă. Era timpul să schimbe subiectul. Dar tu? Om matur şi încă neînsurat? Cum vine asta? Lăsându-se pe spate, el fixă cu privirea căminul gol.

— M-am apropiat de cineva cu doi ani în urmă…

— Ce s-a întâmplat?

— Linda era destul de drăguţă, era vânzătoare la Allman’s Store. Ne-am înţeles foarte bine o vreme. Dar nu era suficient. Nu era pasiune, nu era entuziasm. Mă gândeam la căsătorie mai mult ca să-i mulţumesc pe ai mei, decât să mă mulţumesc pe mine.

Jane aprobă, înţelegând perfect. Tatăl ei o îndemnase deseori să se gândească mai serios la căsătorie. Ronald zâmbi, amintindu-şi altceva.

— Tot timpul liceului am vorbit cu Tilly Brewster, dar după absolvire ea a plecat să studieze la cel mai bun colegiu din Est. Eu nu doream acelaşi lucru. De altfel, bănuiesc că nici ea.

— Alt Brewster? Rudă cu Douglas?

— Da, nepoata lui! Fratele lui Douglas, Edward, şi familia lui s-au mutat în Kansas. Oricum, de la Linda

eu nu am mai avut o altă legătură serioasă care să dureze mai mult de câteva săptămâni. Poate caut genul de femeie care nu mai există. Cineva ca mama mea. Ea este o doamnă minunată. A crescut patru copii, a condus treburile familiei şi a fost secretară la dr. Baxter timp de ani de zile. L-a sprijinit şi pe tata în ceea ce făcea.

— Ai dreptate. Nu se mai „fac” femei ca acestea. Se uită la el şi amândoi începură să râdă.

— De fapt mama era tot aşa. A crescut trei copii, pe cei doi fraţi ai mei şi o fată băieţoasă, pe mine. A lucrat într-un domeniu greu şi totuşi era întotdeauna lângă tatăl meu. A murit când eu aveam 13 ani.

— Ea nu a putut să te vadă câştigând aurul. Ce păcat!

Gândul acesta o măcinase întotdeauna pe Jane. Era unul din regretele sale legate de Olimpiadă, că mama ei nu a mai apucat să împărtăşească bucuria ei. Ronald văzu tristeţea trecând pe fata ei, ca o umbră, şi se decise să lumineze lucrurile.

— Pot să văd medaliile?

O privi cum se întoarse spre el încruntată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Încerc să-mi amintesc unde le-am pus.

„Putea fi într-adevăr atât de zăpăcită precum spunea?” se întreba Ronald în timp ce clătina din cap cu uimire.

— De ce eşti aşa surprins? Crezi că le-am expus într-un raft sau le port în jurul gâtului?

— Eu aşa aş face.

— O, nu, n-ai face aşa! Sări în picioare. Mi-am adus aminte. Sunt în sertarul cu ciorapi. Ţi le voi aduce. Se întoarse într-o clipită şi îl găsi aşa cum îl lăsase, uitându-se spre ea cu neîncredere. Îi dădu cele

două cutii.

Ronald deschise o cutie, apoi oftă. Studie întâi întunecata medalie de argint, apoi pe cea strălucitoare de aur. Îşi trecu degetul mare pe suprafaţa lor şi îşi dădu seama că era impresionat.

— E cu adevărat ceva! Nu crezi că se cuvine să le înrămezi şi să le pui pe un perete?

Jane se ghemui pe colţul canapelei, strângându-şi picioarele sub ea.

— Poate o voi face într-o zi, când mă voi aşeza undeva pentru totdeauna. Totuşi, e un pic ostentativ să le expui undeva la vedere, nu crezi?

— Nu, nu cred. Cred că ar trebui să fie un motiv de mare mândrie pentru tine.

— Ele pot fi un motiv de mândrie şi în sertarul cu ciorapi, nu numai pe perete. Eu ştiu că sunt acolo chiar dacă oamenii care vor veni la mine nu le văd.

El închise cutiile şi i le dădu.

— Cred că se poate şi aşa. Eu zic totuşi că ceva aşa de remarcabil trebuie văzut şi de alţii. Pun pariu că băieţii din echipa ta „ar muri” să vadă aceste medalii.

Ea puse cutiile pe masă. Era ultimul lucru pe care l-ar face. „Eu nu cred că se poate trăi cu amintiri sau făcându-ţi planuri de viitor. Cred numai ceea ce se întâmplă în prezent”.

Ronald îşi încrucişă picioarele şi se înclină înainte dorind să-şi expună punctul de vedere:

— Bineînţeles, aceşti băieţi nu vor câştigă aurul chiar acum. Ei sunt tineri şi „spirituali” şi au nevoie de înţelegere. Ei trebuie să se şi distreze.

Deci exista şi un gând ascuns al acestei vizite ocazionale. Ea îşi sprijini coatele de spatele canapelei, jucându-se cu părul.

— Şi tu crezi că eu nu înţeleg asta, că ei trebuie să se şi distreze! Ea nu lucrase niciodată cu

adolescenţii, nu-i cunoştea cu adevărat. Ronald încercă să nu ridice tonul.

— N-am spus asta. Totuşi cred că împingi lucrurile puţin cam departe decât ar fi normal pentru nişte băieţi tineri.

— Tu ai ajuns la această concluzie privind antrenamentele noastre câte zece minute pe zi? Ar trebui să fii cercetaş pentru echipe, sau ceva mai mult, având în vedere minunata ta putere de observaţie şi interpretare.

— Nu am vrut să te insult!

— Serios? Nu sunt ofensată, Ronald. De fapt, tu te porţi exact cum am prevăzut. Ca un mascul atotştiutor care are hotărârea luată în fiecare situaţie chiar înainte de a o întâlni!

De ce întotdeauna ajungea să se certe cu Jane Trolls? Ronald încercă să pară rezonabil.

— Sunt un tip deschis oricărei sugestii. Eu…

— Oh, tu nu ai mintea deschisă oricărei sugestii, deşi susţii că o ai! Eu credeam că, de vreme ce ultima dată am ţipat unul la altul, poate ai revenit la sentimente mai bune.

— Sunt aici, nu-i aşa? Am venit să-ţi urez noroc.

— Numai pentru asta? spuse ea.

Ronald se lupta cu emoţiile lui arzătoare. Stătea atât de aproape de ea încât era suficient să mişte braţul şi i-ar fi atins părul. Nu se putu abţine să nu o facă. Îi simţi părul incredibil de moale, ca mătasea…

— Poate nu! Poate am venit pentru un motiv total diferit, unul care nu are legătură cu fotbalul.

Jane îşi simţi deodată pulsul mărit.

— Ce motiv este acela? Vocea ei era ciudat de groasă. Un claxon de maşină veni dinspre stradă şi amândoi se uitară spre fereastră. Maşina trecuse mai departe. Jane se întoarse şi se trezi fixând fascinanţii

ochi albaştri aflaţi la câţiva centimetri de ai ei. Era aşa de aproape de ea încât îi putea simţi răsuflarea caldă pe obraji. Deodată, uită de maşină, subiectul pe care-l discutau, uită totul…

Fascinată de privirea lui, era incapabilă să se dea înapoi, deşi nu asta dorea cu adevărat. Mâna lui se mişca pe obrazul ei, degetele lui puternice şi calde îi mângâiau pielea ca şi cum el i-ar fi trasat conturul feţei. Până atunci nu ştiuse cât îşi dorise atingerea lui, nu admisese că ea avea nevoie de simplul contact fizic.

Ronald îşi mută privirea spre, buzele ei şi le văzu deschise, tremurând. „Este la fel de nervoasă ca şi mine” şi, destul de ciudat, acest gând îl relaxă. Ar fi dorit să descopere dacă era ceva între ei. Înainte de a-şi coborî gura peste a ei, ştiu că era. Îi fusese frică că se va smulge din îmbrăţişare, dar ea nu o făcuse. „Doar un test”, îşi spuse el. Doar o mostră pentru a-şi satisface curiozitatea. Dar când îndrăzni să se aplece mai mult spre ea, pentru a face sărutul mai profund, dori să ştie mai mult. Mişcările ei erau ezitante, întărindu-i impresia despre personalitatea ei schimbătoare. Mâinile ei mici se mişcară şovăielnic pe umerii lui, cumva neîndemânatice, ca şi cum ar fi făcut-o fără voia ei. Deşi buzele ei erau o parte din invitaţie, observă că era o timiditate curioasă în cedarea ei. Ea nu ar fi trebuit să lase să se petreacă acest lucru, gândi Jane prin aburul senzaţiilor. Ea nu ar fi vrut nimic care să semene cu un angajament sentimental care ar cauza apoi numai dezamăgiri. Ea nu ar fi avut nevoie de atingerea unui bărbat, mai ales a acestui bărbat, înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei. Ştiuse că îl dorea încă de când îl întâlnise prima dată, în parc. Ştiuse ce înseamnă pasiunea, gustase dorinţa în sărutul unui bărbat. Avusese un iubit darnic,

ştia starea de nebunie în care te poate aduce un bărbat, dar niciodată nu avusese o probă de atâta răbdare, atâta gentileţe, atâta seducţie. Nu-şi imaginase niciodată cât de captivantă şi tandră poate fi. În timp ce braţele lui alunecau încet în jurul ei, aducându-i corpul mai aproape de al lui, ea sesiză dorinţa adâncă, bine ascunsă în pieptul lui. Buzele lui se mişcau parcă fără sfârşit peste ale ei în timp ce inima îi bătea cu sălbăticie. Pentru Jane, lumea se înghesuise deodată în această cameră, în acest om şi în aceste incredibile sentimente care se treziseră în ea. Trebuie să se oprească, îşi spuse Ronald deşi gura lui era înclinată peste a ei căutând un unghi mai bun. Parfumul care îl înconjura şi pe el acum îi trezea viziuni asupra cărora nu avea niciun control. Dorea să o ridice, să o poarte în braţe, să o aşeze pe cearşaful răcoros, să se întindă cu ea şi să o iubească toată noaptea. Dar bunul lui simţ se lupta cu nevoile lui. Aceasta nu era o femeie pe care să o tratezi aşa. Hillbrock era un oraş mic, unde oamenii vorbeau. Jane era nouă aici, o profesoară cu o reputaţie de apărat. El era băiatul oraşului şi nu-i putea înşela încrederea pe care şi-o pusese în el deschizându-i uşa în seara asta. Cu o şovăială pe care nu o mai avusese niciodată, el îşi retrase capul şi se ridică. Îi privi ochii deschizându-se uşor şi văzu rămăşiţele pasiunii în ochii ei căprui, profunzi. Ea clipi şi el voi să spună ceva, dar ea îi puse repede degetele peste gură:

— Te rog, nu spune nimic. Dacă te vei scuza, cred că voi plânge. Tremurul ei îl mişca profund. Gentil, îi vârî capul sub bărbia lui şi îi mângâie părul întrebându-se cum putuse un sărut să-l afecteze aşa de mult. Jane stătea lipită de el, mai mult decât stătuse în timpul sărutului. Roy nu mai era în viaţa ei de multe luni şi nu o ţinuse niciodată atât de lipită de

el, nici chiar înainte de plecare.

Cum putea să ştie cât de mult îi trebuie să fie ţinută aşa, să fie îndrăgită, chiar dacă pentru scurt timp. Avusese în suflet o rană sângerândă de vreme ce nu-şi permisese ei înseşi acest lucru.

Tocmai natura bolii o izolase de prieteni, de familie, dorind cu atâta disperare să treacă prin boală singură. Fusese consultată, îngrijită de atâtea mâini competente, dar tot timpul tânjise după această atingere blândă. Şi cine s-a gândit că ea va veni, din partea lui Ronald Kershaw?! Forţându-se, îşi ridică ochii spre ai lui şi îl văzu privind-o cu delicateţe. Era cât pe ce să intre din nou în criză.

— Nu doream să mă scuz, spuse Ronald. Eu am vrut să te sărut încă din după-amiaza când te-am placat. Zâmbi timid. Am fost prea încăpăţânat să o admit.

Ea dorea să spună că şi ea a simţit acelaşi lucru, dar nu era pregătită pentru consecinţele acestei confesiuni.

Pe lângă aceasta, Jane nu era sigură dacă ar fi vrut ca el să o ţină sau ar fi simţit acelaşi lucru dacă altcineva ar fi făcut-o. Un gând buclucaş. Îşi întoarse privirea de la el.

— Îmi pare rău, că am devenit puţin emoţionată. Nu mi se întâmplă de obicei, dar au fost câteva săptămâni zbuciumate.

— Înţeleg.

Nu înţelegea, firește, dar ea nu era în stare să-l corecteze. Simţindu-se mai în largul ei, dorea ca el să plece acum şi să o lase să-şi înţeleagă singură sentimentele.

Dar el stătea acolo, studiind-o cu calm. Nervoasă, ea se ridică în picioare. Privi la ceasul de pe cămin.

— Bănuiesc că poate se cuvine să mă întorc la ale mele. Am o zi importantă mâine. Era o scuză slabă, mai ales că era abia opt seara, dar în starea ei nu putuse să se gândească la alta

Lui Ronald îi trebui ceva timp să-şi pună gândurile în ordine. Ea părea mai slabă, mai vulnerabilă, pe măsură ce trecea timpul şi i se trezeau sentimente pe care nu le-ar fi bănuit. Ronald fusese întotdeauna adeptul unei mutări încete, metodice. Lucrurile se petreceau prea repede. El roşi.

— Trebuie să plec. Se îndreptă spre uşă. Jane se dădu la o parte dar, în starea ei, nu-l observă pe Dandy întins pe podea. Aproape căzând peste el, scoase un ţipăt ascuţit. El o prinse în braţe în timp ce câinele, speriat, sări ca ars. Ea privi la el şi, cât ţinu încrucişarea privirilor, timpul se opri în loc. „Ochii aceştia sunt atât de frumoşi” gândi Ronald şi îşi dădu seama că nu trebuie să se mai atingă de ea. Ceva se întâmpla de fiecare dată când o făcea, ceva ce nu era uşor de ignorat.

— Nu mă aşteptam să se întâmple în seara asta, spuse el simţind nevoia de a comenta lucrurile ce-i frământau pe amândoi. Să pretindă că nu s-a întâmplat nimic ar fi părut ridicol. Nu am ştiut că voi simţi ceva aşa de puternic, atât de curând. Şi să fiu al naibii dacă ştiu despre ce este vorba! O făcuse. Îi vorbise. De ce nu se simţea mai bine?

— Nici eu. N-am visat niciodată… Jane se retrase din braţele lui aranjându-şi părul cu o mână tremurătoare. Se gândea că nu era deloc bine ce erau pe cale să facă. El era angajat la liceu, un coleg cu care colabora. Ar fi fost o greşeală pentru amândoi, îndreptându-şi umerii, ea merse spre uşă şi-o deschise. Să ignorăm acest mic eveniment, asta trebuie să facem.

Încet, Ronald merse spre ea. Îi prinse bărbia în mână şi i-o ridică.

— Amuzant, te credeam mai isteaţă.

El îşi trecu scurt buzele peste ale ei şi ieşi din cameră închizând uşa în urma lui. Jane se sprijini de uşă. Da, şi ea credea că este mai isteaţă.

*

Jane intră în vestiar purtând cămaşa ei aurie şi pantalonii albaştri: culorile şcolii, date de către miss Brady. Băieţii, nervoşi, în mod explicabil, se strâmbau puţin în timp ce se îmbrăcau. Merse pe culoarul dintre vestiare, oprindu-se pentru a schimba câteva cuvinte cu fundaşul Timmy Russel. După ce vorbise cu el despre absenţe, Timmy venise în fiecare zi şi se arătase a fi în formă, aruncând bine şi alergând şi mai bine. Ea i-a spus acestea şi i-a urat noroc.

Mergând în zig-zag printre, bănci, Jane ajuta câte un băiat să-şi pună echipamentul, se oprea să verifice mâinile altuia care se lovise în timpul antrenamentului. Pierdu câteva minute ca să-l felicite pe Don care slăbise cu un kilogram. În foarte scurt timp îi îndrăgise pe băieţi şi dorea cu adevărat ca ei să învingă. Auzind anunţul că trebuie să intre în teren, merse spre uşă şi suflă în fluier. Băieţii se adunară în jurul ei aşteptând.

— Ei bine, băieţi, a sosit momentul. „The Buffalos” sunt buni, nu-i aşa?

Ezitând, câţiva au admis că echipa adversă era destul de puternică.

— Aşa. Deci ei sunt buni. Dar voi sunteţi şi mai buni!

— Da, veni răspunsul colectiv.

— Da, sunteţi mai buni. Voi sunteţi cei mai buni.

Voi sunteţi câştigători. Să vă aud!

— Noi suntem mai buni! Noi suntem mai buni! Noi suntem câştigători!

— O.K., atunci să mergem acolo şi să le arătăm! Conducând echipa în pas alergător spre teren, ea rămase în urmă. Cu carneţelul de note în mână, Jane aştepta ca numele lor să fie strigat, privind între timp fiecare băiat care intra în teren, stârnind un val de strigăte şi ovaţii din partea susţinătorilor din oraş, şi apoi se aşeză pe banca antrenorilor.

Auzi numele ultimului jucător care intra în teren şi apoi pe al ei. Ovaţiile au fost lungi şi puternice. Ştia că nu merita încă aceste semne de apreciere, dar nu putea să nu recunoască că îi încălzeau inima, erau ca un vot de încredere.

Se auzi fluierul arbitrului şi fu aruncată în aer moneda. „Titanii" au câştigat aruncarea, dar căpitanul echipei a ales la primire. Jocul a început. Primul sfert de repriză s-a jucat nervos. Altercaţiile se succedau prea des. Jane a notat aceasta şi că „Titanii" au suferit două intercepţii. Dar mulţumită transformatorului Steve Rock ei au înscris, punându-se în postura de conducători ai jocului.

Când echipele şi-au schimbat terenurile, s-a întâmplat să-l vadă pe Ronald Kershaw stând pe terasa din faţa vestiarului. Fiind şi el antrenor, avea libertatea să circule prin toate locurile stadionului. Ea se simţi mai bine ştiindu-l acolo. Dar văzându-i, ochii întredeschişi îndreptaţi spre ea, expresia gânditoare, Jane simţi un fior prin coloana vertebrală. Ea îşi aminti sărutul devastator pe care l-au împărţit şi simţi că se înfierbântă când li se întâlniră privirile. Inima începu să-i bată mai tare şi se întrebă ce simţea el atunci. Auzind fluierul arbitrului, ea reveni la realitate, conştientă că nu poate lăsa gândurile legate de Ronald

să-i influenţeze concentrarea asupra jocului. Petrecuse destul timp gândindu-se la el o noapte lungă şi fără somn.

Al doilea sfert de repriză a mers rău. „Buffalos” au marcat destul de repede şi au preluat conducerea, ceea ce păru să-i descurajeze pe „Titani”. Spre mâhnirea lui Jane, Timmy aruncă o minge şovăitoare parcă pentru a o pune la îndemâna adversarilor. „Buffalos” au marcat din nou în timp ce băieţii ei alergau după cel ce prinsese mingea. Când s-a fluierat pauza primei jumătăţi a meciului, şi-a urmat echipa deprimată în vestiar.

Când dădu colţul, inima îi tresări. Ronald o aştepta rezemat de perete.

— Probleme? întrebă el încet.

— Poţi să le spui şi aşa.

— Îşi vor reveni totuşi.

— Bâlbâiala specifică primului joc, asta-i tot. Vor reface totul în a doua repriză.

— I-am vorbit mai devreme lui D C.. Băieţii sunt probabil puţin derutaţi încercând să-şi amintească noul stil de joc pe care l-au învăţat în ultimele săptămâni.

Aşadar D.C. Era codoşul

— D.C. A spus aşa fiindcă el este rezervă pe postul de fundaş şi nu joacă decât dacă este accidentat Timmy. Ceea ce, mulţumită lui Dumnezeu, nu s-a întâmplat. De ce o face oare Ronald să ia o atitudine defensivă atunci când vorbeşte despre echipă?

— Vreau să ştii că nu l-am tras de limbă pe D.C. El tunde iarba la pensiunea familiei mele şi s-a întâmplat să fiu acolo. Este firesc în cazul lui să discute despre fotbal cu mine.

Ea era bucuroasă de explicaţia lui.

— Nu poţi pune prea multă bază în ce spune un

jucător invidios. Ea era nervoasă şi ezitantă. Poate că el ar vrea să-i ofere ajutorul.

— Vrei să intru cu tine şi să vorbesc cu băieţii?

— Nu, mulţumesc.

— Voiam doar să te ajut.

— Poţi s-o faci lăsându-mă pe mine să-mi conduc echipa în felul meu. Te rog, Ronald.

El o privi îndelung. Întotdeauna admirase independenţa. Dând din cap şi băgându-şi mâinile în buzunare, se întoarse pe hol.

Jane a stat pe loc un moment privindu-l cum se depărtează. I se părea că arată ca un băieţel pierdut dorind să li se alăture, să-şi asume sarcina să-şi organizeze lucrurile. Şi el era încă total convins că ea nu putea să antreneze echipa la fel de bine cum ar fi făcut-o el. Ei bine, aceasta era problema *lui,* gândi ea în timp ce deschidea uşa de la vestiar. Problema *ei* aşteptă înăuntru. Deprimare era un cuvânt prea blând pentru a descrie starea de spirit a băieţilor pe care i-a găsit stând roată, ştergându-se pe faţă sau bând răcoritoare. Nu erau nici râsete, nici pumni daţi în joacă, nici obişnuita clovnerie. Se autoînvingeau, gândi Jane în timp ce mergea printre ei.

Ea nu spuse multe, doar un cuvânt ici şi colo lăsând tensiunea să crească. În cele din urmă, ea suflă din fluier pentru a le atrage atenţia.

— Ei ne bat, spuse ea. „Buffalos” au fost pe locul al II-lea anul trecut, dar nu acesta este motivul. *Voi sunteţi* motivul. Voi vă autoînvingeţi înainte de-a o face ei. Voi nu simţiţi că puteţi învinge, aşa că nu puteţi. Voi toţi sunteţi tineri şi puternici. Sunteţi bine antrenaţi şi în plină formă. Dar vă lipseşte încrederea. Se întoarse cu faţa spre ei şi spuse:

— Eu cred că voi puteţi învinge. Foarte rău că voi nu credeţi! Apoi ea părăsi camera.

Jane s-a oprit la marginea terenului. În câteva minute, băieţii au ieşit cu zgomot din vestiar. Niciunul nu mergea. Toţi alergau.

Aproape fiecare veni spre ea arătând plin de încredere.

— Este în regulă, domnişoară. Avem de gând să învingem. Le vom arăta noi lor. Doar uitaţi-vă pe tabela de marcaj. Zâmbetul ei se lărgi şi îi aprobă din cap. Grăbindu-se spre teren odată cu ei, ea spera că le spusese suficient şi nu prea mult.

*

A doua repriză a fost uimitoare. Nu există pur şi simplu alt cuvânt care să descrie jocul echipei ei. A fost ca şi cum ei ar fi mers prin somn în prima repriză şi se treziseră deodată. Orice miracol s-ar fi întâmplat, ea nu voia să-l cerceteze prea de aproape. Scorul final a fost de 34 la 20 în favoarea „Titanilor”. Când s-a fluierat sfârşitul meciului, oamenii de pe stadion au intrat în extaz pur şi simplu.

„The Buffalos” şi antrenorul lor erau încremeniţi. Jane era şi ea încremenită şi fericită, delirant de fericită.

— Nu te-am făcut de ruşine, domnişoară antrenor, n-am dreptate? întrebă Rourke,

— Nu, cu siguranţă nu m-aţi făcut. Dar atunci eu ştiam că mă veţi face.

— Hei, Joe, ai o întâlnire diseară? a strigat Jimmy către unul din prieteni.

— Al naibii de adevărat. Noi urmează să sărbătorim victoria, omule! Ai dreptate.

Emoţia domnea, asupra echipei care se îndrepta spre pasajul ce ducea la vestiar. Jane îşi adună lucrurile şi se întoarse să o întâmpine pe miss

Brady care venea spre ea, cu un zâmbet pe faţa ei îngustă.

— A fost o performanţă, Jane. Meriţi să fii felicitată.

— Mulţumesc, dar băieţii sunt cei care merită. Ei au muncit din răsputeri pentru victorie.

— Se vede. Întregul Club este entuziasmat. Directoarea se apropie, aplecându-se şi coborându-şi vocea. Ei sunt foşti elevi, cei mai mulţi dintre ei de mare valoare. Ea arătă vag spre tribunele care se goleau. Îţi voi face cunoştinţă cu ei la următorul joc.

— Mi-ar plăcea. Jane îşi luă blocnotes-ul. Ne vedem luni.

Cu o fluturare de mână, ea alergă spre vestiar.

El aştepta în faţa uşii pe holul pustiu, arborând un zâmbet de felicitare.

— Ai făcut imposibilul, spuse Ronald. Sunt mândru de tine.

De ce trebuia să arate aşa de frumos cu acel păr negru, des şi cu acei ochi albaştri dezarmanţi? se întrebă ea în timp ce se oprea aproape de el.

— Mulţumesc, dar, după cum bine ştii, nu antrenorul câştigă un joc. Echipa o face.

El se desprinse de peretele de care era rezemat şi scutură din cap.

— Nu fi modestă. Antrenorul are o contribuţie mare în realizările echipei. Sunt impresionat.

Vocea îi suna sinceră, aşa că ea luă comentariile lui ca atare. Jane se uită înjur.

— Aştepţi pe cineva?

— Da, pe tine. Mi-ar plăcea să te conduc acasă. Este o noapte frumoasă.

Gândul de-a merge cu Ronald era foarte atrăgător.

Şcoala era la numai câteva blocuri de

apartamentul ei şi ea simţea nevoia să facă câţiva paşi pe jos pentru a se relaxa după tensiunea prin care trecuse. Aşa că se simţi foarte tentată să-i facă împreună cu Ronald, reamintindu-şi acel sărut. Aceasta se întâmpla tot mai des când era singură cu Ronald. Şi cum să refuze când el, cel mai rău dintre critici, capitulase şi încă o şi felicitase?

— În regulă. Doar să mă schimb. Ea se întoarse şi intră în vestiarul fetelor. Era pe jumătate îmbrăcată când l-a auzit strigând-o pe nume. Când se întoarse spre uşă, rămasă întredeschisă, îl auzi spunându-i:

— Grăbeşte-te, te rog.

Ea aprobă cu o mişcare a capului şi închise uşa.

Capitolul 4

Cât timp ea se schimbase, aproape tot stadionul se golise. Ronald o urmărea cu privirea cum se apropie de el, arătând proaspătă şi drăguţă. Apoi el îi luă mâna şi o conduse spre stradă. El nu-şi putea explica de ce venise înapoi ca să o întrebe dacă ar putea să o conducă acasă. Poate a fost din cauză că în ultimul timp ea îi domina gândurile, spre marea lui surpriză. Ea nu semăna cu niciuna din femeile pe care le cunoscuse vreodată. Pe teren, ea era plină de vioiciune, un dinam în acţiune, implicată cu pasiune în modul cum evoluau jucătorii ei. Noaptea trecută ea fusese feminină, reţinută în ceea ce priveşte realizările ei, ezitantă întâi pentru ca apoi să participe activ la sărut. După aceea, el remarcase la ea o oarecare vulnerabilitate pe care era sigur că puţini o observă.

Temperamentul ei o făcea să se înflăcăreze uşor, ca apoi să bată în retragere.

Fără îndoială, ea îl intriga şi poate de aceea el era cu ea acum, antrenându-se într-o conversaţie uşoară pentru a se cunoaşte mai bine. Ea tocmai îl întreba ce-şi dorise când era mic să devină când va fi matur.

— Pompier-şef, răspunse el prompt.

— Pompier-şef, nu un pompier oarecare, îl tachină Jane.

— Corect. Tatăl meu era bun prieten cu şeful Hubbard atunci, şi mi-a dat voie să merg cu maşina roşie într-o zi de exerciţii, ceea ce m-a determinat să-mi doresc această meserie din toată inima.

Ea a zâmbit la amintirile lui din tinereţe.

— Şi când te-ai răzgândit?

— Când tata m-a luat la circul „Magic Toars”. M-am hotărât să devin trapezist. El îşi strecură degetele printre ale ei, atras de căldura pielii ei catifelate. Dar acea carieră s-a sfârşit în ziua când m-am urcat într-un cireş cu o funie. Am căzut şi mi-am fracturat un braţ şi în felul acesta am ajuns la concluzia că poate nu am chemare pentru Circ.

— Întotdeauna am dorit să văd un circ. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar nu am reuşit niciodată să ne ducem.

— Presupun că-ţi foloseai majoritatea timpului liber antrenându-te pentru jocurile olimpice.

— Da. Şi concurând cu cei doi fraţi ai mei. Eram teribil de băieţoasă. Vroiam să fac tot ceea ce făceau ei: fotbal, hockey, tenis, baseball.

— Sunt convins că reuşeai să-i depăşeşti.

— Mâna lui mare o înghiţi pe a ei. Braţul lui o trase aproape de corpul lui, suficient de aproape ea să poată să-i simtă mirosul lui curat şi masculin.

„Atenţie!” se avertiză Jane.

Ei îi plăcea atingerea lui prea mult. Străduindu-se să-şi menţină calmul, ea merse tăcută lângă el, simţind briza plăcută a serii mângâindu-i faţa.

Ronald privi în jos spre rotunjimile sânilor ei care se conturau prin ţesătura subţire de bumbac a tricoului ei.

— Ai depăşit acea perioadă băieţoasă foarte frumos.

El scăpa rar prilejul de-ai face un compliment, punând-o în încurcătură în privinţa răspunsului.

— Nu chiar perfect. A fost vreuna din surorile tale băieţoase?

— Da, cea mai mică, Tracy. Ea încă mai este, cred. Ai întâlnit-o în acea zi jucând fotbal cu noi pe gazon. El clătină din cap. Tracy mă îngrijorează.

Acest subiect era mai confortabil.

— De ce?

— Este aşa de împrăştiată şi are 28 de ani. A plecat la colegiu, dar l-a părăsit după un an. A încercat să fie manechin, dar şi-a pierdut răbdarea de-a persevera. A lucrat într-un magazin universal. Şi-a petrecut vreun an lucrând la o companie de gaz metan, apoi şi-a deschis o mică prăvălie cu articole pentru nuntă. A reuşit să o extindă, dar a vândut-o chiar luna trecută pentru că se plictisise de ea.

— După cum sună, îmi pare o femeie cu multe posibilităţi şi talente care caută încă ceva care să-i placă şi să o facă toată viaţa. Ce-i rău în asta?

— Nimic, dacă ea n-ar ajunge mereu la zero. Cred că trebuie să-ţi faci un plan şi apoi să-l pui în practică. Dacă nu-ţi planifici viitorul şi te laşi în voia lucrurilor, vei ajunge să nu realizezi nimic cu care să te poţi mândri.

Ajunseră în piaţa oraşului unde lumina străzii

căzu pe faţa lui serioasă. Jane s-a oprit pentru a-l studia un moment înainte de a-i răspunde.

— O înţeleg pe Tracy. Unor oameni le place să trăiască de pe o zi pe alta, găsind că este o prea mare constrângere să-ţi proiectezi viitorul care este nesigur şi schimbător oricum.

Al ei cu siguranţă se schimbase. Roy îi schimbase drastic planurile de viitor. De atunci, deşi ea avusese ţeluri, acestea erau pe termen scurt şi nu neapărat scrise în piatră. Devenea tot mai conştientă că ea şi Ronald aveau filosofii diferite.

— Dar tu ai avut un plan încă din prima parte a tinereţii, să câştigi medaliile de aur, să antrenezi sportivi pentru Jocurile Olimpice şi acum să antrenezi aceşti puşti la fotbal. N-ai fi putut face acestea dacă n-ai fi avut ţeluri bine stabilite şi tăria să le pui în practică.

Au început să se plimbe din nou, trecând pe lângă institutul de înfrumuseţare, traversând apoi piaţa pustie.

— Ţelul legat de Jocurile Olimpice, îl admit. Dar majoritatea celorlalte lucruri s-au întâmplat datorită diferitelor circumstanţe potrivite pentru anumite perioade şi puţine lucruri mi s-au întâmplat despre care aş putea spune că le-am dirijat prin voinţă. Încerc să mă concentrez pentru a reuşi să mă bucur şi să nu-mi fac griji pentru ziua de mâine. Poate că Tracy simte la fel.

Ronald nu părea convins.

— Sora mea Joanna îl ajută pe soţul ei în afaceri, legate de construcţii, şi în plus are şi doi copii. Cealaltă soră, Lisa, tocmai s-a căsătorit şi conduce un magazin de îmbrăcăminte. Aş vrea ca Tracy să se aşeze, să găsească ceva de care să se fixeze. A avut o relaţie cu un tânăr din Hillbrock, chiar s-a logodit. Dar

n-a durat. A trecut prin tot atâţia bărbaţi câte slujbe a avut.

— N-ai auzit că o fată trebuie să sărute o mulţime de bărbaţi până îl găseşte pe Prinţul Fermecat?

A fost rândul lui Ronald să se oprească şi să se întoarcă spre ea.

— Asta este ceea ce ai făcut tu noaptea trecută? Ai încercat să vezi dacă sunt o broască sau un prinţ? Întrebarea o luase pe nepregătite. Deşi el avea o umbră de zâmbet, ea simţi că el vorbeşte serios.

— Asta crezi tu că făceam? Experimentam pe tine?

— Nu, nu cred.

— Atunci ce credeai?

— Că tu voiai tot atât de mult să mă săruţi pe cât voiam şi eu să te sărut.

Ce isteţ din partea lui!

— În regulă atunci. Să nu ne mai gândim la aceasta. În cele din urmă, n-a fost decât un sărut.

Ea a ştiut chiar din momentul când spuse aceste vorbe, că a făcut o greşeală. Era ca şi cum ar fi lansat o provocare.

Braţele lui Ronald se strânseră în jurul ei, trăgând-o spre el. Când el îşi coborî capul, o maşină plină cu adolescenţi făcea curba intrând zgomotos în piaţă. Puştanii au sărit din maşină, mergând spre localul Donnei. În ciuda nevoii lui de a-i dovedi lui Jane că greşeşte, se dădu un pas înapoi.

— Prost ales timpul, mormăi el şi apoi privi spre restaurant, spunând cu voce tare:

— Ţi-ar plăcea să mănânci ceva? Când ea aprobă din cap, el o luă de mână şi coborâră spre strada principală, în afara zonei luminate. Ea observă că încă nu-şi retrăsese mâna din mâna ei. Nu era

sigură dacă voise să evite un sărut. Simţindu-se laşă, ea căută să schimbe subiectul.

— O cunoşti pe Lana Craig, una din conducătoarele grupului vesel din liceu?

— Da, este la echipa de baschet a fetelor, o bună sportivă. Părinţii ei au o fermă în afara oraşului. Oameni de treabă.

— Lana este de asemenea o fată bună din câte mi-am dat eu seama. Dar îmi creează o problemă de care nu ştiu dacă este conştientă. Se pare că D.C. Îi este vecin. Ei au crescut împreună şi au fost prieteni apropiaţi. Acum, deodată Joe Willby a avut întâlniri cu ea şi se giugiulesc în timpul pauzelor. D. C. Se pare că o iubeşte şi este nefericit Aceasta îi afectează jocul.

— Ah, dragostea primei tinereţi! Probabil că nu-i chiar un dezastru, nu-i aşa?

— Se pare că nu, dar D. C. Are necazuri cu gelozia.

— Vrei să vorbesc cu el?

— Nu, mulţumesc. Poate că situaţia se va rezolva de la sine. Jane prefera ca el să se ocupe de altceva decât de problemele ei. Deodată, un lătrat pornit din adâncul gâtului veni dinspre curtea din spate.

— Dandy ne-a auzit. Mai bine i-aş da drumul.

— Poate să mai aştepte un moment. Ronald o trase sub acoperişul verandei. Este prea frumos ca să intri în casă acum.

Se aşezară pe lanţul suport care scârţâi sub greutatea lor. Ronald o sprijini eu multă grijă, întinzând braţul de-a lungul lanţului. Luna se strecura printre frunzele copacilor şi greierii cântau prin apropiere. El putea simţi mirosul trandafirilor aflaţi sus, pe spalierul din spate, amestecat cu aroma de iasomie a femeii care stătea acum încordată lângă el.

— Cum ţi se pare viaţa rurală în comparaţie cu cea a marilor oraşe în care ai locuit?

— Îmi place.

— Ai putea fi fericită aici, într-un oraş mic? Se părea că el vrea să o proiecteze într-un viitor pe care îl putea zări doar printre nori grei.

— Eu cred că majoritatea oamenilor pot fi fericiţi în diferite locuri, îi răspunse Jane precaută.

— Eu nu. Mâna lui şi-a schimbat locul aşezându-se pe umărul ei. Sunt un băiat de la ţară şi simt asta, cu toată fiinţa mea.

— Vrei să spui că nu te-ai gândit niciodată să trăieşti în altă parte decât în Hillbrock?

El dorise cândva, însă pentru puţin timp. Dar aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Nu pentru mult timp.

El se trase mai aproape de ea. Mâna lui îi atinse părul şi ea se întoarse să-l privească.

— Poate, nu te-aş fi întâlnit dacă aş fi plecat. Gândeşte-te ce aş fi pierdut. El observă neliniştea din ochii ei, o surprindea din nou nepregătită.

— Credeam că am decis aseară că vom ignora aceste sentimente.

— Sunt sigur că n-am fost de acord cu aceasta. Şi în plus, am auzit că a-ţi reprima sentimentele nu este sănătos. Cauzează migrene şi ulcer, şi-ţi provoacă suferinţe ale nervului sciatic. El se aplecă şi-i atinse obrazul cu nasul.

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Nervul sciatic?

— Da, rămânând rigidă, aşa cum eşti acum. Relaxează-te, nu am de gând să te muşc.

Poate că o muşcătură ar îndura mai uşor decât un alt sărut devastator de-al lui, nu putu să nu se gândească Jane. Ea se îndepărtă de el puţin şi căută să

schimbe subiectul.

— De ce te-ai făcut profesor?

Clipind de surpriză, îşi îndreptă ţinuta. Avea ea un stil de-a arunca apă rece peste situaţiile fierbinţi!

— Ce-ai întrebat?

— Ei bine, ai spus mai devreme că doreai să fii pompier-şef, apoi că voiai să fii trapezist şi totuşi eşti profesor. Sunt curios cum de-ai ajuns la aceasta... dar dacă nu vrei să vorbeşti, nu insist.

Conversaţia nu era ceea ce avea el în minte, dar ea nu-i lăsă prea multe de ales. Ronald se aşează mai comod pe lanţul care se mişca cu ei.

— Îmi plac copiii. Am descoperit că eram bun cu ei, aşa că am hotărât să predau. De ce vrei tu să fii antrenor, când există atât de multe alte discipline fizice care nu cer forţă, pe care le-ai putea face?

— Din cauză că am simţit că sunt bună la ceea ce fac. Şi nu m-am accidentat niciodată antrenând echipe de fotbal.

— Dar cât poţi să o ţii aşa? Cum te vezi după cinci sau zece ani?

Jane se încruntă.

— Eu nu mă gândesc aşa intens la viitor cum o faci tu. Eu mă gândesc la ziua de mâine şi nu mult mai departe.

— Nici măcar puţin! Ce spui despre căsătorie, despre acel copil la care te gândeai ca la suprema realizare? Antrenorii bărbaţi au familii. De ce nu ar avea şi o femeie? Crezi că mulţi bărbaţi ar fi fericiţi să stea cu copii acasă în timp ce tu eşti pe teren antrenând o echipă de fotbal?

Deşi era conştientă că susţine o cauză pierdută, ea a continuat.

— Tipul de bărbat pe care l-aş iubi n-ar categorisi sarcinile în munci bărbăteşti şi munci

femeieşti. Noi am împărţi ce am avea de făcut şi dacă aceasta ar include îngrijirea copilului în timpul etapei de fotbal ar trebui s-o facă cu plăcere.

Ronald îşi trecu mâna prin păr.

— Eu cred că celor mai mulţi bărbaţi le place să fie principalul furnizor al familiei cu cele necesare. Este responsabilitatea bărbatului să-şi întreţină soţia.

Ea râse, din cauză că dacă n-ar fi tratat situaţia cu umor, ar fi fost tentată să-i spună una bună. *Soţia lui?*

— Ştii că modul tău de gândire aparţine Evului mediu? Femeia lui? Posesia lui? Ca şi cum ar fi oaia, capra, maşina sau casa lui? Eu cred că responsabilitatea unui bărbat este de-a sprijini o femeie, nu financiar, ci să o sprijine în ce ceea vrea ea să facă pentru a fi fericită şi împlinită. Şi ea are aceeaşi responsabilitate faţă de el.

— Mulţi bărbaţi simt altfel. Un bărbat are înnăscută în el nevoia de a-şi proteja… de a proteja o femeie de lucruri care sunt prea grele şi prea primejdioase pentru ea.

— Ronald, acesta nu este Vestul Sălbatic. O femeie nu are nevoie de un bărbat să o protejeze mai mult decât are nevoie să o iubească. Doar să o iubească. Doar să o iubească şi să o înţeleagă.

— Poate că ai dreptate. El se apropie de ea şi-i cuprinse mijlocul cu braţul. Dar ochii lui surprinseră o mişcare şi privi în sus. Perdelele unei ferestre se dădură la o parte şi o faţă roşie cu o claie de păr cărunt privea spre ei. El zise:

— Cred că avem companie. Este o doamnă care priveşte la noi.

„Exact la timpul potrivit”, gândi Jane în timp ce părăsea locul în care se aflau.

— Este vecina noastră, doamna Tauber. Este o

femeie foarte drăguţă, dar puţin cam curioasă. Trebuie să intrăm înăuntru oricum. Ronald îi făcu doamnei Tauber un semn prietenesc cu mâna înainte de-a o urma pe Jane.

— Nu aveam intenţia să mă angajez într-o discuţie aprinsă cu tine din nou. El îşi puse mâinile pe umerii ei din nou, mirându-se cât de mică este.

— Încep să mă obişnuiesc cu aceasta. Se pare că suntem pe poziţii opuse în privinţa celor mai multe situaţii. Poate ar fi mai bine dacă ne-am limita să fim împreună numai la şcoală.

— Cauţi un bărbat care să gândească la fel ca tine în toate? Un bărbat care să spună mereu da, un ecou al fiecărui gând al tău?

Vizibili într-o pată de lumină a lunii, ochii lui o provocau. Dar în noaptea aceasta îi vă rezista.

— Adevărul este că nu caut niciun bărbat. Nici nu sunt interesată să mă implic cu cineva. Mulţumesc că m-ai condus acasă. Ronald oftă adânc şi se întoarse, îndesându-şi mâinile în buzunare în timp ce privea la cerul nopţii. Nu-l mai necăjea faptul că el şi Jane aveau opinii divergente. Contrariile se atrag. Un mic dezacord prietenesc din când în când purifică atmosfera şi face relaţia mai emoţionantă.

Instincte. El se baza în mod obişnuit pe instinct. Gura lui Jane spunea una, dar limbajul trupului cânta altă melodie, tare şi clar. Instinctul îi spunea că ea se simte singură. Ea putea să-şi nege sentimentele cât voia. Era interesată sigur de relaţia lor.

Fluierând, Ronald părăsi veranda şi se îndreptă spre casă.

Lucrurile au fost puţin cam reci la liceul din Hillbrock, sesiză Ronald şi aceasta nu avea nimic de a face cu apropierea căderii zăpezii. În cele două săptămâni de când o condusese acasă pe Jane, o

văzuse foarte puţin, întrucât ea era foarte ocupată cu echipa. Iar când o vedea, ea părea mereu grăbită. El nu putea decide dacă chiar era aşa sau încerca să-l evite.

Observând echipa la lucru cu o zi înaintea deschiderii etapei, şi el a trebuit să admită că într-o lună Jane făcuse minuni cu băieţii ei. Ei câştigaseră toate jocurile preliminare. În oraş oamenii o numeau antrenoarea-miracol. El se bucura pentru ea şi se bucură pentru echipă. Dar personal se simţea frustrat că n-o găsea singură şi disponibilă mai des.

Chiar acum, ea exersa faza de apărare la un joc deosebit şi era a treia bară când îi pusese pe băieţi să repete manevra. În final, satisfăcută, ea le lăudă munca apoi se retrase şi privi peste teren, ochii ei găsindu-i pe ai lui. Îl studia gânditoare şi apoi, spre surpriza lui Ronald, porni spre el. Aşezat în tribună, el aştepta.

Jane se apropie de el oarecum ezitant.

— Bună.

— Bună. Cum a fost?

— Bine.

— Ai ajuns mare. Îţi aud numele în tot oraşul. Eşti femeia zilei. Ea arăta proaspătă şi bronzată. El se aşeză pe mâini pentru a le putea ţine ca să n-o atingă.

Jane nu-i luă în seamă comentariile şi se aşeză pe bancă, nu prea aproape de el.

— Am o problemă şi mă întrebam dacă m-ai putea ajuta. Oare auzea el bine? Jane Trolls îl ruga pe el să o ajute?

— Aş putea să încerc.

Lui Jane nu-i plăcea să roage pe cineva să o ajute. Dar erau momente când nu avea de ales. Trebuia să facă aceasta pentru binele echipei.

— Este vorba din nou despre D. C. Vrea să

părăsească echipa şi să meargă la baschet.

— Are probleme pe teren sau acasă?

— În niciunul din aceste locuri. Este o problemă de inimă. Îţi aminteşti că ţi-am vorbit despre Lana Craig?

— Oh, înţeleg. Ea se întâlneşte cu alt jucător şi D. C. Este gelos. S-a săturat să o tot vadă agăţată de gâtul altui tip.

— Aceasta-i problema. Am încercat să-i vorbesc, dar este foarte reticent. Şi am nevoie de el. El este fundaşul de rezervă şi, este posibil să trebuiască să-l înlocuiască uneori pe titular.

— Pe Timmy Russel?

— A lipsit la două antrenamente şi i-am spus că dacă mai lipseşte o dată nu va mai participa la meciul următor. Este destul de plin de sine şi nu crede că o voi face.

Ronald surâse către ea.

— Cred că o vei face.

— Bun, din cauză că o voi face, ai vrea să vezi dacă D. C. Ar fi dispus să vorbească cu tine? Te cunoaşte de mult timp.

— Îmi va face plăcere să încerc

El arăta sincer mulţumit că fusese rugat şi nu o făcuse să se simtă stânjenită că-l rugase. Ea îi zâmbi.

— Mulţumesc, apreciez aceasta.

Aplecându-se în faţă, Ronald îi prinse mâna în timp ce se ridica.

— Pot să-ţi cumpăr o ciocolată mare mâine seară la Donna, după meci? Să sărbătorim victoria.

— Şi dacă pierdem?

— Nu veţi pierde.

Jane înţelese deodată că îi duse dorul. Putuse să se concentreze mai bine asupra antrenării echipei, dar îi simţise lipsa. Degetele lui se jucau cu ale ei, calde şi

incitante. Uneori, ei doi erau ca uleiul şi apa. Dar în unele momente, ca acum, când îl privea în ochii lui fascinaţi, erau ca fluturele şi lumina care îi atrage.

— Cum aş putea refuza în faţa unei astfel de încrederi? O. K.. Îşi trase mâna dintr-a lui.

— Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Întorcându-se pe teren, Jane descoperi că are pasul mai uşor şi inima îi bătea mai repede. De câte ori îl vedea, era tot mai rău.

Cum putea să reziste acestei atracţii din ce în ce mai mari? După antrenament, Jane se întoarse în biroul ei şi cum stătea la masă şi-şi nota ceva, auzi o conversaţie în apropiere, într-o sală de gimnastică. Nu voia să tragă cu urechea, dar uşa era întredeschisa şi când recunoscu vocile, curiozitatea învinsese.

— Nu minţiţi, domnule antrenor? Aceasta s-a întâmplat cu adevărat? întrebă D.C.

— Este adevărul absolut, spuse Ronald ferm. Nimeni nu obţine tot ce vrea, oricine trebuie să facă unele compromisuri în viaţă.

— N-am ştiut. N-aş fi bănuit niciodată.

— Poate aspectul meu puternic nu ţi-a dat posibilitatea să descoperi slăbiciunea. Poate ar fi bine să te gândeşti că Lana n-ar trebui să observe că te supără întâlnirile ei cu Joe. Poate se va uita la tine altfel dacă va vedea că nu te afectează. Şi dacă n-o face, ei bine, sunt şi alte fete, D.C. Îndreaptă-ţi atenţia spre o altă fată. Tu ai mult de oferit. Dar nu te învinge singur fugind din faţa situaţiei!

— Cred că aveţi dreptate, domnule antrenor. Femeile nu sunt uşor de înţeles nu-i aşa?

Ronald chicoti:

— Nu, nu sunt. Şi a încerca să o faci nu-ţi ajută la nimic, aşa cum nu-ţi ajută faptul că îmbătrâneşti.

De la biroul ei, Jane le-a ascultat paşii care se

depărtau. Greşise că nu ceruse ajutorul lui Ronald mai înainte. Avea mai multă experienţă decât ea. El reuşise să se descurce bine cu o situaţie delicată şi un băiat sensibil.

Ce îi destăinuise lui D.C. Atât de impresionant încât îl făcuse pe acesta să-şi schimbe gândurile? Ceva legat de el, se pare, ceva care l-a impresionat pe D.C. Şi i-a influenţat decizia. Ea a înţeles că era ceva mai mult în Ronald decât se putea observa la prima vedere.

Ronald s-a hotărât să meargă în tribune să vadă cea de-a doua jumătate a meciului de deschidere. „Titanii" jucau cu „Ayrtown Falls". După prima repriză scorul era confortabil 20-7 în favoarea echipei din Hillbrock. Fanii erau în extaz.

Observând că Douglas Brewster s-a aşezat aproape de capătul rândului, Ronald a urcat treptele ca să i se alăture. Ca membru al clubului şcolar, Douglas participa la majoritatea meciurilor. Ajungând lângă el, Ronald îi întinse mâna.

— Mă bucur că vă văd.

Douglas îi scutură mâna cu căldură şi se mută puţin pe bancă pentru a-i face loc.

— Ce mai faci, Ronald? Ai fost mereu ocupat.

— Da, domnule.

— N-aş fi crezut niciodată că o femeie ar putea face aşa ceva, dar este sigur că această nouă antrenoare a schimbat cu totul valoarea echipei.

Cojind nişte alune, Douglas le aruncă în gură. Complimentul spus în treacăt ar fi încântat-o pe Jane, gândi Ronald.

— Îi acord toată încrederea.

Ronald văzu ochii lui Douglas cercetând mulţimea ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

La peste 70 de ani, patriarhul familiei Brewster

arăta cu mult mai tânăr. Era încă o figură impunătoare, înalt de peste, l, 80 m, cu un păr des şi foarte alb.

— Ai venit singur?

— Adesea aşa fac, răspunse Douglas vag, urmărind ce se întâmpla pe teren. Apoi îşi întoarse privirea spre Ronald.

— Cum o mai duc ai tăi? L-am văzut pe Tobby la uzină săptămâna trecută, dar n-am mai văzut-o de mult pe mama ta.

— Sunt amândoi bine, mulţumesc. Ronald privi în sus şi văzu o femeie înaltă, cu părul roşu aranjat artistic sub o pălărie neagră, zâmbind spre ei de pe scări. Rochia ei de lână neagră era strânsă la mijloc cu o centură care-i scotea în evidenţă rotunjimile generoase.

— Bună Ronald, arăţi la fel de frumos ca întotdeauna. Vocea ei era joasă şi puţin răguşită, în timp ce ochii îi lunecară spre omul mai în vârstă. Douglas, scuză-mă că am întârziat.

— Nicio problemă, dragă. Douglas se întinse spre ea şi o ajută să se aşeze între ei. Mă bucur că eşti aici.

Ronald îşi ascunse un surâs. Cine ar fi crezut că Douglas Brewster poate avea ceva în comun cu Thora Blake, o doamnă despre care se spuneau multe, proprietara atelierului de coafură. Lui Ronald îi plăcuse întotdeauna. Avea un dezvoltat simţ al umorului şi nu se lua prea în serios.

— Am avut câţiva clienţi întârziaţi, îi explică ea lui Douglas. Aproape că a trebuit să-i dau afară ca să ajung în cele din urmă aici. Apoi se uită pe tabela de marcaj. Văd că „Titanii” îi desfiinţează. Ronald se ridică în picioare, odată cu jumătate de stadion, ca să vadă mai bine echipele care alergau pe teren. Încă aşezat, Douglas se dădu puţin înapoi şi apoi privi în gol; cu o

privire dusă departe.

— Bucură-te dragă, spuse Thora. Dar trebui să-i atingă degetele pentru a-l face atent la ce îi spunea. Ştiu că eşti supărat că treburile la uzină nu merg prea bine. Douglas îşi aruncă o altă alună în gură.

— Desigur că sunt supărat. Urăsc bârfele, zvonurile şi implicarea în scandaluri.

— Pot să-ţi spun ce se discută în atelier. Sunt convinşi că la mijloc este o escrocherie.

— Pot să vând uzina. Să las pe altcineva să-şi bată capul cu toate acestea. Lăsându-i mâna, Thora se dădu mai aproape de el în timp ce se stingeau aplauzele şi suporterii îşi reluau locurile.

— De ce să nu facem o plimbare mai târziu şi să discutăm? şopti ea. Acum să ne bucurăm de joc.

— În regulă. Douglas arătă spre minuscula antrenoare şi îi întinse binoclul. Aceasta este Jane Trolls. Pare cam prea firavă pentru a antrena băieţii aceştia solizi, nu-i aşa?

Ochii lui Ronald erau pe Jane, de asemenea. Apoi se auzi fluierul arbitrului şi se aşeză în genunchi la marginea terenului, cu ochii pe echipă. Ar fi vrut să fie cu ea să simtă efectul adrenalinei abundente din cauza emoţiilor create de fiecare ratare.

Spre sfârşitul celei de-a doua reprize, adrenalina lui Jane pompa pur şi simplu. Băieţii începuseră jocul în cea de-a doua repriză puţin prea încrezători. „Falls” au simţit aceasta şi au, început să preseze, marcând de două ori. „Titanii” au făcut câteva greşeli şi acum, cu două minute înaintea fluierului final, scorul era 21-20 în favoarea echipei oaspete.

„Titanii” aveau în acest moment prilejul de a marca din nou. Cu muşchii încordaţi, Jane îşi privea echipa mergând la atac. Dar apărarea adversă îi ţinea

pe loc şi nu reuşiră atacul. Grăbită, Jane dădu semnalul pentru ultimul time-out şi fundaşul Timmy Russel veni alergând spre ea. Scoţându-şi casca, Timmy stătea cu mâinile lipite de şolduri.

— Aruncarea a fost slabă şi eu, la naiba, aproape că am scăpat mingea.

— Vreau să încerc ceva, spun Jane. A mai rămas un minut şi jumătate. Vreau să încercaţi manevra cu simularea mingii.

— Chiar vorbiţi serios?

— Da, cred că avem astfel o şansă mai bună decât cu jocul de teren. Mai ales că piciorul lui Steve nu este încă vindecat complet. Atrăgeţi-i în cursă şi apoi „măturaţi-le" avantajul Ai înţeles?

— În regulă! Întorcându-se, Timmy îşi fixă casca din fugă.

Abia auzind zgomotul mulţimii, Jane se mişca de-a lungul liniei de margine forţându-se să urmărească jocul. Câteva secunde mai târziu, stadionul a explodat într-un strigăt colectiv, de aprobare, deoarece se pare că metoda sugerată de ea dăduse rezultate. Cu adăugarea celor trei puncte, „Titanii" conduceau acum cu 23-21. În timpul rămas, mai puţin de un minut, „Titanii" au ponderat jocul până ce s-a auzit fluierul final. Oricine putea observa şocul de pe faţa celor din echipa „Falls". Ei fuseseră învinşi când avuseseră victoria atât de aproape. Din nou fanii din tribune au erupt într-un chiot sălbatic în timp ce „Titanii" se retrăgeau triumfători.

— Hei, domnişoară antrenor, suntem în regulă, strigă Rourke spre Jane peste capetele celorlalţi.

— Voi, băieţi, aţi făcut-o, îi strigă ea. Ştiam că puteţi! Strălucind de bucurie, bătându-se uşor cu palma unii pe alţii, jucătorii fericiţi alergau spre vestiar în aplauze tumultuoase.

Privindu-i, Jane străluci şi ea de bucurie. Îndreptându-şi privirea spre tribune, prinse privirea lui Ronald care făcea spre ea gestul victoriei. Mulţumită de aprobarea lui, ea îi întoarse salutul, fluturând din mână şi se îndreptă spre duşuri. Cel puţin era sigură că acum câştigase ciocolata promisă.

*

— Ciocolată, desigur, spuse Jane, zâmbind chelneriţei de la localul Donnei, o oră mai târziu.

— Să fie două, adăugă Ronald. Erau aşezaţi în colţul unui separeu în restaurantul aglomerat. Jucători, suporteri şi alţi oameni se îngrămădeau peste tot, câteodată şi în câte un separeu şi supraaglomerând mesele din centrul salonului vesel. Când Jane şi Ronald au intrat, toţi s-au întors să o ovaţioneze pe „antrenoarea-miracol”. Văzând-o puţin timidă, dar cu un zâmbet mulţumit, Ronald se simţea mândru de Jane. Luându-i mâna acum, el aşteptă până ce ea ridică ochii spre el.

— Ai făcut exact ce ai spus că vei face. Ai schimbat complet echipa.

— Pe tine încă te mai miră că o femeie a putut face aceasta? Vocea ei era joasă, provocatoare. Ea se simţea puţin încordată cu atâţia oameni în jurul ei. În cele din urmă, ea era totuşi nouă în oraş.

— Nu mai sunt surprins. Tu cu greu ai putea fi clasificată ca fiind *numai o femeie:*

— Cred că se cuvine să-ţi mulţumesc. Simt ca şi cum schimbarea opiniei tale ar reprezenta o cupă câştigată pentru libertatea femeilor. Poate că ar trebui să telefonez la Liga femeilor şi la publicaţiile feministe. El se juca cu degetele ei fără inele.

— Continuă, bate-ţi joc de vederile mele

demodate.

— Nu sunt demodate, Ronald. Sunt arhaice. El îi aruncă o privire îndurerată.

— Chiar aşa de rău?

— Uneori.

— În regulă, la alegeri, în campania următoare, voi milita pentru abolirea purtării centurii de siguranţă la femei şi poate chiar şi pentru dreptul la vot.

— Frumos din partea ta. Dar ea râse fiindcă prea puţine lucruri o puteau supăra în această seară şi fiindcă voia să se distreze. În mod hotărât, un pas în direcţia bună, gândi Jane.

— Ai riscat al naibii de mult în acest ultim meci. Nu ştiam că eşti atât de îndrăzneaţă.

— Nu rişti, nu câştigi, aşa se spune. Într-adevăr, este una din acele încercări care dacă funcţionează, toţi cred că este minunată. Dacă nu, ei s-ar întrebă de ce am făcut o mişcare atât de idioată.

El dădu din cap, ştiind că avea dreptate. Donna veni la masă, servindu-i personal.

— Din partea casei, în seara aceasta pentru voi doi, spuse punându-le în faţă două ciocolate imense şi apă minerală. Ronald îi mulţumi şi o prezentă pe Jane?

— Fericită să vă cunosc, spuse Donna: Am auzit că jocul a fost o minune. Felicitări!

— Mulţumesc. Băieţii au tras într-adevăr tare.

— O echipă este doar o adunătură de băieţi dacă nu are un bun antrenor.

Donna îi făcu semnificativ cu ochiul şi se retrase. Jane o studie. Cuvântul medie i se potrivea în toate: înălţime, vârstă, păr aproape castaniu. Dar ochii îi erau calzi, căprui şi avea un zâmbet protector.

— Pare drăguţă, comentă ea.

— Donna este o instituţie aici. Viaţa nu i-a fost uşoară, dar ea are întotdeauna un cuvânt bun pentru

fiecare şi nu o auzi niciodată lamentându-se.

Sorbindu-şi în linişte apa minerală, Jane auzi o femeie din separeul învecinat vorbind despre lovitura de la Uzina Brewster.

— Se pare că cineva urmăreşte să distrugă uzina pentru ca apoi să fie cumpărată de o mare companie pe un preţ de nimic, spuse femeia. Planează bănuieli asupra mai multor persoane chiar din consiliul de administraţie care ar avea de câştigat de pe urma falimentului. Este ceva foarte misterios. Dar se spune că nu acţionează o singură persoană, ci este un adevărat complot.

Donna sorbi zgomotos prin pai şi adăugă:

— Unii o suspectează pe secretara lui Douglas Brewster, aceasta având acces la toate documentele confidenţiale privind contractele. Dar, cine ştie…

Cealaltă femeie mormăi:

— Soţul meu este de părere că lucrurile sunt mai complicate decât par la prima vedere. Se vorbeşte că Douglas ar fi fost ajutat cândva, de o mare companie cu al cărei preşedinte era prieten. Între timp, acesta a murit, iar cel nou, cercetând documentele, a descoperit vechea istorie de care Brewster nu se achitase. Şi aşa a început totul… Aşadar, Brewster însuşi ar fi cauza distrugerii propriei uzine.

— Imposibil, a pus atâta suflet şi energie pentru consolidarea şi dezvoltarea uzinei! Avea planuri mari în legătură cu extinderea activităţilor, voia ca prin aceasta orăşelul nostru să devină cunoscut şi recunoscut în State. Nu-mi vine să cred că Douglas se lasă învins, el, pe care toată lumea îl cunoaşte ca un luptător.

— Nu ştii niciodată totul despre oameni, spuse femeia cu fermitate.

Privind spre Ronald, Jane a înţeles că şi el

auzise conversaţia.

— Se pare că în ultima vreme acest subiect este în mintea tuturor. Trebuie să fie supărător pentru familia Brewster.

— Este. Am stat lângă Douglas la meci, un timp, şi părea foarte afectat…

Terminând de servit ciocolata, el dădu paharul deoparte, îşi puse mâinile pe masă şi o studie pe Jane. Ea purta o fustă lungă, gălbuie şi o jachetă maro, de lână, peste o bluză galbenă. Arăta bine. Stânjenită de privirea lui, Jane se încruntă.

— Ce faci?

— Mă bucur uitându-mă la tine. Viaţa îţi este pentru a te bucura, Jane, şi eu mă bucur de tine.

— Este dată viaţa pentru a te bucura, Ronald? I se păruse că era un accent grav în vocea lui, ceea ce o surprinse.

El aprobă din cap.

— M-am hotărât cu câţiva ani în urmă să-mi reevaluez viaţa după o mare dezamăgire.

Aşa deci, şi el cunoscuse partea lui de dezamăgire. Jane deveni curioasă şi ar fi vrut să-l întrebe mai multe. Dar ştiind că în acest fel i-ar da prilejul să o chestioneze şi el, se hotărî să menţină discuţia pe un plan impersonal.

— Dezamăgirile care să ne schimbe vieţile sunt întotdeauna cu noi. Sau cel puţin efectele lor.

— Chiar acum însă nu vreau să mă gândesc la dezamăgirile din trecut. Vreau să mă distrez în această seară.

Ea ridică mirată o sprânceană.

— Vrei să spui, trăieşte astăzi şi nu te preocupa de ziua de mâine? Nu-mi vine să cred ce a ajuns Ronald Kershaw, purtătorul de grijă a oraşului.

El râse.

— Ei bine, aşa este. Este vineri noaptea şi eu sunt cu cea mai drăguţă femeie din oraş şi mă simt foarte bine. Dar tu?

Ea simţi sângele încălzindu-i-se sub privirea lui.

— Şi eu mă simt foarte bine acum.

— Ce-ai spune să ieşim din această înghesuială? Aş vrea să fiu doar cu tine.

Aceasta făcu să i se accelereze bătăile inimii, dar nu de frică, ci de emoţie. Susţinându-i privirea, ea aprobă.

— Mi-ar plăcea.

Simţi aerul răcoros al nopţii pe obrajii care îi ardeau, în timp ce mergeau spre apartamentul ei.

— N-am fost niciodată într-un oraş căruia să-i pese atât de mult de activităţile sportive ale liceenilor, se confesă Jane.

— Majoritatea acestor oameni a frecventat liceul din Hillbrock cândva, aşa că putem vorbi despre febra Almei Mater. Pe lângă aceasta, nu mai există o altă echipă, aşa că este de înţeles. El zâmbi spre ea, mulţumit de a fi scăpat de mulţimea zgomotoasă.

— Dacă vom pierde vreodată, am sentimentul că va trebui să merg la fiecare şi să-i cer scuze personal.

— Să pierzi? întrebă el cu o seriozitate simulată. Antrenoarea-miracol nu pierde: Ce s-a întâmplat cu încrederea ta?

— Orice echipă pierde unele jocuri, Ronald. Cotiră spre strada ei şi ea observă că singurele ferestre luminate erau ale doamnei Tauber. O văzuse pe Becky la meci, dar colega ei de cameră rămăseseră cu nişte prieteni şi evident nu era încă acasă.

— Nu ne gândim la lucruri negative, îţi aminteşti? spuse Ronald.

— În regulă. La uşă ea se întoarse brusc, apoi

ezită. Vreau să-ţi mulţumesc pentru discuţia cu D.C. El s-a hotărât să nu mai părăsească echipa.

— Oricând ai nevoie, solicită-mă.

— Trebuie să intru. Dandy stă în curtea din spate de ore întregi şi… El îi puse un deget pe buze ca să-i oprească scuzele.

Ea se gândea la acelaşi lucru. Dar o mişcare bruscă îl făcu pe Ronald să privească la fereastra luminată.

— Ai de gând să mă inviţi sau urmează să dăm doamnei Tauber un spectacol pe care nu-l va uita multă vreme?

Jane s-a întors şi a descuiat uşa. Ea nu voise să rişte intimitatea în apartamentul ei şi era puţin neliniştită în legătură cu vecinii ei indiscreţi. În holul puternic luminat, ea deschise uşa şi intră. În spatele ei, Ronald păşea agale şi trânti uşa cu şoldul ca să o închidă. Îşi scoase haina şi-o atârnă pe spătarul unui scaun. Apoi se întinse spre ea oprind-o să aprindă vreo lumină. Prinzând-o în braţe, el arătă cu capul spre fereastră şi şopti:

— Arăţi mai bine la lumina lunii.

În timp ce mâinile lui se mişcau pe talia ei şi apoi i se strecurară pe spate, Jane îşi ridică capul şi privi în sus la el. Deşi ea purta tocuri destul de înalte, el era mult mai înalt decât ea, lăţimea umerilor lui făcând-o să se simtă şi mai mică decât era. Ochii lui păreau întunecaţi în timp ce priveau fix în ai ei. Buzele ei se deschiseră ca o invitaţie inconştientă. Era permisiunea pe care el o aştepta. Ronald se aplecă şi îi prinse gura în timp ce braţele i se strângeau în jurul ei. El simţi acum că s-a ridicat pe vârfuri ca să-i întâmpine sărutul, braţele ei cuprinzându-l. Gustul ei se răspândi pe limbă în timp ce o săruta şi o auzi scoţând un sunet moale din adâncul fiinţei ei.

Ea îi întoarse sărutul în felul în care visase el de două săptămâni că o va face. Corpul ei se strânsese mai tare lângă al lui, simţindu-l atât de plăcut şi tandru încât inima începu să-i bată şi mai tare. Nu era o femeie fără pasiune care se teme de un bărbat care, evident, o doreşte. Era o femeie dornică de îmbrăţişări, o femeie care nu se teme să arate că şi ea doreşte bărbatul.

Uimită de propria ei abandonare, Jane savura vraja limbii lui care se înfrunta cu a ei. Nu, cealaltă seară nu fusese ceva superfluu din cauză că până acum niciun bărbat nu o captivase în felul acesta. Primul sărut pe care şi l-au dat o impresionase prin tandreţe, încălzind-o de câte ori îşi aducea aminte de dulceaţa lui. Aceasta era starea de emoţie pe care putea el să i-o producă. Aceasta era pasiunea care lipsise din viaţa ei prea mult timp. Şi ea se întinse cu amândouă mâinile pentru a-l trage şi mai aproape de ea..

Mâinile lui alunecau la întâmplare pe spatele ei, strecurându-se prin părul ei mătăsos, apoi în jos pe braţe. Jerseul gros pe care îl purta ea îl împiedica, aşa că i-l trase de pe umeri. El îi înghiţi geamătul ei de protest în timp ce-şi trase haina de pe el şi o aruncă la o parte. Degetele lui îi atinseră bumbacul moale al bluzei ei şi pe când se apleca să-i guste pielea gâtului, dorea ca ea să nu fi purtat atât de multe haine.

— Ronald… murmură Jane printr-o ceaţă de dorinţă. Eu… trebuie să ne oprim. Noi…

El se întoarse pentru a-i captura buzele din nou deoarece dorea ca ea să nu mai poată vorbi. Avusese dreptate să o lase pe Linda şi pe celelalte. Ceea ce simţea era acel ceva nedefinit pe care ştia că cineva i-l va aduce. Şi acel cineva era Jane Trolls. Mâna lui se lăsă în jos pe spatele ei presând-o, făcând-o conştientă

de dorinţa lui evidenţă. Mai puţin şocată decât incitată, Jane se arcui către el, sânii ei strivindu-se uşor de pieptul său. Ea închise ochii în timp ce el o acoperea cu sărutări pe faţă, pe gât. O parte din ea ştia că trebuie să-l oprească atât timp cât mai putea şi voia acest lucru. În acel moment! Chiar imediat după ce va degusta minunea a încă unui sărut, imediat după ce va termina de explorat contururile tari ale spatelui lui, imediat după ce nu va mai tremura după atingerea lui magică. Dar în adâncul inimii simţea că multe minute sau chiar ore nu i-ar fi suficiente. Nu cu acest bărbat. Şi acest gând stârni iadul din ea.

Desprinzându-se cu greu de îmbrăţişare, ea se eliberă, în sfârşit, de gura lui.

— Ronald, aşteaptă te rog. Respiraţia îi era sacadată în timp ce încerca să-şi tempereze bătăile inimii. Dă-mi drumul, te rog. Ronald slăbi strânsoarea şi îndepărtându-se, deşi era lucrul cel mai greu pe care-l făcuse vreodată, ridică tandru mâna ca să-i dea părul pe spate.

— Este în regulă, dragă. Nimic nu se va întâmpla dacă tu nu vrei să se întâmple.

Jane îi întâlni ochii, prinzându-i mâna cu care îi mângâia faţa. Poate că deja el o cunoaşte prea bine. Ea îi atinse palma cu buzele înainte de a-l privi.

— Aş minţi dacă aş spune că nu voiam să continue ceea ce începusem. Şi sunt sigură că şi tu ştii acest lucru. Ea respiră adânc. Aceasta este însă o mişcare puţin cam prea rapidă pentru mine. Trebuie să-mi pun în ordine sentimentele.

El îşi trecu degetele prin părul ei pentru ultima dată şi o sărută pe frunte. Prezenţa lui Jane în viaţa lui, în braţele lui, îl făcu să înţeleagă lucruri pe care nu le cunoscuse în mod conştient, care îi lipsiseră. Şi, pe când se uita în ochii ei mari, căprui, el ştia că

sentimentele pe care le avea pentru această femeie erau cu mult deasupra dorinţei lor pur fizice. Această revelaţie îl făcu să se mişte şi merse să-şi ia haina.

— Poate că amândoi avem nevoie de un mic răgaz pentru a ne trage sufletul, spuse el când ajunse la uşă. Ne vedem la şcoală lunea viitoare?

— Da, şi scuză-mă că nu te pot conduce.

— Nu este nevoie de scuze. Nu s-a întâmplat nimic rău, răspunse el ieşind liniştit din încăpere.

„Nu s-a întâmplat nimic”, a spus el. Nimic rău dacă nu se ia în consideraţie faptul că ajunsese să-i pese prea mult de acest bărbat ale cărui puncte de vedere privind viaţa difereau mult de ale ei. Un bărbat cu care nu fusese complet onestă. Dar avea motivele ei. Roy nu putuse să se împace cu ideea bolii şi o cunoştea de mai mult de un an. Cum ar putea crede că Ronald o vă accepta? Se părea că nu are de ales decât dintre două variante: ori să întrerupă relaţia înainte de-a începe cu adevărat şi să nu-i spună nimic, ori să-i spună despre boală şi să rişte să-l piardă înainte de-a apuca să se cunoască bine unul pe celălalt. Ea înţelese deodată că ambele căi îi provocau spaimă.

Capitolul 5

Ştia că trebuia să se întâmple odată, gândea Jane în timp ce mergea pe lângă sala de gimnastică, o săptămână mai târziu. „Titanii” pierduseră primul lor meci din acest sezon vinerea trecută şi starea de spirit din liceu era în mod hotărât proastă. Desigur, era doar jumătatea lui septembrie, încă la început de

campionat. Echipa care-i învinsese era în liga campioanelor. Totuşi pierderea era usturătoare. La uşa biroului ea se opri. Plăcuţa cu numele ei probabil se desprinsese de la locul ei şi asum era pusă pe uşă deasupra numelui lui Ronald. Se întrebă dacă miss Brady care o pusese acolo s-a gândit la reacţia lui Ronald. Aşezându-se la birou, scoase carnetul cu însemnările pe care le făcuse în cursul săptămânii, câteva idei noi de joc şi câteva schimbări în linia de înaintare la care se gândise. Uitându-se în bibliotecă, observă că înregistrarea jocului deja sosise şi era nerăbdătoare să o vadă. În timp ce se uita la meci, uşa se deschise şi Ronald intră.

— Bună. Am crezut că ai oră acum.

— Nu, abia la zece. Ronald puse pe masă dosarele pe care le adusese! Numele tău imprimat pe placă arată bine, nu crezi? Jane îi studie faţa şi îşi dădu seama că o spune cu toată sinceritatea.

— Da, arată bine.

— Văd că ai de gând să vezi înregistrarea jocului. Vrei să studiezi jocul fundaşilor?

După pierderea meciului, el mersese la Jane, în vestiar, pentru a ridica moralul jucătorilor. Fusese surprins că ea îl invitase. Surprins şi mulţumit.

— Te superi dacă privesc filmul împreună cu tine?

— Aş aprecia gestul dacă o vei face. Avuseseră două săptămâni neobişnuite de la ultima întrevedere în apartamentul ei. Jane credea că este un răgaz de gândire. Au stat de vorbă la şcoală, la meciuri în vestiare şi, de asemenea, în biroul pe care îl împărţeau. Adesea s-au privit îndelung în ochi, parcă studiindu-se, parcă pândindu-se unul pe celălalt, aşteptând fiecare ca celălalt să facă primul pas. Menţinuseră în tot acest timp relaţii de serviciu,

impersonale. Dar după cum îşi dădea ea seama, tensiunea dintre ei creştea.

Au privit câteva minute meciul.

— Acesta-i jocul în care s-a accidentat Rourke, comentă Jane în timp ce băiatul cădea cu faţa crispată de durere.

— Îţi aminteşti ce a spus după aceea? „Cel puţin am marcat. Nu m-am accidentat degeaba”.

— Este un puştan de treabă. Ea se aplecă spre înainte, urmărindu-l pe Steve. Se pare că piciorul lui Steve nu este încă vindecat. Aceste accidente ne dezavantajează.

— Cel puţin au fost minore. Ronald se concentră asupra fazelor următoare. Iată a doua greşeală a lui Bill Doe. Ştii, mâinile îi sunt mari şi greoaie, dar poate alerga ca vântul. L-ai putea folosi ca extremă unde ar prinde mingea mai uşor. Însă de câte ori prinde o aruncare, o scapă. E nesigur în intervenţii. Iată-l din nou la minge.

— Ai dreptate. N-am observat până acum această deficienţă în jocul lui.

— Acum priveşte la Donald. El poate prinde chiar şi baloanele dificile. Dar nu aleargă bine. Aşa că mai bine l-ai folosi la jocul din apropierea buturilor.

— Ai dreptate.

— Gândeşte-te la forţa unui băiat şi valorificarea ei în joc şi la folosirea pentru partea lui slabă a abilităţii altuia.

Jane consideră că aceasta era o strategie care merita toată atenţia. Se aplecă asupra blocnotesului şi începu să scrie grăbită.

Ronald era absorbit de film.

— Priveşte la George. Vezi cum loveşte întotdeauna pe cei înalţi? Acum, dacă jucătorul lovit cade, George nu-i întinde mâna să-l ajute să se ridice.

Dar dacă el rămâne în picioare…

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Voi prezenta această înregistrare după-amiază întregii echipe. Îi voi arăta aceasta lui George. Îşi va da seama că trebuie să atace când adversarul este în picioare. Mulţumesc. A fost o observaţie bună.

Ronald se lăsă pe spate, întâlnindu-i privirea.

— Cred că mai am câteva idei privind jocul echipei şi alte câteva care n-au nicio legătură cu fotbalul.

El îşi ridică mâna şi-i mângâie părul.

— Mi-ar plăcea să ai părul mai lung!

Curios cum acea atingere uşoară putea putea s-o încălzească.

— Mă gândeam să-l tai şi mai scurt.

— Nu prea mult, sper. Mi-am dorit mult să fiu singur cu tine, să te ating. Uitând de sine şi de locul unde se găseau, el se aplecă şi o sărută uşor.

Ea nu se retrase. El se avântă şi mai mult, stimulat de gura ei catifelată. Deşi mai uşor, şi ea îşi apăsa buzele de ale lui. Sărutul a fost scurt, dar foarte dulce. El se retrase şi deschise ochii. Jane îi zâmbi.

— Cred că şi mie mi-a lipsit faptul că n-am fost singură cu tine.

— Dacă am avea mai mult timp liber, mai mult spaţiu de acţiune! Dacă ne-am fi verificat deja sentimentele!

Oare chiar şi le verificase? se întrebă Jane. Ar fi vrut să-i explice ce simţea. Deşi îi era teamă, simţea că este datoare măcar să încerce. Ea se juca cu stiloul ţinând ochii în jos.

— Am avut câţiva ani nu prea buni după Olimpiadă, începu ea sperând să se facă înţeleasă fără însă a-i spune prea multe. S-au întâmplat nişte lucruri după care a trebuit să fac unele schimbări majore în

planurile mele. Am crezut că sunt îndrăgostită, dar s-a dovedit a fi ceva fals. Am fost la pământ un timp. Abia recent am recăpătat puţină încredere, dar sunt departe de a mă fi eliberat de griji. Ea ridică capul şi-l văzu privind-o intens. Vreau să fiu foarte sinceră cu tine. Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru o altă relaţie curând. Dar dacă ar fi, ar fi cu ţine.

— Atunci ai unele sentimente pentru mine?

Jane se întinse să-i atingă mâna şi-şi strecură degetele printre ale lui.

— Ştii că da. Nu eşti genul de bărbat de care o femeie să se plictisească. Nu vreau să te induc în eroare şi nici să te jignesc. Dar sunt unele lucruri în legătură cu mine pe care tu nu le cunoşti şi nu sunt pregătită să ţi le împărtăşesc. Sunt nouă în oraş, într-o slujbă nouă şi trebuie să-mi concentrez toate eforturile în această direcţie. Poţi să mă înţelegi?

Ronald îi strânse mâna.

— Nu vreau să te grăbesc. El oftă. Când am auzit prima dată că vii, nu voiam să-mi placi. Credeam că vom avea de a face cu o vedetă feminină de la Olimpiadă, cu medaliile zornăindu-i pe piept, încercând să ne spună nouă, nepricepuţilor din oraşele mici, cum se joacă fotbal. Aveam o pică teribilă pe tine!

Jane zâmbi îngăduitor.

— Am observat.

— Dar nu eşti dintre acelea. Expresia lui deveni sobră şi el se aplecă mai aproape de ea, ridică mâna liberă şi o trecu tandru peste faţa ei mătăsoasă. Această nevoie, de-a atinge mereu o femeie era ceva nou pentru el, ceva care-l tulbura şi care era emoţionant. Se gândise intens la Jane în aceste ultime săptămâni şi a conchis că nu reuşise să o cunoască mai mult, să afle mai multe despre ea decât ştia când se întâlniseră prima dată.

Avea mereu tendinţa de a se retrage, de a se ţine departe, o tentă de tristeţe în ochi care îl deruta. Felul ei de-a fi îl împiedică să o iscodească mai departe. Trebuia să se mulţumească să aştepte până ce ea va avea suficientă încredere în el pentru a-i destăinui mai multe. Un lucru era sigur pentru el: o voia în viaţa şi în patul lui. Ea a reuşit să-i devină mai apropiată decât oricare altă femeie, poate fără să fi făcut aceasta în mod conştient. Totuşi, el era un om răbdător. El o va aştepta, o va câştiga. Aceasta a fost totdeauna strategia lui în sport şi în viaţă.

El îi luă bărbia în mână, degetele coborând pe liniile incitante ale gâtului ei.

— Acum cred despre tine că eşti o femeie care-şi poartă victoriile cu modestie, o femeie care dovedeşte talent în ceea ce face şi care este sincer interesată de elevii ei, o femeie drăguţă pe care se pare că nu mă pot opri să n-o doresc, să n-o ating.

— Nu te opri, spuse Jane moale. Greşea oare dorind ca el să continue? Ea fusese atrasă de Roy, crezuse chiar că este îndrăgostită de el. Dar sentimentele ei pentru Ronald, care izbucniseră într-un timp mai scurt, erau cu mult mai puternice. Şi totuşi era corectă faţă de el nespunându-i totul despre ea? Dacă el se îndepărtează de ea? Nu voia să-l piardă.

— Dă-mi doar puţin timp să mă acomodez. Dacă ai putea avea răbdare pentru un timp…

— Sunt o persoană foarte răbdătoare când recompensa merită să fiu aşa. Iar tu cu siguranţă meriţi să fii aşteptată.

— Eşti foarte bun cu mine. Neputând să reziste ispitei, ea se întinse şi-i mângâie şi ea faţa.

Mâna i se îndreptă spre părul lui des, uitându-se în ochii lui, ochii care-i spuneau că nu era sigură în ceea ce simţea. Era aşa de pierdută încât nu auzi

bătaia rapidă în uşă şi nu-şi dădu seama că nu mai erau singuri până ce nu auzi o tuşe uşoară.

Vinovată, îşi retrase mâna şi se răsuci spre intrare. Ronald privea în aceeaşi direcţie, văzu surpriza pe faţa lui miss Brady, apoi simţi cum roşeşte. Dându-şi scaunul spre spate, el se ridică în picioare.

— Bună ziua. El îşi mişcă mâna şovăitor spre ecranul videoului.

— Tocmai revedeam înregistrarea ultimului meci, încercând să găsim o strategie potrivită pentru jocul următor.

— Da, văd. Strategia jocului, spuse ea străduindu-se să-şi ascundă un zâmbet. Ea îşi mută privirea spre Jane care-şi ridică carnetul de note cu o mână nesigură, evitând să-i întâlnească ochii. Voi veni mai târziu, Jane. Nu era ceva important. La uşă ea se întoarse. Este plăcut să vezi că voi doi nu vă mai ciondăniţi.

Ea părăsi încăperea. Ronald îşi trecu o mână prin păr şi se întoarse spre Jane să o privească. Încet, ea ridică ochii spre a lui, apoi izbucni în râs.

— Doamne, niciodată n-am fost într-o aşa încurcătură, murmură Jane. Ce gândeşte oare despre noi? Suntem mai răi decât puştanii care merg ţinându-se pe după gât pe holuri.

Reluându-şi locul, Ronald dădu din umeri.

— Cui îi pasă? Nu mă ruşinez de ceea ce simt pentru tine.

— Nici mie nu mi-e ruşine. Doar că trebuie să găsim un loc mai adecvat pentru… pentru…

— Pentru a ne ţine pe după gât? Surâzând, el o cuprinse cu braţul. Jane se eliberă şi merse să închidă aparatul.

— Cred că amândoi se cuvine să ne întoarcem la lucru. Grăbită, ea aprinse luminile.

— Cred că ai dreptate, spuse Ronald ridicându-se. Eşti liberă miercuri seara?

— De ce?

— Mama dă o mică agapă la pensiune. Nimic special, doar o cină în familie. Aş vrea să vii şi tu. Inima lui Jane încetă să mai bată. El stătea în picioare aşteptând răspunsul

— Dacă eşti sigură că nu vă inoportunez, deoarece sunteţi numai în familie…

— Nu. Le-am vorbit despre tine. Sunt nerăbdători să te cunoască.

*

Ar fi putut ghici că familia Kershaw era un grup activ. Jocul de fotbal de pe pajiştea din spatele pensiunii era animat şi zgomotos. Participau toţi membrii familiei, cu excepţia mamei lui Ronald. Era o după-amiază plăcută, târzie, dar soarele încă mai strălucea. Familia o primise pe Jane cu căldură şi acum ea stătea într-un capăt al terenului cu mâinile încrucişate pe genunchi, încercând să-i recunoască după nume. Paul Kershaw era clar tatăl, cam de cincizeci şi ceva de ani. Înalt şi încă atrăgător, era o versiune mai vârstnică a fiului său. Doar că ochii îi erau cenuşii în loc de a fi de un albastru intens ca ai lui Ronald şi ea surâse când Paul a prins mingea şi a început să alerge. Se putea întrece cu cei mai buni alergători.

Joanna, fiica cea mai mare, era zveltă şi cu faţa rotundă, cu pistrui pe care probabil îi ura. Soţul ei, Marcus, un bărbat subţire şi elegant, cu o barbă roşie părea înnebunit după ea şi cei doi copii ai lor, Sid de şase ani şi Phil de opt ani.

Lisa, recent căsătorită cu Bart, era o versiune

mai timidă a mamei ei, cu păr negru şi aceiaşi ochi albaştri. Şi apoi era Tracy, cu uşurinţă de remarcat. Privind la ei, Jane simţi un pic de dor de acasă, de familia ei. Ea îşi dădu seama că membrii familiei Kershaw, în pofida ciondănelilor glumeţe, erau un grup unit, sănătos, robust, activ. Ea simţi deodată o oarecare remuşcare, ca şi cum ar fi desfăşurat o mascaradă în faţa acestor oameni de treabă, dorind să treacă drept cineva care nu era de fapt. Îşi alungă hotărâtă acest gând şi-şi concentră atenţia la joc.

Dar a fost readusă la realitate după puţin timp, când Ronald a aruncat o minge înaltă în direcţia ei. Alergând după minge, şi-a calculat timpul şi distanţa în mod reflex şi dându-se puţin pe spate o prinse uşor şi apoi se întoarse să fugă spre linia de ţintă. Atunci piciorul ei stâng a cedat, fiind cuprins de o bruscă înţepeneală care a făcut-o să cadă rău la pământ. Nu simţea propriu-zis o durere, ci auzea doar un zăngănit care suna ca un clopoţel în capul ei.

— Oh, te rog, Doamne, nu acum! Ronald a fost ea lângă ea imediat, ceilalţi venind în urma lui.

— Eşti în regulă? întrebă el, prinzând-o de braţ..

— Da, spuse Jane, lasă-mă să stau un minut.

— Se pare că ţi-ai luxat o gleznă, comentă Paul aşezându-se pe vine lângă ea. Care din ele?

Ea folosi prilejul pe care i-l oferea el, nedorind să spună adevărul, îi zise:

— Stânga.

Ronald îi suflecă pantalonul şi-i examină glezna în cauză. Cu blândeţe, degetele lui îi masau carnea de sub şosetă, în cercuri.

— Doare? Zăngănitul dispăru şi durerea începea să dispară.

— Nu, voi fi bine într-un minut. Am călcat greşit când m-am întors.

— Dar ai prins totuşi mingea, spuse Tracy cu admiraţie. Ronald luă mingea şi i-o aruncă surorii sale.

— Cred că Jane trebuie să se aşeze şi să se odihnească până la sfârşitul jocului.

Strecurându-şi mâinile pe sub ea, o ridică în picioare.

— La infirmerie, tânără lady.

Încurcată, Jane protestă:

— Mă simt într-adevăr bine.

El o duse ca şi cum ar fi fost un copil şi, pentru moment, ea se lăsă pradă bucuriei de a simţi braţele lui puternice în jurul ei.

Mary Kershaw stătea în spatele verandei aranjând câteva flori într-o vază când s-a apropiat Ronald. Ea s-a întors când Ronald o aşeza pe scaunul balansoar.

— Ce avem aici? Un jucător accidentat? Mary îşi certă în glumă familia. În felul acesta se tratează un oaspete?

— Vă spun sincer că a fost vina mea, zise Jane. Mişcându-şi glezna, ea constată că o simţea din nou aproape normală. O denivelare de teren m-a făcut să calc rău. Se uită îngrijorată la Ronald. Mă simt bine într-adevăr. Du-te înapoi la joc. Voi sta aici puţin.

— Dacă eşti sigură…

— Mergeţi, mergeţi, îi îndemnă Mary pe el şi pe ceilalţi şi apoi puse florile pe o masă. Trăgându-şi un scaun, la fel ca acel pe care stătea Jane, se aşează alături de ea. Eşti sigură că glezna este O.K.? Ţi-aş putea da o pungă cu gheaţă dacă este nevoie.

— Nu va fi necesar, dar vă mulţumesc, spuse ea zâmbind forţat. Străduindu-se să schimbe subiectul, ea arătă spre flori:

— Sunt frumoase. Au o culoare atât de drăguţă!

— Dintotdeauna mi-au plăcut trandafirii, poate

pentru că sunt atât de fragili şi delicaţi şi totuşi supravieţuiesc sfârşitului verii şi continuă să înflorească. Toţi admirăm supravieţuitorii, nu-i aşa?

Mary privi în sus, la cer şi apoi la frunzele căzute şi zise:

— Toamna s-a instalat complet. Jane se legăna în scaun, bucuroasă că piciorul stâng îi era din nou în regulă. Ea privi din nou la jocul de pe pajişte căutând în mod automat să-l găsească pe Ronald.

— Iubeşte fotbalul, spuse Jane aproape numai pentru ea. Mary îi urmări privirea.

— Iubeşte majoritatea sporturilor şi-i place competiţia.

— A fost întotdeauna aşa?

Mary se legăna, zâmbind la aducerile aminte, în timp ce dădu din cap.

— Da. Nu era întotdeauna cel mai rapid sau cel mai bun, dar întotdeauna îl remarcai fiindcă juca din toată inima. El a dat sportului tot ce-a avut, în liceu şi mai târziu la colegiu. Ca om matur cred că îşi face datoria la serviciu cu aceeaşi pasiune cu care juca fotbal când era mic.

— Am observat aceasta. Îl interesează fiecare aspect, fiecare jucător este important pentru el.

— El spune acelaşi lucru despre tine! Jane se întoarse să o studieze pe mama lui Ronald. Arăta până în 50 de ani, deşi poate avea mai mulţi. Era zveltă şi atrăgătoare, cu ochi albaştri ca ai fiului ei. Jane avea senzaţia că Ronald moştenise de la mama lui mai mult decât culoarea ochilor.

— Este greu să nu te implici cu jucătorii la fotbal sau la baschet. Ambele sunt sporturi de echipă.

— Ronald mi-a spus că tu ai participat la Jocurile Olimpice.

— Da, spuse ea oftând. Aceasta a fost cu mult

timp în urmă. Acum sunt destul de fericită ca antrenoare.

„Chiar era”? se întrebă Mary Kershaw. Era o oarecare tristeţe în ochii tinerei femei şi poate mai mult decât atât. Regret, poate, şi nu putea înţelege cauza. Poate că la vârsta pe care o avea nu mai poate participa la alergări şi o deranjează acest lucru. Sau poate situaţia actuală, ca o câştigătoare a medaliei de aur să ajungă antrenoare într-un orăşel, o nemulţumea. Oricare ar fi cauza, deşi încearcă să o ascundă, exista ceva care o frământa pe Jane. Fiind politicoasă, nu căută să o sâcâie cu întrebări, aşa că se ridică în picioare.

— Trebuie să merg la bucătărie.

— Mi-ar plăcea să vă ajut, dacă îmi permiteţi, se oferi Jane.

Mary puse palma pe umărul ei, oprind-o.

— Mulţumesc, dar de ce să nu te bucuri de această frumoasă după-amiază? Sau reintră în joc. Luându-şi florile, intră în casă. Jane îşi reluă legănatul când îl văzu pe Ronald cum o plachează pe Joanna cu grijă îndepărtând-o din calea lui Tracy care fugea ca vântul. Primul lui gând, din instinct, era să protejeze. Câteva momente mai târziu, el îi făcu din mână. Ea îi răspunse la fel. Îi făcea bine şi numai să-l privească. Trebuie să-i spună lui Ronald totul, că avea o boală de care nu scapi. Dar amintindu-şi de reacţiile lui Roy când a aflat despre boala ei, începu să tremure. Ar putea suporta o astfel de privire şi pe faţa lui Donald? Ar mai avea tăria să îndure o altă respingere?

Nu încă, se hotărî Jane. În cele din urmă poate că nu va ieşi nimic din prietenia lor. Ridicându-se, se simţi destul de puternică să participe la joc. Mergând spre Ronald, ea hotărî să se concentreze numai asupra zilei de astăzi.

*

Jocul de bun venit acasă de la începutul lui octombrie a fost întotdeauna un mare eveniment la liceul din Hillbrock, întrucât aproape toţi locuitorii din oraş frecventaseră odată această şcoală.

Jane îi pregătise pe jucători fără cruţare şi scorul final de 30-10 răsplătea aceste eforturi. În timp ce echipa părăsea terenul, suporterii erau în delir.

Băieţii erau nerăbdători să ajungă acasă şi să se pregătească pentru balul care se dădea în seara aceea în sala de gimnastică. Acesta urma să fie onorat de participarea unor personalităţi marcante ale oraşului. Jane şi Ronald trebuiau să fie prezenţi şi ei.

Uitându-se încruntată în garderobă, dorind să găsească ceva special cu care să se îmbrace, Jane dădu la o parte câteva umeraşe. Nu prea avea de unde alege. Niciuna dintre rochii nu se potrivea pentru ţinuta de gală şi nu i-ar fi păsat prea mult cu ce urma să se îmbrace dacă n-ar fi existat un singur motiv deosebit: Ronald va fi acolo! În cele din urmă, se decise asupra unei rochii roşii. O purtase la ceremonia de premiere de la Olimpiadă cu ani în urmă şi n-o mai îmbrăcase niciodată de atunci. Era o rochie cu mâneci lungi, cu guler înalt, care se încheia până sus, cu partea de jos largă şi plisată, iar întregul spate, de la guler la talie, era gol.

— Ce crezi, Dandy? îl întrebă pe câinele care moţăia la locul lui dintre antreu şi cameralei. Dandy se ridică, scoase un scheunat şi se întoarse la somn.

— Oh, te-am întrebat ceva, zise ea râzând.

*

Ronald îşi făcea loc prin mulţime în sala frumos împodobită. Un glob care se reflecta în oglinzile de pe pereţi atârna din tavan rotindu-se şi aruncând străfulgerări în toate părţile. Ronald urmărea cu privirea grupurile de tinere şi mai puţin tinere, dar nu găsea încă figura pe care o căuta. Unde era Jane? Ca să-şi mai potolească nerăbdarea, merse să o ajute pe miss Brady la prepararea punchului şi îi spuse cât de bine arăta.

— Oh, mulţumesc Ronald. Vin şi ai tăi?

— Nu, sunt invitaţi undeva la un dineu. El gustă din punch-ul prea dulce. Frumos meci a fost astăzi, nu-i aşa?

— Da, şi este opera unei lady, spuse ea arătând spre uşă unde Jane apăruse. Ţi-ai schimbat părerea în legătură cu femeile antrenor, nu?

— Poţi fi sigură, spuse Ronald în timp ce privea spre Jane. Nu era loc în oraş în care să se ducă ea, şi cei care o vedeau să nu dorească să o felicite, să-i strângă mâna, să-i vorbească.

Era oare numai datorită rezultatelor obţinute cu echipa de fotbal sau era ea o persoană charismatică? Probabil câte ceva din amândouă, decise el privind-o cum îşi dăduse capul pe spate râzând la ceea ce spusese cineva.

Era prima dată când o vedea îmbrăcată aşa şi gândi că este frumoasă. Cu uşurinţă puteai spune că este cea mai frumoasă femeie din încăpere. Cu ciudă l-a observat pe Rudy Jennings, care preda matematica, dansând cu ea. Nu fusese destul de rapid, recunoscu el cu regret. Gelozia era un sentiment cu care nu era obişnuit, dar a înghiţit o porţie bună acum. Când se termină dansul, Rudy o conduse şi îi mulţumi ceremonios. Când ea s-a întors, el i-a întins mâna şi ea a luat-o zâmbind şi se apropie mai mult de el. El îi

vorbi pe un ton scăzut, doar pentru urechea ei, trăgând-o şi mai aproape.

— Eşti cea mai minunată lady din seara aceasta.

— Nici tu nu arăţi prea rău, domnule antrenor.

El îi puse uşor mâna pe partea de sus a spatelui ei gol, dar, simţind că ea se încordează puţin stânjenită, îşi retrase mâna şi îi făcu cunoştinţă cu dr. Baxter, care îi sărutase mâna, oferindu-i unul din zâmbetele sale pline de bunăvoinţă.

— Numele tău este pe primul loc în acest oraş, Jane, spuse doctorul. Antrenoare-miracol ţi se spune, nu-i aşa?

— Suporterii din Hillbrock sunt foarte generoşi. Mă bucur că v-am întâlnit, domnule doctor. Colega mea de cameră, Becky Randall lucrează cu dumneavoastră la spital uneori.

El îşi miji ochii ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva.

— Da. Becky este un terapeut excelent. Cum v-aţi cunoscut voi două?

— În St. Louis. Jane simţi un val de panică invadându-i trupul, întrebându-se dacă Becky îi vorbise despre boala ei. Ea se grăbi să schimbe subiectul. Şi mama lui Ronald lucrează cu dumneavoastră, nu-i aşa?

— Da îmi place să fiu înconjurat de femei drăguţe. Îşi răsuci mustaţa presărată cu fire argintii şi îşi mută privirea spre sală în timp ce începea un alt dans. Sper să mă scuzaţi. Văd pe cineva căruia vreau să-i vorbesc. Mă bucur că te-am cunoscut, Jane. Ronald, ne vedem mai târziu.

— Arată foarte distins, spuse Jane când doctorul se îndepărtă.

— Este şi soţia lui aici. Înainte de a-i întrerupe cineva, Ronald o conduse spre ringul de dans. Philipp

şi soţia lui rar pot fi văzuţi împreună.

— Într-adevăr? De ce? Este bolnavă?

El o trase mai aproape, atingându-i moliciunea de mătase a spatelui.

— Iris este o persoană foarte retrasă. Nu se înţeleg prea bine, am auzit.

El îşi ridică capul ca să inhaleze mirosul părului ei.

— Mm, miroase frumos. Ai ajuns târziu aici. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic grav. Am avut un cauciuc dezumflat pe care l-am observat abia după ce m-am îmbrăcat. Aşa că a trebuit să-l schimb, ceea ce mi-a luat destul timp.

Dându-se înapoi, Ronald se încruntă.

— De ce nu m-ai chemat pe mine sau service-ul? N-ar fi trebuit să schimbi tu cauciucul.

— De ce nu? Am făcut-o de multe ori. Tata nu mi-a dat voie să-mi iau carnetul de şofer până când n-am ştiut cum se schimbă un cauciuc, cum se schimbă uleiul sau injectorul. Este la fel de important de ştiut aceste lucruri, şi pentru o femeie ca şi pentru un bărbat. Poate chiar mai mult.

El nu voia să discute în contradictoriu în seara aceasta, aşa că o trase spre mijlocul mulţimii dansatorilor.

— Dansezi bine. Te-a învăţat tatăl tău?

— Nu, fratele meu m-a învăţat.

*

Tatăl unuia dintre jucători se apropie de Jane, cerându-şi scuze.

— Voiam să vă mulţumesc personal, domnişoară. Rod este cu totul alt băiat acum, de când

vă ocupaţi de el şi echipa a început să câştige. Ştiţi, i-aţi stimulat mândria.

— Este un bun jucător şi un tânăr drăguţ, domnule Warren. Acesta se lumină la faţă de plăcere întorcându-se spre prietenii lui, în timp ce Ronald o trase uşor pe Jane spre mijlocul ringului. Ea îl lăsă s-o conducă. Avea tocuri destul de înalte încât mâna ei ajungea la umărul lui şi simţi impulsul de-ai cuprinde gâtul cu mâinile şi de a-i atinge părul moale. Dar erau într-un loc public şi se cuvenea să se comporte onorabil. Deja respiraţia lui caldă pe obrazul ei o făcea să uite unde se află. Făcând un efort să-şi schimbe gândurile, ea începu să studieze dansatorii de lângă ei.

— Priveşte! Nu este Donna cea care dansează cu doctorul Baxter?

Ronald se răsuci şi îi privi.

— Da, ea este. Se pare că Iris Baxter ar fi trebuit să vină să-şi apere interesele. Dacă le mai are încă.

— Arată ca şi cum ar fi prieteni apropiaţi. Poate pentru că fiecare este singur. El îi strânse mâna. Dar tu, tu te simţi singură?

— Nu când sunt cu tine.

Era ceea ce voia el să audă. Ronald o strânse mai aproape de el, privind-o în ochi. Privind în minunaţii lui ochi albaştri, Jane simţea cum se lasă şi ea cuprinsă în aceleaşi mreje.

Capitolul 6

Lui Jane nu-i plăcuseră niciodată zilele ploioase.

Când era mai tânără, vremea urâtă însemna că nu putea ieşi afară să alerge sau să facă alte lucruri care îi plăceau şi din care majoritatea depindeau de cerul senin. De când a aflat de boala pe care o avea, aversiunea faţă de vremea rece şi umedă crescuse. Înfăşurată în haina de ploaie, stând pe linia de margine, urmărea jucătorii antrenându-se cam fără chef în ploaia măruntă a după-amiezii.

Doctorii din St. Louis o avertizaseră că variaţiile de temperatură îi erau nerecomandate şi ea evitase cu grijă expunerea la acestea până atunci. O privire la cerul mohorât îi spuse că ploaia nu se va opri curând. Era supărată şi pentru că Timmy Russel lipsea din nou. Greoiul fundaş era bun, destul de bun ca să atragă atenţia unor selecţioneri. Dar atitudinea lui sfidătoare şi convingerea fermă că fără el echipa ar fi pierdută o călca pe nervi. Ea l-a avertizat, l-a acuzat şi totuşi el făcea tot cum voia el. Se părea că nu are de ales: ori îi dădea o lecţie, ori îşi pierdea toată credibilitatea faţă de ceilalţi băieţi în privinţa disciplinei.

Jane strănută şi apoi îşi suflă nasul. Asta mai lipsea acum, să răcească! Jane suflă din fluier. Recunoscători, băieţii alergau spre ea. Aruncând din nou o privire în sus, văzu că ploua mai tare. Mai bine să renunţe la o parte din antrenament decât să-i doboare pe toţi pneumonia.

— Să zicem că s-a încheiat ziua băieţi, le spuse. Nu vreau ca cineva să se îmbolnăvească. Mergeţi să faceţi un duş şi să vă schimbaţi. Poate mâine vom avea mai mult noroc.

Mergând spre vestiar, ea strănută din nou. Nu-i plăcea să cedeze, dar nu putea să lase lucrurile aşa. Mai bine i-ar face o vizită lui Phillip Baxter şi să-i dea câteva informaţii despre micul ei secret. Nu voia să rişte o recidivă.

Dr. Baxter, rezemat pe spate în scaunul lui de piele, s-a întins să-şi ia pipa pe care, deşi o ţinea în gură mai tot timpul, nu o umpluse şi nici n-o aprinsese.

— Deci timp de şase luni te-ai simţit bine?

— Da, cam atât.

— Acel zumzet din creier l-ai mai avut şi altă dată în afară de ieri, pe ploaie?

— Numai o dată, puţin mai mult de o săptămână în urmă. Câţiva dintre noi jucam fotbal. Eu am prins o minge, m-am întors şi brusc nu mi-am mai simţit piciorul stâng.

— Ai căzut?

— Da. Am pretins că mi-am luxat glezna, dar nu era aşa.

— Înţeleg. Deci nimeni din Hillbrock nu ştie de boala ta.

— Nimeni cu excepţia lui Becky şi a ta, acum. Nu am intenţia să înşel pe nimeni, domnule doctor. Eu îmi pot îndeplini sarcinile din contractul cu liceul, dar vreau să-mi dovedesc mie însămi că pot să nu dau nimănui prilejul să mă compătimească. Pot să trăiesc şi aşa. Nu pot trăi cu mila.

— Înţeleg şi-ţi respect dorinţele. Eşti o femeie inteligentă, Jane. Ai învăţat multe despre boala pe care o ai. Totuşi, trebuie să ştii că stresul îţi poate agrava situaţia şi nu-ţi face bine să ieşi afară în frig şi în ploaie.

— Cred că mă pot descurca cu stresul şi cu câte o zi ploioasă din când în când.

Doctorul Baxter îi ignoră explicaţiile.

— În ceea ce priveşte înţepenirea articulaţiilor, ţiuitul, ei bine, nu se vor produce decât uneori, dar cu condiţia să ai grijă de tine. Acestea pot fi semnale de avertizare că perioada de ameliorare e pe sfârşite. Jane înghiţi în sec, gândindu-se la aceasta, deşi

cuvintele lui nu făceau decât să confirme ceea ce deja bănuise şi ea.

— Din examinarea mea, pot să-ţi spun că nu văd nicio afecţiune la nervul optic, nici nu-ţi este afectată vorbirea, ai doar o uşoară înţepeneală a membrelor şi mergi foarte bine cu tocuri înalte, ceea ce alte bolnave nici nu încearcă.

Aceasta fusese marea provocare pe care i-o aruncase bolii după ce ieşise din spital. Să poarte pantofi cu tocuri.

— Sunt sigur că ţi-ai tăcut toate testele neurologice, continuă doctorul.

— Da, toate.

— Atunci ne putem aştepta ca acest fel de lucruri să se întâmple din când în când, spuse Baxter.

— La fel mi s-a spus şi la St. Louis. Voiam doar să vă informez despre situaţia mea, poate că fişa medicală de la spital va fi transferată aici în caz că eu… dacă va fi nevoie în viitor.

— Bine. Aş vrea s-o studiez. Şi te rog, dacă mai apar astfel de simptome sau dacă simţi nevoia să vorbeşti despre aceasta, cheamă-mă.

Ezitând şi simţindu-se încurcată, Jane întreba:

— Există vreo motivaţie pentru faptul că n-ar trebui să am relaţii sexuale, să mă căsătoresc sau chiar să am copii?

— Niciuna din ele nu-ţi este inaccesibilă.

— Fiindcă veni vorba, am citit despre cazuri în care paciente ce au avut o lungă perioadă de retragere a bolii, au avut relaţii de dragoste. După cum ştii, o stare de spirit pozitivă este extrem de importantă pentru orice boală.

Simţindu-se mai liniştită, ea îi întinse mâna.

— Mi-a făcut bine că mi-aţi acordat această consultaţie.

Doctorul îi adresă un zâmbet profesional.

— Plăcerea a fost a mea. Transmite-i cele bune lui Ronald.

Ultima remarcă o facu să se întrebe dacă oraşul a început deja să vorbească despre relaţia ei cu Ronald. Luând-o prin parcare pentru a ajunge la maşina ei pe care o lăsase în faţa secţiei de Urgenţă, sosirea în trombă a unei ambulanţe care opri la intrarea spitalului îi atrase atenţia. Când uşile duble ale ambulanţei se deschiseră şi îl văzu pe Ronald coborând din ea, îşi schimbă traseul şi se grăbi spre el. Infirmerii scoaseră targa pe rotile. Ea îl atinse uşor pe Ronald, în timp ce personalul ambulanţei împingea targa spre intrare ea îl recunoscu pe Rod Waren. Faţa lui era albă şi stătea nemişcat.

— Ce s-a întâmplat cu Rod? Faţa lui Ronald era întunecată în timp ce mergea pe lângă targă.

— La ora de gimnastică făceam exerciţii de urcare pe funie, lucruri pe care le-am făcut de o sute de ori. Deodată, Rod a căzut pe podea, aşa de repede ca şi cum şi-ar fi dat drumul. N-a ţipat, n-a încercat să se prindă de capătul funiei, a căzut şi s-a lovit de podeaua sălii. El îşi trecu mâna prin părul răvăşit de vânt. Nu-mi pot imagina ce s-a întâmplat cu el. Eu stăteam dedesubt, privind.

O soră medicală i-a oprit. Rod era împins într-o rezervă.

— Doctorul va vorbi cu dumneavoastră curând, i-a spus lui Ronald. Sunteţi tatăl băiatului?

— Nu, profesorul lui. Tatăl lui lucrează la Uzină. A fost anunţat şi este în drum spre spital. Mama lui nu era acasă când am telefonat.

— Bine, dacă vreţi luaţi un loc acolo, vă rog.

— Nu vreau să fie singur, protestă Ronald.

— Nimeni nu are permisiunea înăuntru în timpul

consultaţiei, nici chiar părinţii. Vă vom ţine la curent.

Nemulţumit, Ronald se plimba pe lângă banca din plastic, fără să şi aşeze.

— Există ceva înregistrat în fişa medicală a lui Rod care să ne poată indica ce s-a întâmplat?

— Nu în cea pe care am văzut-o eu. Din câte îl ştiu, el este puternic şi sănătos. Ai avut vreo problemă cu el când alerga pe terenul de fotbal?

— Nu, din contră, observasem îmbunătăţiri în stilul lui de joc. Spunea că intenţionează să meargă la colegiu şi că va juca şi acolo. Poate considera fotbalul chiar o carieră. Ea merse alături de el. Cum a căzut? Pe spate sau…

— Cam pe o parte, aterizând mai ales pe un genunchi. Pe genunchi, Jane! Îţi dai seama ce înseamnă asta? Ea îi atinse braţul.

— Tu sari direct la concluzii. Chiar dacă şi-a fracturat genunchiul, va fi vindecat, având în vedere tehnica medicală care există acum. Ce o deranja era că băiatul era inconştient când l-au adus. Dacă ar fi fost rănit numai la genunchi, el ar fi trebuit să fie conştient acum. Ronald îşi manifestă neîncrederea.

— Nu este chiar aşa de avansată tehnica, eu am avut intervenţii chirurgicale la genunchi de câteva, ori. Aşa se poate încheia o carieră. El pocni din degete.

— Deci asta era cu el. Este greu când probleme fizice te fac să-ţi schimbi profesia aleasă. Dar totul este posibil. Oamenii supravieţuiesc dezamăgirilor.

El se întoarse şi privi pe fereastră.

— Unii pot. Alţii risipesc o mulţime de ani regretând.

Uşa dublă se deschise şi tatăl lui Rod intră grăbit. Jane rămase în spate, în timp ce Ronald merse spre el. Cei doi bărbaţi au mers spre sala de tratament. Jane s-a aşezat şi a aşteptat. A fost o foarte lungă

jumătate de oră până ce tatăl lui Rod ieşi, cu umerii pleoştiţi şi cu ochii roşii. Mergând lângă el, Ronald îl bătu pe bărbatul masiv pe spate.

— Nu te învinui, Ruby. Ai crezut că faci ce este mai bine.

— Dar ar fi putut fi mai rău. Ar fi trebuit să prevăd aceasta. Rod ar fi putut... ar fi putut... El păru incapabil să-şi ducă gândul până la capăt.

— Dar nu s-a întâmplat. Operaţia la genunchi nu este o joacă, dar nu pune viaţa în primejdie. Rod este conştient de ce s-a întâmplat şi are o stare de spirit bună.

— Da, ai dreptate. Ruby îşi trecu o mână peste faţă. Trebuie să merg acasă să o aduc pe mama lui. El îi întinse mâna lui Ronald.

— Mulţumesc. Ronald. Îmi pare rău că n-am fost cinstit cu tine de la început.

— Este în regulă, Ruby.

Apoi Ronald se întoarse spre Jane. Aproape că uitase că ea este aici. Îi zâmbi chinuit şi o conduse spre un colţ mai retras al sălii de aşteptare, unde se aşezară.

— Rod Warren are epilepsie!

— Oh, nu, gemu ea.

— Părinţii nu ne-au spus din cauză că nu doreau ca el să fie tratat diferit de ceilalţi. Ei voiau să fie la fel, ca el să fie considerat ca oricare altul. L-au convins pe doctorul lui să ţină secret fişa lui medicală.

Jane aproape plângea, dar îi înţelegea foarte bine.

— Gândirea lor nu este neobişnuită. La colegiu alergam cu o fată care avea o deformaţie la inimă şi doctorul familiei ei ascunsese fişa ei medicală, aşa că ea a putut să participe la competiţii. N-a avut niciodată vreun atac de cord pe teren.

— Dar şi-ar fi putut scurta viaţa.

Jane strânse din umeri.

— Este o veche dispută: calitatea vieţii contra cantitatea în ani. Cred că orice persoană se poate decide pentru una din ele.

— Nu şi când eşti doar un puşti. Părinţii au obligaţia să-şi protejeze copiii. Poate ei cred că au făcut-o din prejudecată, din milă. Cum de cunoşti atât de multe despre astfel de situaţii? întrebă Ronald.

— Să zicem doar că ştiu. Ţine-mă la curent cu starea lui Rod, spuse Jane.

— Te conduc acasă, se oferi el.

— Mulţumesc, dar maşina mea este acolo. Transmite-i lui Rod cele mai bune urări de la mine,

Jane ieşi şi-l lăsă cu el acolo. Îşi reproşa faptul că fusese atât de laşă. Avusese prilejul perfect de a-i mărturisi lui Ronald despre boala ei, şi din nou amânase. În timp ce descuia uşa, ea îşi aminti expresia lui crispată când îi condamnase pe părinţii lui Rod că nu-l informaseră despre epilepsia băiatului. Cazul îi era diferit, dar va gândi şi despre ea aşa? Probabil că nu. Curând, îşi promise, vor avea o lungă discuţie care va duce spre mai bine sau mai rău.

*

— E cineva acasă? strigă Becky intrând pe uşa din faţă.

— Suntem în bucătărie, răspunse Jane.

Dezbrăcându-se de haina de ploaie, Becky înaintă în cameră.

Imediat ce o văzu pe Jane uscându-şi picioarele se încruntă.

— Ai necazuri? Senzaţii de amorţeală?

— Nu, doar o răceală. Am stat afară pe teren

trei ore şi nu mă mai pot încălzi. Mi-e teamă că îmbătrânesc.

— Decrepită la 30 de ani! Ce ruşine! Becky mângâie coama lăţoasă a lui Dandy şi apoi puse ceainicul să fiarbă.

— Acum, serios, crezi că este o revenire a bolii sau numai o răceală?

— Nici asta. De vină este numai vremea aceasta mizerabilă, umedă şi rece.

Ei nu-i plăcea să permită discuţii legate de sănătatea ei, aşa că schimbă subiectul

— Cum mai merg lucrurile la spital?

— Bine. Philipp mi-a spus că l-ai vizitat cu câteva zile în urmă. Este drăguţ, nu-i aşa?

— Da, mi-a plăcut. Din fericire, cunoaşte bine boala de care sufăr eu.

Becky se ridică şi turnă ceaiul şi apoi puse ceştile pe masă. Ceaiul prinde bine. Cum se aşeză, privi la prietena ei cu atenţie.

— Chiar nu eşti necăjită de ceva?

— Nu, într-adevăr.

Absentă, Jane îl mângâie pe Dandy pe cap în timp ce acesta stătea cu capul în poala ei. Poate doar cu excepţia că mă necăjeşte fundaşul Timmy Russel. Este un băiat bun şi un jucător remarcabil, dar puţin iresponsabil şi poate că trebuie să fac ceva cu el dacă mai lipseşte de la antrenamente.

— Îi cunosc familia. Are un frate mai mare, Lewis, care este la colegiu. Amândoi băieţii sunt arătoşi şi atleţi talentaţi, dar aroganţi.

— Mda. Poate că este timpul ca Timmy să primească o lecţie.

— Teoretic e bine, dar ai nevoie de el să câştige meciurile.

— Fotbalul este un sport de *echipă.* Niciun

jucător nu are regim diferit. Pe lângă aceasta, am o rezervă care aşteaptă de mult

— Asta e bine. Ce părere are Ronald?

— Nu l-am întrebat, spuse Jane încruntându-se. De ce aş face-o?

— Mă gândeam că amândoi sunteţi antrenori şi în mod firesc discutaţi despre echipă. Şi nu este un secret că voi vă vedeţi puţin cam des.

Iată, greşea din nou, presupunea că ea şi Ronald sunt împreună. Lui Jane nu-i plăcea să fie subiect de bârfă.

— Acesta este într-adevăr un oraş mic, nu-i aşa? întrebă ea sec.

— Oh, da. Niciodată n-am locuit într-unul înainte de-a mă muta aici. Toţi ştiu totul despre ceilalţi. Poate deveni supărător.

— Cu siguranţă că poate fi.

Becky o studie un timp pe prietena ei.

— Este ceva adevărat în aceste speculaţii? Eşti mai mult decât doar prietenă cu Ronald?

— Poţi transmite populaţiei oraşului că, aşa cum stau lucrurile, acum suntem doar prieteni şi numai atât. Simţind un val de furie se ridică şi merse să-şi răcorească faţa cu apa rece la chiuvetă.

— Scuză-mă pentru întrebările prea personale. Am crezut că suntem prietene şi…

Jane respiră adânc ca să se calmeze.

— Este O.K. Şi *suntem* prietene. Nu sunt sigură că ştiu ce simt pentru Ronald şi-mi vine greu să vorbesc despre aceasta.

— Ascultă, sunt bucuroasă că ai terminat-o cu Roy.

— Am terminat-o, dar trebuie să înfrunt o situaţie similară.

Lui Becky îi trebui puţin timp ca să înţeleagă ce

a vrut să spună.

— Eşti îngrijorată în legătură cu felul în care va reacţiona Ronald când va afla de boala ta?

— Îmi amintesc de reacţia lui Roy. Şi Ronald este aşa de puternic şi sănătos! Apoi mai este şi familia lui. Cum vor privi ei legătura singurului lor fiu cu o femeie care este o potenţială infirmă?

— Nu-l cunosc pe Paul Kershaw bine, deşi se vorbeşte frumos despre el. Dar Mary este unul din cei mai calzi oameni pe care i-am întâlnit. Nu cred că ar putea fi împotriva femeii care-l iubeşte pe fiul ei. Îl iubeşti pe Ronald?

— Îţi spun cu sinceritate că nu ştiu! Cred că da, dar nu ne cunoaştem de prea mult timp şi sunt atâtea lucruri care mă îngrijorează. Este atât de protector încât mi-e teamă că, dacă va şti despre boala mea, nu-mi va mai da voie să fac nimic. Este un om excesiv de grijuliu, ca şi tatăl meu, şi nu vreau să fiu tratată astfel.

— I-ai vorbit despre aceasta? Dacă te iubeşte destul…

— Nu ştiu deloc dacă mă iubeşte. Ştiu că doctorii spun că nu sunt motive să nu mă căsătoresc sau să am copii. Dar ar fi corect faţă de Ronald, având în vedere faptul că s-ar putea să nu fiu lângă el să-l ajut să crească acei copii?

— Ascultă! Nimeni nu ştie cât va trăi. S-ar putea căsători cu o femeie sănătoasă care ar putea apoi face un cancer luna următoare sau să aibă un accident. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus când eram la St. Louis şi te-am ridicat din scaunul cu rotile: ţi-am spus că starea ta de spirit reprezintă mai mult de jumătate din tratament. Tu ai putea avea o viaţă lungă şi fructuoasă şi eu s-ar putea să fiu călcată de vreun autobuz chiar mâine. Viaţa este o loterie, Jane. Exact cum ai urmărit

să câştigi aurul, ţii minte?

— Îmi amintesc, spuse Jane moale, încercând să-i zâmbească.

— Dacă-l iubeşti, mergi după el. Dar mai întâi, spune-i. Ai încredere în el. Nu l-am cunoscut pe Ronald foarte bine, dar cred cu tărie că el va trece peste aceasta pentru tine.

Ştia că Becky avea dreptate, ştia că trebuia să-i spună lui Ronald totul.

— Aşa cred. Mulţumesc.

— Mulţumirile îţi sunt acceptate! Becky se îndrepta spre frigider când sună telefonul. Ridică receptorul şi răspunse: Sigur! Apoi, schimbându-şi expresia se întoarse spre Jane. Este pentru tine.

Era sfârşit de trimestru şi ei aveau trei zile libere. Ea intenţiona să-şi petreacă timpul odihnindu-se. Ajungând la telefon, spera că nimeni nu o va face să-şi schimbe planurile.

— Bună, spuse Ronald. Mi-a fost dor de tine astăzi, aşa că m-am gândit să te sun. Ce mai faci?

Lui Jane i se păru ciudat că el o sunase tocmai când vorbiseră despre sentimentele ei pentru el.

— Sunt bine. Care-i problema?

— Sper că eşti. Problema este că aş vrea să ieşi mâine cu mine la o plimbare.

— Credeam că voi avea un week-end tihnit.

— Nu ştii ce am de gând.

Simţindu-se bine auzindu-i vocea, ea puse mai multă căldură în voce.

— În regulă. Ce ai de gând?

— Circul de la Preston, la o oră cu maşina de aici. Acolo este reşedinţa de bază a circului „Magic Show”. Am crezut că s-ar putea să-ţi placă să fii copil din nou şi să mergi cu mine.

El îşi amintise că ea nu fusese la circ niciodată.

Aceasta o încălzi şi o făcu să fie mai conciliantă.

— Sună destul de tentant.

— Pot să te iau pe la amiază, aşa că poţi dormi în maşină.

O zi întreagă cu Ronald. Foarte tentant, într-adevăr. Poate va găsi momentul potrivit pentru o discuţie serioasă.

— La amiază sună bine.

— Perfect. Ne vedem atunci.

*

Preston era plin de lume. Micul oraş adormit îşi dublase populaţia şi revenea la viaţă când venea circul. Era o zi frumoasă. Toamna era în faza ei de frumuseţe triumfătoare. Frunze ruginii şi galbene cădeau pe pământ şi foşneau sub picioare. Aerul răcoros avea miros de frunze arse.

— Intenţionez să te ţin de mână ca să nu fugi cu arbitrele de la trapez, îl necăji Jane.

— Cred că am trecut de această etapă.

Ea purta un pulover gros, un fular moale şi pantaloni de lână. O ţinută destul de simplă, dar care îi venea bine. Pe ea, gândi el, toate hainele arată minunat. Pe zi ce trecea, era tot mai îndrăgostit de ea. Nu mai încerca de mult să-şi nege acest sentiment.

— Dar îmi place să-mi ţii mâna oricum.

În loc de răspuns, ea îi strânse degetele.

Când au intrat în cort, el i-a întins mâna ca s-o susţină pe treptele de lemn care duceau spre loturile din rândul al zecelea.

— Cele mai bune pe care le-am găsit, explică el în timp ce se aşezau.

Mulţimea nerăbdătoare întâmpină bucuroasă apariţia elefanţilor greoi. În timp ce dresorul îi dirija

pentru executarea primului număr, ea îşi lăsă capul pe umărul lui Ronald.

— Sunt bucuroasă că m-ai invitat aici.

— Şi eu la fel. Vrei să luăm nişte fulgi de cereale?

Jane refuză din cap, privind la tigrii care păşeau leneş şi unduitor în arenă. Dresorul ţinea un bici în mână şi lovea podeaua cu el. Cea mai mare dintre feline sări prima, apoi se întoarse spre public şi căscă larg scoţând în evidenţă puterea colţilor. Lui Jane i se tăie răsuflarea când colţii albi străluciră în lumina reflectoarelor, întrebându-se ce fel de om era dresorul care îndrăznea să intre în cuşcă zilnic şi să se confrunte cu o sălbăticiune.

— După un timp probabil i se pare doar o slujbă ca oricare alta, spuse Ronald după ce ea îi făcuse cunoscut gândul ei.

— Mai bine nu s-ar prezenta la spectacol dacă are o zi proastă. O mică neglijenţă şi va deveni prânz pentru tigru.

— Într-adevăr, oamenii de la circ sunt foarte deosebiţi şi adesea nu ţin la viaţă. Tata obişnuia să mă aducă aici gândind că dacă văd direct cum stau lucrurile la circ, mă va descuraja să-mi doresc această viaţă. Mă ducea în culise şi vorbea cu diferiţi artişti. Unii erau a treia sau a patra generaţie.

Dresajul de tigri se terminase şi-au apărut în centrul arenei acrobaţii care-şi desfăşurau numerele la înălţime.

— Oh, spuse Jane, au de gând să-şi execute exerciţiile fără plasă dedesubt!

Ronald strânse din umeri în timp ce-şi ţinea mâna confortabil pe umărul ei.

— Atrag mai mult public în acest fel, spuse el.

Simţi emoţia ce o cuprinsese după cum clipea

din ochi când primul acrobat, ajuns sus, execută cu măiestrie câteva exerciţii la trapez, făcând publicul să tremure pentru siguranţa vieţii lui. Jane nu făcea excepţie, privind cu ochi mari în aceeaşi direcţie.

— Nu-i pentru cei cu inima slabă, nu-i aşa?

— Oh, vai, nu! Ea urmărea cu privirea o femeie îmbrăcată cu pantaloni sclipitori, roz, strânşi pe corp, legănându-se pe platformă. Să zbori fară plasă este un risc pe care eu nu mi l-aş asuma, chiar dacă aş fi o trapezistă bine antrenată. Se poate greşi atât de uşor!

Balansându-se pe bară în genunchi, femeia sări în aer în momentul când partenerul ei zbura spre ea şi o prinse de mâini. Publicul scoase un oftat de mare uşurare.

— O fracţiune de secundă şi putea să cadă atât de uşor…

— Se aseamănă într-un fel cu a cădea în dragoste, spuse Ronald, cu voce joasă şi cu faţa apropiată de a ei. Când ea se întoarse să-l privească, el continuă: Permiţându-ţi să iubeşti, este ca la un zbor fară plasă, îţi asumi un mare risc, căci poţi greşi aşa de mult. Dar dacă partenerul este lângă tine când ai nevoie de el, atunci, de obicei, nimic rău nu se poate întâmpla.

Jane privi în adâncul ochilor albaştri. Ce văzu acolo o făcu să-i tresalte inima.

— Îţi place să rişti, Jane? întrebă el solemn.

Ea înghiţi cu greu.

— Mă ştiam aşa. Dar m-aş simţi mai bine cu o plasă de siguranţă.

El clătină din cap.

— Nu este posibil cu o plasă de siguranţă în probleme de inimă. Trebuie să sari şi să ai încredere în partenerul tău.

Încredere în partener. Putea ea să facă aşa?

Nesigură, ea îşi îndreptă atenţia spre spectacol.

*

S-au plimbat după aceea prin oraş, vizitând printre altele şi muzeul circului. Soarele apunea când ei au ajuns pe autostradă, dar lui Ronald îi era foame şi nu dorea nici ca ziua să se termine atât de repede. Jane aprobă repede ideea de-a se opri la un restaurant pentru cină.

Restaurantul „Şoimul Maltez” era la o curbă a drumului şi luminile lui strălucitoare invitau călătorii să se odihnească şi să mănânce. Deşi sala principală era cam aglomerată, ei au reuşit să găsească o masă mai retrasă într-un colţ.

După ce comandă, Ronald ridică paharul cu vin şi-l întinse spre Jane spunând:

— În cinstea antrenoarei-miracol!

— Oh, să bem pentru altceva. Acest antrenor nu se simte prea miraculos în acest moment.

— Necazuri?

— Doar cele obişnuite, dar mai avem şapte săptămâni până la „Ziua Recunoştinţei” când vor începe meciurile retur. Ea ridică paharul. Ce ar fi să închinăm pentru această seară plăcută pentru care îţi mulţumesc?

El ciocni paharul de al ei şi apoi gustă vinul. Era rece şi-l simţea plăcut pe limbă. O văzu pe Jane luând o înghiţitură şi apoi uitându-se oarecum mohorâtă la pahar. De când o luase de acasă, la amiază, i se păruse că o frământă ceva, ceva care o necăjea.

— Ai probleme cu echipa?

Ea negă din cap, fără să ridice ochii.

— Eu cred că merge foarte bine. S-ar putea să câştige campionatul.

— După cum o spui, pare atât de uşor!

— Nu e uşor, desigur, dar este un obiectiv care poate fi atins. Aceasta ţi-ai dorit, nu-i aşa? Să ai o echipă câştigătoare.

Asta era tot ce-şi dorise când sosise. Dar lucrurile se schimbaseră şi unul dintre cei care contribuiseră la schimbare tocmai stătea de cealaltă parte a mesei, încercând să o determine să-i facă confesiuni depline.

Jane se simţea ca şi cum ar fi fost complet singură sus, la trapez şi cineva luase plasa.

— Îţi admir încrederea, Ronald. Tu eşti convins sincer de reuşita echipei. Ai jucat fotbal aici, la liceu, apoi ai fost fundaş titular la colegiu. Ai obţinut întotdeauna ce ţi-au dorit şi deşi am înţeles că a trebuit sa munceşti mult, majoritatea lucrurilor ţi-au venit uşor. Dar pentru unii din noi nimic nu vine uşor. Pentru că nu atacăm viaţa cu cea mai mare încredere.

El nu ştiuse că acesta era crezul ei. El avea nevoie să pună lucrurile la punct, chiar dacă asta însemna să-şi golească sufletul.

— Greşeşti. Odată, am dorit ceva mai mult decât orice în lume şi niciodată n-am obţinut. El văzu surprinderea şi atenţia ei încordată.

— Continuă.

— Au mers toate destul de uşor la început. Învăţătura decurgea fără prea mult efort, la fel jocul de fotbal, atât la liceul din Hillbrock, cât şi la colegiu. Eram pe lista primelor patru echipe şi mă vedeam pe cale de a-mi realiza visul. Numai că n-am luat în calcul faptul că trupul îţi poate bara calea.

— Te-ai îmbolnăvit?

— Nu. M-am accidentat foarte grav la genunchi în două rânduri. Am fost operat de patru ori şi apoi a urmat o lungă perioadă dureroasă de refacere. În cele

din urmă a trebuit să fac faţă unui fapt. Nu mă mai puteam întoarce la fotbal. Aveam de ales între două alternative: să mă antrenez, să continui să joc şi să ajung poate într-un scaun pentru paralitici sau să renunţ la visul meu.

El îşi întinse mâinile spre mijlocul mesei şi simţi atingerea moale a degetelor lui Jane.

— Am umblat aiurea vreo doi ani după aceea, familia abia dacă mai ştia unde eram şi ce făceam. Mă învăluisem în autocompătimire. Într-o, zi m-a sunat mama şi am aflat că sora mea Tracy era foarte bolnavă. M-am întors acasă şi în cele din urmă am putut pune capăt trecutului. Nu voiam să mai am nimic de-a face cu sportul. Mă durea prea mult. Dar după un timp Geraldine Brady m-a chemat spunându-mi că au nevoie de un antrenor de baschet. M-am decis să încerc.

— Ea ştie despre aceste lucruri?.

— Nu, numai familia mea ştie. N-am văzut niciun motiv să spun la toată lumea. Ştiu că miss Brady şi jumătate din oraş cred că eu dorisem slujba ta. Nu este aşa. Baschetul îmi permite să mă antrenez bine şi este mai uşor pentru corpul meu. Chiar şi aşa, le dau o mulţime de instrucţiuni, dar rareori particip efectiv la joc cu ei. Tu probabil nu înţelegi, dar teama de-a ajunge într-un scaun cu rotile mă ţine pe tuşă.

Un alt gând îi veni ei în minte.

— I-ai spus această poveste lui D.C. Când i-ai vorbit?

— Da. Am crezut că este nevoie să ştie că în viaţă aproape fiecare trebuie să facă unele compromisuri.

Ea zâmbi spre el cu admiraţie.

— Eşti un adevărat bărbat, Ronald Kershaw.

El făcu un gest dezaprobator.

— Voiam doar să ştii că în pofida aparenţelor, viaţa n-a fost totdeauna pentru mine numai în roz. Tu, cu succesele tale olimpice şi minunatele oferte de slujbă şi cu modul inspirat în care lucrezi cu echipa, tu ai muncit şi ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit mai mult decât mine.

„Spune-i acum”, îi şopti o voce din interior. Dar chiar atunci veni chelnerul cu cina şi momentul a fost pierdut. „Curând”, îşi jură ea în timp ce mânca. Da, în lumina celor povestite de el, ea putea găsi o cale de a-i spune totul în curând.

Capitolul 7

— Doar taie-l puţin pe la margini, spuse Jane instalată comod pe scaunul de la coafor.

Thora Blake puse capa de plastic peste umerii clientei, ochii ei de profesionist cercetându-i părul des, castaniu.

— Doar de la spate puţin şi poate şi de la margini? întrebă ea.

— Da, aşa este bine.

Era singurul salon de coafură din oraş şi aparţinea Thorei. Era un atelier mic, dar cochet şi funcţional.

Jane o văzu pe Thora în oglindă cum îi aranjează capa în jurul gâtului. Coafeza era atrăgătoare, cu părul ei roşu şi ochii mari şi cenuşii. Jane bănuia că Thora trebuie să aibă în jur de 45 de ani. Ea avea o înfăţişare elegantă şi o faţă bine îngrijită. Ţigara îi fumega în scrumiera aproape plină.

— Şi cum vă place la Hillbrock? întrebă Thora.

— Îmi place mult. N-am locuit niciodată până acum într-un oraş mic şi sunt uimită de ţesătura de prietenii strânse care se leagă în astfel de comunităţi.

— Bârfa, vrei să spui. Aceasta este distracţia favorită, să se ţină atent socoteala afacerilor fiecăruia.

— Aţi locuit aici toată viaţa?

— Nu. M-am născut aici şi abia aşteptam să părăsesc locul, ceea ce am şi făcut când am împlinit 18 ani.

— Unde aţi mers?

— La St. Louis.

— Oraşul meu natal.

— Ştiu. Este un oraş în continuă schimbare sau cel puţin aşa era atunci. Am fost dansatoare cu visuri mari şi cu un cont mic în bancă. Am dat spectacole în toate cluburile mici. Dar n-am reuşit să dau lovitura. Ea oftă din greu. A trecut multă apă pe sub pod de atunci!

— Bonjour! ţipă un papagal din colivia aflată într-un colţ al încăperii.

— Bună dimineaţa, Coco, i-a răspuns Thora.

Jane descoperi pasărea de un verde strălucitor în oglindă.

— Papagalul dumneavoastră vorbeşte franţuzeşte?

— Vorbeşte în orice limbă, chicoti Thora. Este un mare prezentator de spectacole.

— Coco este mare prezentator, repetă pasărea.

— Mergi din nou la culcare!

— Unde l-aţi găsit?

— Un bun prieten mi l-a dat cu mult timp în urmă. Era un tip dat naibii, aşa că i-am dat papagalului numele lui. Ai vreun animal favorit?

— Un câine ciobănesc german, Dandy.

— A, da, l-am văzut alergând cu tine acum

câteva zile. De asemenea, te-am văzut jucând fotbal în curtea din spate a familiei Kershaw. Eu locuiesc la pensiune.

— Atunci înseamnă că îi cunoşti bine pe cei din familia Kershaw.

— Dragă, eu cunosc pe toată lumea din acest oraş.

— Acesta este motivul pentru care te-ai întors la Hillbrock: îţi lipseau prietenii şi oamenii pe care i-ai cunoscut. Jane nu era străină de sentimentul de dor de casă.

— Nu-i tocmai exact, zâmbi Thora. Să spunem că am fugit din faţa unor opţiuni şi oricum timpul nu trecea în favoarea mea.

— Eşti o femeie cu personalitate, conchise Jane, şi acţionezi în aşa fel încât aceasta să se observe. Te bucuri că te-ai întors?

— Când ai atins patruzeci de ani începi să tânjeşti după rădăcini, spuse Thora ridicând din umeri. Ei, oricum, mă bucur că m-am întors.

Ea lucră apoi în tăcere câteva minute. Când un Mercedes sclipitor rulă prin dreptul vitrinei, Thora privi afară,

— Trece prinţesa. Mă întreb de ce o fi ieşit aşa devreme?

— Prinţesa?

— N-ai întâlnit-o până acum pe prinţesă? Susan Brewster Richardson. Văduva lui Craig şi fiica lui Douglas. Nu este o persoană care să fie trecută cu vederea. Aruncă o privire plină de dispreţ spre maşina care dispărea. Noi nu ne puteam privi în ochi când eram tinere şi nici acum nu putem.

— L-am cunoscut pe Douglas Brewster. Vine la majoritatea femeilor. Îmi pare rău că are probleme cu uzina. Trebuie să fie supărat.

— Este. Nepoata lui, Jennifer, este foarte grijulie cu el. Ea cercetează peste tot, încercând să descopere adevărul!

— Crezi că Douglas ar putea avea vreun amestec în distrugerea propriei uzine?

— Ar putea avea, spuse Thora dând din umeri.

— Oh, bietul Douglas!

— Douglas este un om bun şi puternic. Va supravieţui acestor bârfe.

— Sunt sigură că eşti la curent cu jumătate din bârfa oraşului.

— Dragă, nu ştiu cât înseamnă jumătate din oraş, râse Thora. Apoi ea coborî scaunul, aşa că Jane putu să se examineze în oglindă.

— Cum ţi se pare?

— Foarte frumos. Mulţumesc.

— Plăcerea este de partea mea. Mult noroc ţie şi echipei la următorul joc. Douglas de obicei mă ia cu el la meciuri şi-ţi pot spune că eu cred că ai făcut o treabă foarte bună cu aceşti puşti.

— Mulţumesc. Băieţii într-adevăr au muncit din greu.

— Vezi acest obiect? Thora arătă o masă mică lângă perete. Jennifer a proiectat-o, Este într-adevăr talentată.

Clopoţelul de deasupra uşii sună, şi ambele femei se întoarseră.

— Ai ieşit devreme Jane, spuse Tracy Kershaw în timp ce intra. Bună, Thora.

Jane zâmbi. Ea găsea că cea mai tânără membră a familia Kershaw este interesantă şi sinceră, cu un minunat simţ al umorului.

— Să nu-mi spui că-ţi tai minunea ta de păr, Tracy, spuse Thora.

Tracy înregistră complimentul cu un zâmbet.

— Nu, m-am oprit să mă uit prin câteva dintre revistele tale de modă. Am o întâlnire importantă şi vreau să încerc o coafură nouă.

— O întâlnire importantă în acest oraş! spuse Thora şocată. Fii serioasă!

Ochii albaştri ai lui Tracy sclipiră în timp ce se întorcea spre Jane.,

— Nu, nu în Hillbrock. În Pennysburg. Un prieten al lui Ronald.

— Ah, Ronald, spuse Thora cu apreciere.

— El este un om adevărat. Îşi întoarse privirea către Jane. Aud că voi doi sunteţi apropiaţi.

— Noi lucrăm împreună şi *suntem* prieteni.

Thora râse tare.

— Nu există secrete în acest oraş, drăguţă. Antrenoarea-miracol şi eroul oraşului. Este firesc.

Telefonul sună şi Thora, încă râzând, merse să răspundă.

Deconcertată, Jane îşi luă geanta şi căută portofelul.

— Nu te supăra pe Thora, spuse Tracy punând o mână pe braţul lui Jane. N-a vrut să te jignească.

— Ştiu, oftă Jane. Chestiunea este că simt cum ochii tuturor sunt pe mine când mă aflu pe teren. Şi acum, cu Ronald…

Tracy dădu din cap înţelegătoare.

— Acesta este necazul cu oraşele mici. Am fost logodită cu câţiva ani în urmă cu un bărbat din Hillbrock. Oriunde mă duceam, oamenii mă întrebau când ne vom căsători, unde intenţionam să locuim, dacă dorim să avem copii. Dădu tolerantă din cap. Este felul lor de-a arăta că le pasă, dar de fapt îţi provoacă multă iritare.

Jane lăsă banii pe masă şi se întoarse spre Tracy. Era o femeie drăguţă, înaltă şi zveltă, cu ochii

incredibil de albaştri ăi familiei Kershaw.

— Te-a supărat tot acel aşa-zis interes de-ai rupt logodna?

— Nu, am rupt-o fiindcă nu aveam sentimentul că am găsit exact ceea ce căutam, ceea ce te face să spui *acesta este.* Am încercat să mă autoconving că Richard era acela, dar, în aceste situaţii, nu te poţi preface. Ea strânse din umeri părând puţin surprinsă de ce mărturisise. Îţi par probabil puţin nebună.

— Nu, deloc. Am încercat şi eu odată aşa ceva. După aceea, am înţeles că mă autoamăgeam că el ar fi fost cel potrivit, atribuindu-i însuşiri pe care nu le avea.

— Exact aceasta este situaţia şi-n cazul meu, zâmbi Tracy. Să sperăm că am învăţat ceva din aceste lecţii.

Thora puse telefonul în furcă şi se întoarse la ele.

— Ei, doamnelor, aţi rezolvat problemele omenirii?

— Doar câteva de ordin local, spuse Jane. În timp ce Thora număra banii, papagalul spuse ceva într-o limbă străină.

— Ce-a spus?

— Acelaşi lucru pe care-l spune întotdeauna, interveni Tracy râzând. Şi o poate spune într-o jumătate de duzină de feluri diferite.

— Şi care este acest lucru?

— Să mergem la pat! Toate trei râseră.

— A fost crescut într-un bordel?

— Nu vă voi spune niciodată, răspunse Thora.

*

Ronald stătea pe veranda casei unde se afla apartamentul lui Jane, privind la cerul fără nori în

amurg. Venise la Jane să o întrebe dacă vrea să meargă undeva cu el şi nu văzu maşina, nici câinele. Ştiindu-i obiceiurile, presupuse că plecase să alerge pe drumul de ţară, aşa că se pregăti să aştepte. Era lună şi el voia să se plimbe cu ea la lumina lunii, să-i vadă acel zâmbet uşor pe faţă, să-i audă râsul. Voia să o ţină de mână şi să meargă să se plimbe prin centrul oraşului. Ca un adolescent, voia ca oamenii să ştie că ea era a lui. Ah, dar oare chiar era? Nu încă, cu siguranţă. Ştia că ea ţine la el, că fizic era atrasă de el, că aveau mai multe lucruri în comun decât s-ar fi crezut la început. Totuşi ea era teribil de independentă. Era o persoană care nu-şi împărtăşea oricui părerile, o campioană modestă care nu-şi zăngănea medaliile, o femeie care rămânea încă un mister pentru el în unele privinţe. Părea atrasă de viaţa de familie şi vorbea aproape cu evlavie despre dorinţa de-a avea un copil. Totuşi ea îşi iubea munca şi n-ar putea iubi un bărbat care s-ar opune la aceasta. Voia să facă totul singură, fără ajutor de la nimeni, fie chiar şi de la Ronald Kershaw. Şi ea îl schimbase. În liniştea câtorva nopţi, el admise că poate era puţin cam antifeminist. Apoi, gândurile lui o luară pe alte căi. El se simţea pregătit să se aşeze la casa lui, să se căsătorească, să aibă o familie. Era un om al tradiţiei, cu rădăcini adânc înfipte în solul natal. Dar va putea Jane fi fericită aici?

Ronald privi la ceas şi văzu că era aproape şapte. Poate că s-a dus în vizită la cineva. Simţind un val de dezamăgire, se ridică în momentul când o altă maşină apăru pe stradă. El coborî de pe verandă în timp ce maşina decapotabilă a lui Jane intră pe locul de parcare. Lătratul gros al lui Dandy îl salută în timp ce Jane cobora. Zâmbetul ei era moale şi cald şi numai pentru el.

— Ce surpriză frumoasă, şopti ea.

— Ai fost la alergări?

— Nu, l-am scos doar pe Dandy la aer. Simţise nevoia să se gândească, să fie singură cu gândurile ei. Plimbarea câinelui era doar un pretext.

Ronald nu mai putea sta fără să o atingă, fără să o ţină în braţe, aşa că, fără niciun cuvânt, o trase spre el şi-şi îngropă faţa în părul ei. Ea îl prinse cu mâinile de mijloc, strâns, impulsionându-l să o sărute.

Buzele ei erau răcoroase şi ea se ridică pe vârful picioarelor pentru a-i răspunde la sărut. El o trase şi mai aproape de el, pierzându-se repede în vraja simţurilor. Trecuse pe lângă ea de câteva ori pe holul şcolii astăzi şi de fiecare dată simţise nevoia să o sărute în acest fel, să-şi lase mâinile să-i alunece pe spatele ei, să-i simtă acea mişcare scurtă de răspuns la mângâierile lui.

Trecură doi băieţi pe biciclete, chicotind şi fluierând. Dandy îi lătră.

— Poate că ar fi mai bine să intrăm. Ea îl conduse, apoi îl închise pe Dandy în curtea din spate şi se întoarse la Ronald în camera de zi. Cărui fapt datorez plăcerea? întrebă ea, aprinzând lumina.

— Sunt în drum spre bunica şi m-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii şi tu. Îşi puse mâinile pe braţele ei, ţinând-o lângă el. Ea voia să vadă acel cămin de bătrâni despre care auzise.

— Mergeai la bunica Sally?

— Da. Sally Braun. Mama mamei. Numele ei de domnişoară a fost Mc Stear şi este de origine scoţiană, dar bunicul meu era german. Are aproape 80 de ani şi ceva peste un metru şi jumătate înălţime. M-am gândit că ţi-ar plăcea să cunoşti pe cineva mai mic decât tine.

— Încerci să spui că sunt mică? spuse Jane şi îl lovi uşor cu pumnul.

El o cuprinse în braţe.

— Încerc să-ţi spun că eşti perfectă în orice fel. Lăsând capul în jos, el îi prinse gura din nou.

Erau săruturi şi săruturi, gândi Jane. Unele te fac să simţi mai mult decât altele. Dar nu ştiuse că sunt şi unele care te subjugă complet. Nu, până când nu o sărutase Ronald. Simţindu-se ca drogată, îl lăsă să o tragă mai aproape, tremurând când mâna lui i se strecură pe sub tricou. Încet, gura lui se mişca peste a ei, captivând-o.

— N-ai sutien, antrenoare Trolls? Sunt şocat.

Vocea lui era joasă, căldura respiraţiei ei creându-i valuri de senzaţii.

— De obicei port, dar... Nu mai putu continua, nu mai putea aproape nici să gândească. Degetele lui aşezate direct pe carnea ei o făceau să se simtă atât de bine!

— Îmi place şi mai mult aşa. Şi gura lui se apropie de a ei.

Ea pierdea rapid teren, senzaţiile provocate de degetele lui îndemânatice şi limba lui iscoditoare aproape că o făceau să-şi desfacă genunchii. Prinzându-se de un slab fir de autocontrol, ieşi din îmbrăţişare.

— Ronald, trebuie să mă schimb. Ne aşteaptă bunica ta...

— Există întotdeauna şi un mâine.

Era clar că el dorea să fie singur cu ea.. Jane îl împinse cu blândeţe, spunând:

— Te rog. Nu în acest fel. Să aşteptăm.

Cu un oftat greu, Ronald păşi înapoi.

— Ce să *aşteptăm,* Jane?

Ea încercă să-şi calmeze respiraţia precipitată în timp ce-şi aranja cămaşa.

— Momentul potrivit. Becky trebuie să sosească

din minut în minut. Vreau să facem acest lucru când vom fi singuri.

— Mă faci să-mi pierd noţiunea timpului şi locului.

Ea îi zâmbi dulce şi-l mângâie delicat pe obraz.

— Şi tu mă faci să înnebunesc puţin. Mă duc să mă răcoresc cu un duş. Mă întorc repede.

— Sigur nu este nevoie să te ajut? strigă el după ea.

— Sigur! Ia loc şi aşteaptă-mă. Ea se îndepărtă cu paşi grăbiţi pe hol, cu inima bătându-i puternic şi ştiind că nu-l mai poate amâna mult.

Adevărul e că şi ea era la fel de nerăbdătoare ca şi el. Dar întâi trebuiau spuse unele lucruri. Nu-l va lua pe Ronald în patul ei până ce el nu va afla adevărul despre ea. Dacă după ce i-l va spune el o va mai vrea, atunci va fi a lui din toată inima, fericită. Intră în baie şi dădu drumul la duş.

În camera de zi, Ronald se aşeză şi privi pe fereastră încercând să nu şi-o imagineze cum arată dincolo de uşa închisă.

*

— Mmm, ciocolată! Favorita mea. Sally Braun îşi ridică privirea de pe cutia de dulciuri, ochii ei albaştri sclipind de plăcere. Ronnie, tu nu uiţi niciodată. Mulţumesc.

— Cum aş putea *uita?* întrebă Ronald strângându-i uşor mâna. Tu eşti cea care m-a învăţat să le fac.

— Cu siguranţă că-mi amintesc. Ea îi atinse uşor obrazul, cu afecţiune. Mama ta obişnuia să mă certe pentru că nu mai mâncai la cină.

— Şi acum prefer dulciurile cinei, spuse Ronald

aşezându-se şi el pe sofa lângă Jane, în faţa bunicii care stătea pe scaunul balansoar.

Când au sosit ea cosea, dar a lăsat lucrul imediat şi a întâmpinat-o călduros pe Jane când i-a fost prezentată.

Sally întinse cutia în dulciuri spre Jane.

— Nu serveşti?

— Nu, mulţumesc. Apoi ea se întoarse spre Ronald. Nu ştiam că tu eşti în stare să faci dulciuri!

Ronald surâse în timp ce Sally chicotea.

— Ronnie şi cu mine ne pierdeam multe după-amieze de sâmbătă gătind. Mai târziu, după ce s-au născut fetele, găteam toţi şi decoram dulciurile pentru Crăciun. Desigur, aceasta a fost demult, când aveam propria mea casă.

Jane privi în jur prin camera ordonată, cu poze înrămate ale familiei lui Sally peste tot.

— Această cameră este foarte drăguţă. Îmi plac casele vechi, spuse Sally punând la o parte cutia şi reluându-şi legănatul.

— Şi mie. Nu-mi plac construcţiile acelea noi din ciment care par că se ivesc peste noapte.

— Lucy a locuit într-un apartament de acest fel câteva luni după ce şi-a vândut casa. Îl ura. Aşa că am convins-o să vină aici în vizită mai întâi. S-a mutat apoi aici în săptămâna următoare.

— Lucy Baxter este mătuşa lui Philipp, îi explică Ronald lui Jane. Ea şi bunica se cunosc de mult.

Sally îşi aranjă ochelarii fară ramă şi aprobă din cap.

— Aşa a fost. Lucy şi cu mine am crescut în Hillbrock pe când aici erau doar câteva ferme împrăştiate. Desigur, Lucy este mai în vârstă decât mine. Ea a împlinit optzeci săptămâna trecută şi eu nu voi atinge acea piatră de hotar decât în ziua de

Crăciun.

— Eşti un copil al Crăciunului! Ce interesant! Lui Jane îi plăcea foarte mult bunica lui Ronald. Era de asemenea foarte conştientă şi de prezenţa bărbatului de lângă ea care îi ţinea strâns mâna într-a lui. Afecţiunea dintre Ronald şi Sally Braun era evidentă în orice cuvânt pe care-l schimbau.

— Tatăl meu obişnuia să mă numească îngerul lui de Crăciun, se confesă Sally.

— Optzeci. Este ceva! Jane se întoarse spre Ronald. Pari a te trage dintr-un neam tare.

— Aşa este, răspunse Sally în locul lui. Eu mi-am promis că nu voi ceda morţii până ce nu voi atinge suta. Ea întinse o mână presărată, cu pistrui ca să-şi frece genunchiul. În aceste zile nu mai sunt chiar aşa de sigură.

— Vei atinge suta, bunico, o asigură Ronald. Doamnele ar fi pierdute fără tine. Bunica aparţine grupului de doamne care fac cusături, o adevărată artă. Ele se întâlnesc aici de două ori pe săptămână

— Într-adevăr? Mi-ar plăcea să văd câteva dintre creaţiile tale…

Ochii lui Sally se luminară de plăcere.

— Atunci, ţi le voi arăta. Am câteva în dormitor. Urmându-le pe hol, Ronald răsuci comutatorul. Încruntându-se, spuse:

— Bunico, ai un bec ars aici.

— Ştiu, am uitat să-l înlocuiesc, întinzându-se în sus, Ronald deşurubă becul.

— Voi merge la magazin să-ţi aduc altul.

Jane admira cuvertură care acoperea patul.

— Este drăguţă. Am mai văzut modelul.

— Se numeşte „Lumină de soare şi umbră”, explică Sally.

Jane încercă ţesătura cu mâna.

— Totul are un tuşeu plăcut.

— Folosim aţă groasă de mătase.

— Sunt uimită de marea cantitate de muncă ce trebuie depusă ca să faci aşa ceva.

— Şi multă dragoste. Ne adunăm cinci sau şase dintre noi după-amiezile coasem şi stăm de vorbă. Dimineţile, de asemenea, dacă găsim vreun defect.

— Am auzit că modelul acesta are o semnificaţie.

— Corect. Acesta, de exemplu, simbolizează tragediile vieţii în culorile mai închise, umbrele, apoi se mută spre speranţă şi bucurie, spre care tindem după ce momentele întunecate trec şi ne mutăm la lumina soarelui.

— Trebuie să fie foarte plăcut să lucrezi la ceva care are o semnificaţie atât de profundă.

— Aşa este. Să-ţi arăt alta. Aceasta se numeşte „Inelul de căsnicie”. Cuvertura era mare şi consta din diferite culori cusute împreună în cercuri suprapuse.

— Minunat, spuse Jane cu sinceră admiraţie.

— Am făcut câte una din acestea pentru fiecare nepot. Mai sunt două în dulap, pentru Tracy şi pentru Ronnie. Mi-ar plăcea într-o zi să le dau şi pe ale lor şi să dansez la nunta lor.

— Sunt sigură că aşa se va întâmpla.

— Tu trebuie să fii o persoană deosebită pentru Ronnie, spuse Sally studiind-o atent pe Jane. Niciodată nu a mai adus o femeie aici. Sunt surprinsă. Nici chiar atunci când era mai tânăr şi un mare erou al fotbalului.

Jane încercă să pară senină, dar i se strânse inima la această veste.

— Da, nici chiar atunci. Ronnie se hotărăşte greu, dar când o face, rareori renunţă la ceea ce a hotărât.

În lumina acelor ochi albaştri scrutători ea nu

mai putu da înapoi.

— Îmi place nepotul dumneavoastră foarte mult.

— Mă bucur, pentru că el are nevoie de cineva. Nu este bine pentru un bărbat la vârsta lui să trăiască singur.

Sally mersese puţin cam departe, aşa că Jane adaugă:

— Ei bine, în realitate acum suntem doar prieteni.

Trecându-i braţul peste mijloc, Sally spuse:

— Te înţeleg. Apoi se întoarse către Ronald care înlocuise becul. Mulţumesc, Ronnie! O îmbrăţişă pe Jane, apoi îl sărută pe nepotul ei.

— Ai grijă de tine, bunico, voi veni să te văd din nou curând, îi spuse Ronald.

— Îmi pare bine că v-am cunoscut, doamnă Braun, adăugă şi Jane.

Mergând alături de Ronald, ea îi spuse:

— Îmi place bunica ta.

— M-am gândit că-ţi va plăcea. Într-o lume în schimbare, bunica rămâne constantă. Ce-ai zice de-o plimbare, lady, sub clar de lună? Poate găsim o bancă în parc unde să putem fi singuri.

— N-ai depăşit această fază de când erai în liceu?

Ronald surâse,

*

— Asta este, spuse Jane, Timmy este suspendat!

Băieţii adunaţi în jurul ei nu primiră bine vestea.

— Domnişoară antrenor, nu-l puteţi suspenda pe Timmy, spuse Rourke în mod evident agitat. Avem

nevoie de el vineri ca să câştigăm meciul.

— Înţeleg ce simţiţi, ce simţiţi voi toţi. Dar v-am spus de la început că dacă lipsiţi de la antrenamente, nu veţi juca. Am fost mai mult decât îngăduitoare cu scuzele repetate ale lui Timmy. Când am văzut că nu a venit nici ieri, am considerat că aceasta este ultima picătură. El nu vrea să asculte, aşa că nu va juca. Se aplecă să-şi strângă lucrurile.

— Nu putem câştiga fără el, domnişoară antrenoare, a adăugat Steve.

— Putem câştiga şi fără el. Fotbalul este un sport de echipă şi nu depinde de o persoană. Ea le privi feţele pe care se citea îndoiala. Noi nu ne putem apăra cu gânduri negative. Noi putem şi vom câştigă vineri fară Timmy Russel. Şi acum să mergem la duşuri.

Ei au plecat indispuşi. Toţi, cu excepţia lui D.C. Care dorea o discuţie particulară cu ea.

— Domnişoară antrenoare, nu ştiu dacă voi putea face faţă, începu el. Sunt prea mic de statură. Mă descurc bine la antrenamente, dar mă vor ucide în meciurile adevărate.

Ea trebuia să-l convingă că era în stare, fiindcă într-adevăr era.

— D.C., la Olimpiadă eram cea mai mică alergătoare. Fetele mai înalte şi mai puternice puteau face nişte paşi aşa de mari încât aproape mă complexau şi mă gândeam că nu mă voi putea ţine de ele, nicidecum să le întrec. Ea îl privi atent în ochi să vadă efectul. Nouăzeci la sută. Din adversarii tăi vor fi mai înalţi şi poate mai puternici. Tu eşti cel mai mare în privinţa minţii. Un fundaş trebuie să gândească rapid, înaintea adversarului. Eu a trebuit să muncesc să le întrec pe acele femei cu picioare lungi. Dar mi-am pus în minte că pot s-o fac, şi am făcut-o. Şi tu poţi

face la fel. Poţi face ca mintea să-ţi divizeze trupul. D.C. Părea ceva mai optimist, deşi nu părea total convins.

— Pot să încerc.

— O. K., mergi la vestiar.

Luându-şi blocnotesul, ea se îndreptă în aceeaşi direcţie. Ajunsese aproape de biroul ei când văzu pe Terry Johnson, tatăl unuia din jucători, aşteptând-o. Ea îl salută cu un zâmbet.

— Tocmai am vorbit cu băiatul meu, domnişoară Trolls. Bărbatul solid îşi mută trabucul dintr-un colţ al gurii în altul. Mi-a spus că l-aţi scos pe tuşă pe Timmy Russel. Iertaţi-mă că spun aşa, dar nu cred că este o mutare bună. „Titanii” nu pot câştiga fără Timmy.

— Timmy este un jucător bun, dar nu respectă regulile. Nu pot tolera aşa ceva. Băieţii învaţă mai mult decât să joace fotbal participând la întrecerile sportive din cadrul liceului. Nu trebuie să fie jucători care să facă excepţie de la regulament. Sportul nu constă numai în victorii, domnule Johnson.

El îşi frecă faţa nerasă cu mâna lui mare în timp ce clătina din cap.

— Aţi auzit vreodată de un tip numit Pinky Broglio? Antrena echipa „Blake Beach” de ani de zile. El spunea că victoriile înseamnă totul, că este de fapt singurul lucru important, sau cam aşa ceva. Oricum, cred că aţi înţeles ce vreau să spun.

— Da, am înţeles. Dar aceşti băieţi nu sunt „Blake Beach”. Ei nu sunt plătiţi să joace, ei joacă într-o echipă de dragul sportului şi se speră că în acest fel învaţă şi câteva lucruri importante pentru viaţă. Şi unul din aceste lucruri este că dacă nu respecţi regulile „plăteşti”. Nu aşa ceva vreţi să înveţe fiul dumneavoastră?

Domnul Johnson îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul cu o expresie bătăioasă.

— Vreau ca fiul meu să joace într-o echipă care câştigă. Asta vreau!

Jane se strădui să nu-şi arate supărarea.

— Ei bine, vom încerca din toate puterile să câştigăm pentru dumneavoastră. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi…

Păşind pe lângă el, ea descuie biroul şi intră. Obosită, îşi aruncă carnetul pe masă. Stând în picioare, ea se întinse ca să se elibereze de tensiunea musculară. N-a mai avut nicio recidivă a bolii şi spera că nu va mai avea măcar până la sfârşitul campionatului de fotbal. Repede, îşi adună notele făcute astăzi în timpul antrenamentului. Acum, fără Timmy, trebuia să lucreze mai mult cu D.C. Dorea să întărească încrederea băieţilor, să-i facă să creadă că vor putea câştiga. Voia ca ei să aibă încredere în decizia luată de ea. Luase oare decizia corectă?

Capitolul 8

— Este uimitor cât de repede o persoană poate ajunge dintr-un erou un ticălos în acest oraş, comentă Jane cu vocea plină de dezamăgire. Având nevoie să-şi ţină mâinile ocupate, ea aranja şi rearanja lucrurile de pe birou. Aşezat la biroul lui, faţă în faţă cu al ei, Ronald se lăsă pe spate şi o privi liniştit. El venise după orele de şcoală la biroul lor şi o găsise vărsându-şi necazul. El ştia care este motivul, auzise comentariile care exprimau nemulţumirile oraşului. Căderea în

dizgraţie o făcea pe Jane să fie furioasă.

— Ai crede că am comis o crimă abominabilă. Jane împinse două dosare într-un sertar şi-l închise cu o lovitură. Ce fel de morală au aceşti oameni dacă consideră că a câştiga un campionat stupid contează mai mult decât formarea caracterului şi a moralului şi… şi…

— Obligaţii onorabile?

— Obligaţii onorabile, da. Mulţumesc. Împingând un vraf de legitimaţii într-un colţ al biroului, ea îl privi cu suspiciune. Râzi de mine?

— Credeam că ai înţeles că sunt de acord cu tine.

— Dacă eşti, eşti singurul din Hillbrock.

— Te-ai gândit că, poate, în acest caz, ai depăşit puţin măsura?

— Eu să depăşesc măsura? spuse ea aruncându-i o privire grea. La prânz, la „Donna’s”, am fost ascultată de nu mai puţin de opt oameni, şi la băcănie am fost sâcâită de un tip bătrân, insistent, al cărui nepot nu a fost niciodată decât rezervă. Chiar în această dimineaţă, când Dandy şi cu mine eram la alergări, acest fermier şi-a scos capul din camionul lui şi mi-a spus opiniile lui nu tocmai subtile despre deciziile mele de antrenor.

Dacă situaţia n-ar fi fost aşa de gravă pentru ea, Ronald ar fi zâmbit. Ea fusese „regină” a oraşului şi o durea să nu mai fie considerată astfel, Dar el trebuia să o înţeleagă, atât timp cât ea se menţine pe poziţie.

— Nu fi aşa de aspră cu ei. Ei cred că „Titanii” aveau ca şi câştigat campionatul şi acum sunt din nou nesiguri.

— Nu-i apăra. Ei greşesc. Şi pe lângă aceasta, Timmy a jucat în toate meciurile pe care le-am avut până în prezent. Dar s-a gândit oare cineva cum se

simte D.C., fiind mereu rezervă, fapt care îl face să manifeste o totală lipsă de încredere în posibilităţile lui?

— Admit că trebuie să fie greu pentru el. N-a fost niciodată prea încrezător în forţele şi capacităţile lui.

— Ai dreptate. Eu petrec câte trei ore la fiecare antrenament spunându-i că el este în stare să facă orice îşi pune în minte. Pe moment pare convins de acest lucru, dar după două minute începe să se îndoiască de el însuşi. Ea îşi strânse pumnii până ce i se albiră încheieturile. Ronald hotărî să joace rolul de avocat al împăcării.

— Poate că există, o cale de compromis. Era, ca întotdeauna împăciuitor.

— Dacă găseşti o astfel de cale, să-mi spui şi mie.

— Mă întreb doar dacă această abordare în forţă a problemei de către tine este cea mai bună.

Ea îşi ridică ochii mânioşi către el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că atunci când ai anunţat prima dată regulamentul privind prezenţa la antrenamente, poate ai stabilit vreo limită. Adică dacă jucătorul lipseşte de la un antrenament, nu va putea juca în următorul meci. Dar ca să suspenzi un puştan pentru un sezon întreg.

Trebuie să-şi recapete calmul, îşi reaminti ea. Stresul era foarte periculos în situaţia ei. Îşi căută îndelung cuvintele potrivite.

— Ascultă, Ronald, înţeleg că locuieşti aici de mult timp şi îi cunoşti pe aceşti oameni mult mai bine decât mine. Dar eu cred că datoria noastră este să-i învăţăm pe elevi mai mult decât fotbal. Îi învăţăm să coopereze, să muncească împreună pentru acelaşi

scop; să-şi respecte obligaţiile morale, să nu dea dovadă de egoism.

— Sunt de acord.

— Timmy Russel ştie cum să arunce o minge la fotbal, dar ştie foarte puţin despre efectul de grup. El îşi lăsă coechipierii baltă pentru scopurile lui egoiste. N-a lipsit de la antrenamente fiindcă a fost bolnav sau din vreun alt motiv întemeiat. Tatăl său îi spunea că nu-i dă voie să iasă în oraş dacă nu-şi termină treaba de la fermă. Timmy a ales să-şi execute sarcinile în timpul antrenamentelor ca să poată ieşi seara.

— Asta-i ceea ce am auzit şi eu.

— Şi din câte îmi dau seama nici tatăl său nu este mult mai bun. El ştia ce făcea Timmy şi îi permitea să continue, fiind dispus să-i treacă cu vederea abaterile.

— Oh, Frank Russel nu este chiar aşa de rău, spuse miss Brady din pragul uşii deschise. Intrând în birou ea merse spre dulapul cu dosare şi se rezemă de el. Tocmai am terminat discuţia cu el. Şi cu soţia lui.

— Şi el vrea să-l reintroduc pe Timmy în echipă, nu-i aşa?

— Da, aşa a cerut.

Dezgustată, Jane dădu din cap.

— Cum va învăţa acest băiat ce înseamnă responsabilitatea pentru acţiunile lui dacă tatăl lui îi pledează cauza şi noi cedăm?

— M-am gândit că vei reacţiona aşa, oftă miss Brady. Teoretic şi eu sunt de părerea ta. Oricum, nu mi-ar plăcea ca „Titanii” să piardă. Tu i-ai adus într-o poziţie atât de bună şi ei sunt atât de aproape de realizarea unei performanţe!

— Nu vreau să dezamăgesc echipa şi oraşul, la fel ca şi dumneavoastră. Poate mai mult. Totuşi, sunt foarte iritată când cineva dă atâta importanţă numai

felului în care joacă Timmy şi atât de puţină comportării lui.

— Ai dreptate, spuse directoarea. Am venit din cauză că doamna Russel m-a rugat să-ţi spun că îl va determina pe Timmy să vină zilnic la antrenamente dacă îţi schimbi hotărârea.

Ronald putea să vadă că Jane era pe cale să izbucnească. Nefiind bătălia lui, probabil că ea va fi furioasă pe el dacă se va amesteca, dar n-a mai putut să tacă.

— Miss Brady, ce lecţie va fi pentru Timmy dacă dăm curs cererii părinţilor? El se va comporta mai bine când va simţi rigorile regulamentului. Mi-e teamă că trebuie să fiu de acord cu Jane.

Geraldine dădu din cap în timp ce se îndrepta spre uşă. Punând mâna pe clanţă se întoarse spre Jane.

— Poate că D.C. Va putea să facă faţă. Ce părere ai?

— Cred că ar putea, dacă oamenii nu l-ar mai necăji în legătură cu calităţile lui Timmy şi dacă i-ar arăta puţină încredere.

— Le-am spus că tu poţi să conduci echipa cum crezi că este mai bine şi că pe mine nu mă deranjează. Vreau să ştii aceasta. Îmi pare rău că atâţia oameni nu sunt de acord cu tine.

Ea părăsi încăperea, închizând uşa. Ronald privi la Jane, observând cât este de încordată. Se ridică şi merse la, ea, începând să-i maseze muşchii încordaţi cu mâini puternice şi totuşi mângâietoare. În cele din urmă el simţi că respiraţia revine la ritmul normal şi că ea se relaxează.

— Spune-mi, dacă Timmy ar veni la tine cu o atitudine total schimbată, ce ai face?

Jane nu răspunse imediat.

— Dacă el s-ar schimba în mod sincer, dacă ar admite că a greşit şi ar renunţa la maniera arogantă şi ar promite solemn că va participa la toate antrenamentele, i-aş limita suspendarea la doar câteva meciuri. Dar mă îndoiesc că se va întâmpla aşa ceva. El a fost la local ieri seară cu nişte prieteni. Părea foarte convins că eu voi ceda presiunii şi că el nu va trebui să schimbe nimic.

Dându-i scaunul la o parte, Ronald o trase în sus şi o cuprinse cu braţele de mijloc.

— El nu ştie că se opune celei mai dure antrenoare, nu-i aşa? Dar Jane se trase înapoi.

— Nu pot să glumesc cu acest lucru, Ronald. Mă necăjesc efectele hotărârii mele, dar cred sincer că am dreptate.

El ridică mâinile şi-i cuprinse faţa.

— Asta este ceea ce iubesc la tine, antrenoare Trolls: Ai principii! El îşi coborî capul şi o sărută. În timp ce gura ei ceda sub a lui, inima începu să-i bată puternic: Iubire? Îl auzea ea bine?

*

Stadionul era arhiplin deşi se juca în nocturnă, observă Ronald în timp ce urca scările tribunei căutând un loc. Când o zări pe bunica lui, deranjă câţiva oameni ca să poată ajunge la ea…

— Ne-am înghesuit aici ca sardelele, Ronnie, spuse ea răspunzându-i la îmbrăţişare.

— Este un meci mare. Toţi sunt aici să vadă dacă „Titanii” pot câştiga fără Timmy Russel. Ai venit singură?

— Nu, am venit cu Lory Brenton. Am convins-o să-şi lase acasă tricicleta aceea stupidă cu care merge peste tot şi am venit pe jos aici. Este o noapte plăcută.

— Da, este, fu de acord Ronald. De ce nu stă Lory cu tine?

— A coborât să vorbească cu o cunoştinţă.

Pe teren echipele se aliniau. Observând-o pe Jane, el încercă să-şi menţină atenţia la conversaţia cu bunica.

— Vai, vai, priveşte la cei doi, comentă Sally. Ronald se întoarse spre ea.

— Care cei doi?

— Cei de acolo! Douglas Brewster este cu acea Thora cu capul roşu, de la Salonul de Coafură. Ea dădu din cap. Unii bărbaţi în vârstă preferă acest gen de tinere păsărele. Nu poţi să nu te întrebi dacă ea nu umblă după banii lui!

— Ei, lasă, bunică. Poate că le place doar să fie unul în compania celuilalt.

— Este posibil. La auzul numelui său, Sally se întoarse, apoi zâmbi şi facu din mână unei tinere.

— Este Jennifer Brewster, i-o arăta ea lui Ronald. A fost pe la noi cu câteva seri în urmă întrebându-ne dacă ne amintim de începuturile uzinei lui Douglas. Este hotărâtă să descopere cauza apropierii de faliment a uzinei şi să spulbere suspiciunile în legătură cu Douglas.

— Nu cred că cineva din acest oraş poate gândi măcar că Douglas şi-a sabotat singur afacerea, spuse Ronald clătinând din cap. Este ridicol!

— S-au întâmplat lucruri ciudate, Ronald. Douglas a intrat la un moment dat, în nişte încurcături şi avea mare nevoie de bani. A primit ajutor de la un prieten, care i-a împrumutat dolarii de care avea nevoie. Între timp acesta a murit – şi succesorul lui de la conducerea băncii îl presează să restituie banii. Cel puţin asta este versiunea care circulă prin oraş.

— Douglas este un om prea demn şi prea

orgolios ca să nu-şi plătească datoriile pe care le face.

Dar Sally rămânea convinsă de propria ei teorie.

— Eu cred că Douglas este implicat cumva. Când este vorba despre bani se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Dar să-l lăsăm pe Douglas Brewster să-şi rezolve problemele. Ce mai ştii despre Philipp Baxter? Am auzit că este văzut cu Donna peste tot.

Uneori bârfa doamnelor din grupul de cusut îl irita.

— Amândoi sunt adulţi şi trebuie să-şi aleagă singuri calea în viaţă,

— Da, desigur. Dar cred că un bărbat trebuie să divorţeze înainte de a începe o legătură cu o altă femeie. Îmi place Philipp, Ronnie. Şi Douglas, de altfel. N-aş vrea să li se întâmple nimic rău.

— Bunico, nu tu spuneai că uneori trebuie să ni se întâmple ceva rău pentru a învăţa lucruri importante? La aprobarea ei din cap, el îi sărută obrazul pudrat apoi se ridică.

— O văd pe Lory venind. Am de gând să cobor şi să stau pe banca „Titanilor”. Ne vedem mai târziu.

— Salut-o pe Jane din partea mea. Şi ai grijă, Ronnie. Coborând, el se întrebă la ce s-o fi gândit bunica lui când i-a spus să aibă grijă. Îşi îndreptă privirea spre Jane. Ea părea calmă şi stăpână pe sine. Spera să fie aşa cu adevărat. El dorea cu tărie ca acest meci să meargă bine, ca „Titanii” să câştige, pentru ca hotărârea lui Jane să fie justificată. Rezemându-se de bară, el privea la lovitura de începere, ştiind că va fi un meci „lung”.

Se auzi soneria care îi avertiza pe jucători că mai sunt doar două minute până la sfârşitul meciului. Jane privea la fundaşul ei care venea pentru instrucţiunile finale. Cu inima strânsă, se gândea ce să-i spună. „Will Rocks” erau o echipă redutabilă, dar nu

juca spectaculos. Deşi „Titanii” munciseră din greu, erau totuşi conduşi cu 19-14. Un drop-goal ar fi fost mai uşor de marcat, dar ar fi obţinut astfel numai trei puncte, insuficient pentru a câştiga. Pe banca echipei „Wild Rocks” ea văzu antrenorii şi rezervele bătându-se bucuroşi pe umeri, părând a fi siguri de victorie. Toţi se aşteptau ca „Titanii” să încerce doar un drop-goal, pentru a mai reduce, din handicap. Jane aştepta ca D. C. Să vină la ea.

— Vreau să încerc, îi spuse el lui Jane. Era tocmai ceea ce spera să audă, dar ea voise ca D. C. Să ia hotărârea.

— Este dificil, cred că îţi dai seama.

— N-avem încotro. Un drop-goal ar reduce doar diferenţa de scor şi am fi tot învinşi. Vreau să risc şi să fac o cursă solitară. Cred că este singura noastră şansă.

— Atunci, fă-o, îi spuse ea grav şi îl bătu pe umăr.

Peste întregul stadion plutea un zumzet de emoţie când fanii au înţeles intenţia „Titanilor”. Jane încerca să rămână calmă şi să nu audă zgomotul pentru a se putea concentra. Ea văzu mingea aruncată spre fundaşi, apoi D.C. Se retrase fentând, schimbând direcţia de atac, căutând o breşă în apărarea adversă, în cele din urmă, reuşi să se strecoare printre marii apărători. Inima lui Jane bătea de parcă voia să sară din piept în timp ce-l vedea fugind pe D.C. Foarte aproape în urma lui alerga un fundaş de margine. Dar era prea târziu. D.C. Trecu peste linia de ţintă cu o fracţiune de secundă înainte ca fundaşul să-l poată placa. Arbitrul îşi ridică mâinile pentru a semnaliza reuşita lui D.C. Tabela de marcaj arăta acum 20-19 în favoarea „Titanilor”. Stadionul a erupt în urale asurzitoare. Lui Jane îi dădură lacrimile. Îl văzu pe D.C.

Cum se ridică în picioare şi este felicitat cu frenezie de coechipieri. Apoi îl văzu pe Timmy Russel ridicându-se din capătul îndepărtat al tribunei şi plecând.

Era o înfrângere pe care Timmy nu era suficient de matur să o suporte şi să se bucure alături de echipă. Apoi ea îşi îndreptă privirea spre D.C. El avusese mare nevoie să câştige. La fel şi ea. Steve marcă încă un punct aducând scorul la 21-19, dar trecu aproape neobservat. Adevăratul erou era D.C. Lăsându-l să se bucure de victorie, stătu deoparte. Observă că el primea felicitările cu timiditate.

— Hei, lady, zise Ronald, a fost un joc deosebit. Fiindcă era aşa de bucuroasă, îl îmbrăţişă şi-l lăsă să-o învârtească plăcându-i surâsul de pe faţa lui.

— D. C. La înălţime, Doamne, ce emoţii am avut! Dacă nu reuşea, mulţi ar fi plecat de aici cu certitudinea că Timmy este vital pentru „Titanii” ca să câştige. Dar D.C. A schimbat totul. Ronald mergea cu ea spre vestiar.

— Este un băiat bun care a trebuit să muncească din greu ca să obţină tot ce are. Tatăl i-a murit când el era mic, iar mama l-a crescut singură pe el şi pe fratele lui mai mare. Cred că lucrează la brutărie şi ştiu că întotdeauna au dus lipsă de bani. Dacă merge aşa şi-şi mai îmbunătăţeşte stilul, s-ar putea ca D.C. Să obţină o bursă pentru colegiu. Ei bine, merită o noapte pentru îmbrăţişări de felicitare! Jane se opri observând la capătul holului o fată, care făcea parte din liderii grupului de suporteri care îl oprise pe D.C. La intrarea în vestiar. Ei stăteau de vorbă, fata în mod evident lăudându-l pe D.C. Pentru performanţa lui. Ronald se uita şi el în aceeaşi direcţie.

— Se pare că tânărul nostru fundaş este pe cale să o recâştige pe fata care nu dădea un ban pe el cu câtva timp în urmă. Este Lana Craig, nu-i aşa? Jane

aprobă din cap.

— Am impresia că Lana preferă să-şi dea întâlnire doar cu câştigătorii. Mă întreb dacă ar fi venit să-l consoleze pe D.C. În caz că ar fi pierdut.

— Drumul pe care îl parcurg tinerii îndrăgostiţi este uneori schimbător, nu ştiai? spuse Ronald strângându-i braţul,

— Noi, cei mai bătrâni, avem şi noi momente dificile din când în când, răspunse Jane privindu-l în ochi.

El se aplecă spre urechea el

— Am nişte planuri legate de o mică sărbătorire liniştită a victoriei. Mă gândeam că am putea renunţa să mai mergem la Donna’s şi la felicitările publice, deşi sunt meritate. Ce-ai zice să mergem la mine? Voi face foc, am putea prăji ciuperci şi ne-am relaxa. Ce spui?

Planul lui suna minunat, dar nu-l putea aproba prea repede.

Jane pretindea că reflectă la propunere.

— Nu ştiu. Au mai rămas ceva prăjituri din acelea făcute de tine?

El se grăbi să confirme cu o mişcare a capului şi Jane îi zâmbi.

— Dar ceea ce-mi propui se numeşte întâlnire, antrenor Kershaw!

— Te voi aştepta aici până te schimbi, spuse el cu emoţie luând spusele ei drept o acceptare a invitaţiei. Ea plecă zâmbind. În această noapte, nu mai putea să amâne. În această noapte îi va spune lui Ronald totul.

*

— Te poţi ameţi cu cidru? întrebă Jane, acceptând un al doilea pahar.

Stând lângă ea pe canapea, Ronald clătină din cap.

— Nu. Este doar suc de mere.

— Suc de mere fermentat. Cred că nu inviţi femei acasă pentru ca apoi să le ameţeşti cu alcool, ce zici, antrenor Kershaw?

Dându-se mai aproape, Ronald îi zâmbi seducător.

— Ce idee bună! întinse mâna şi i-o puse pe umăr. Eşti bucuroasă că ai venit?

— Este o variantă mai plăcută decât felicitările publice. Se întoarse şi privi spre foc. Ronald o adusese în casa lui cu două etaje în care locuia nu demult. Apoi o aşezase lângă cămin cât el aprinse focul. Serviseră prăjituri şi acum Jane se simţea relaxată şi liniştită.

— De când ai închiriat această casă?

— M-am mutat aici la puţin timp după ce mi-am început slujba ca antrenor la liceu. Ai mei mi-au dat un apartament la pensiune, dar am simţit nevoia să fiu independent. Jane se lăsă spre el, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Te înţeleg.

— După ce mi-am încheiat funcţia de antrenor de colegiu, m-am întors acasă. Tatăl meu este un om tare de treabă, dar nu se poate abţine să nu încerce să-mi dirijeze viaţa. Cred că mulţi părinţi sunt la fel. În dorinţa lor de a ne feri de necazuri, chiar şi când suntem adulţi, ei devin excesiv de protectori.

— Crezi că vei fi la fel cu copii tăi?

Ronald râse scurt.

— Aş vrea să cred că nu, dar probabil că voi fi. Se pare că am înclinaţii în această direcţie.

— Am observat.

— Te deranjează?

— Puţin. De aceea te-ai necăjit când l-am

suspendat pe Timmy? Te-ai gândit că-mi voi pierde slujba dacă nu vom câştiga?

El se mira cum de observase interesul lui deosebit în această privinţă.

— Da.

Sosise momentul adevărului.

— De ce? De ce ţi-ar fi păsat dacă mi-aş fi pierdut slujba? Ea spera să audă cuvintele: „Pentru că-mi pasă de tine mai mult decât mi-am închipuit. Şi nu vreau ca tu să pleci”.

Ea se înclină mai mult spre el întinzându-se după un sărut, având nevoie de contact, dorind să împrumute ceva din forţa lui. Buzele lui erau tandre, mângâietoare. Mâna lui îi atinse uşor obrazul, fără grabă. Voia parcă să spună că au destul timp şi multe de aflat unul despre celălalt. Părea că el savurează, se bucură, ocroteşte. Nimic n-ar fi putut-o câştiga mai mult decât acestea. Jane se trase înapoi, schimbându-şi privirea şi adunându-şi gândurile.

— Ronald, trebuie să-ţi spun ceva.

— Dă-mi voie să ghicesc. Eşti mama divorţată a zece copii şi ai uitat să menţionezi despre ei. Ea nu a reacţionat şi el îi prinse bărbia şi-i ridică faţa spre a lui. Privirea din ochii ei era hotărâtă şi puţin înfricoşată. Ce este?

Jane înghiţi în sec şi se aruncă înainte de-a se putea răzgândi.

— Când m-am întors de la Olimpiadă am avut o răceală. M-am simţit obosită şi apatică, dar muncisem mult şi credeam că aceasta este cauza. Credeam că odihna va rezolva totul. Devenisem irascibilă şi nervoasă, ca şi cum aş fi stat prea mult în saună, a apărut un ţiuit în urechi, îmi înţepeneau mâinile şi picioarele. În final piciorul stâng a cedat într-o zi şi am căzut. Atunci am hotărât să văd un doctor. Întâi nu

erau siguri ce am, aşa că m-au supus la tot felul de teste şi analize. În cele din urmă au depistat boala. Aşteptă în linişte reacţia lui. Aveam poliartrită.

Ronald trase adânc aer în piept.

— Ce înseamnă aceasta exact?

Ea avea nevoie de o mică pauză. Scoase din buzunar o aţă şi o răsuci cu degete tremurânde.

— Afectează sistemul nervos central, începu ea. Memorase fragmente întregi din cărţile pe care le citise. Uneori ţesuturile cerebrale se întăresc inexplicabil şi nervul spinal este afectat. Se întâmplă ceva în genul unui scurt circuit. Adesea apar paralizii şi spasme musculare şi…

El îi atinse braţul.

— Nu, eu nu m-am referit la explicaţiile clinice. Vreau să ştiu care a fost impactul bolii asupra ta.

— Acum sunt într-o perioadă de ameliorare. Nimeni nu poate şti cât va dura. În cea mai mare parte a timpului sunt bine. Bolnavii îşi pot trăi normal viaţa majoritatea timpului. Nu întotdeauna. De exemplu, când prind o răceală sau sunt stresată mai mult timp, se instalează o oarecare înţepenire a extremităţilor.

— Este ceea ce s-a întâmplat când ai căzut când jucam fotbal în acea zi?

Deci el îşi pusese atunci întrebări în legătură cu aceasta, gândi Jane.

— Piciorul stâng mi-a cedat brusc de la genunchi în jos. Dar n-a durat mult.

El nu a reacţionat Desigur, ea nu ştia la ce reacţii să se aştepte şi nici chiar ce reacţie ar fi dorit ea să vadă. Privea în jos, deşirând aţa metodic.

— Nu-mi vine uşor să vorbesc despre boală şi acesta-i unul din motivele pentru care n-am spus la mulţi oameni. Oricine devine agitat în preajma cuiva cu o boală gravă.

Jane găsi curajul să se uite în sus, la el. Ochii lui erau gânditori, faţă de nepătruns.

— Îţi aminteşti când eram la spital şi am aflat despre epilepsia lui Rod Warren? Te mirai cum de-i înţelegeam pe părinţii lui, cum încercau ei să-şi protejeze fiul de prejudecăţi şi milă. Acum ştii de ce.

— Şi de aceea n-ai spus nimănui din Hillbrock?

— Da.

— De ce nu mi-ai spus mie? Din acelaşi motiv?

— Nu. Eu… Poate. A existat un bărbat cu care mă vedeam în timpul când am descoperit că sunt bolnavă. El n-a rezistat, n-a putut să se împace cu ideea. El a plecat şi eu…

— Ai crezut că eu voi reacţiona la fel?

— Nu te-aş condamna dacă ai face-o. Ochii îi erau strălucitori. Eu nu am intenţionat să mă ataşez de tine, Ronald, sau de altcineva. Eu aveam nevoie să muncesc şi simţeam că pot face această meserie, aşa că am ajuns aici din întâmplare. Când te-am cunoscut, când am început să devenim mai apropiaţi, am vrut să-ţi spun. Dar… n-am ştiut de unde să încep.

Ronald putu vedea cât de greu era pentru ea. El trebui să recunoască că ceea ce auzise îl scoase. Dar nu schimbase nimic din ce simţea pentru Jane. Trebuia să-i spună acest lucru. Cu blândeţe, îi luă bucăţile de aţă din mână apoi îi luă mâinile într-ale lui.

— Nu am de gând să te mint. M-ai luat pe neaşteptate. Nu ştiu multe despre această boală, dar am să aflu. Un lucru ştiu. Nu plec nicăieri. Vreau să fiu cu tine.

— Oh, Doamne, Ronald… Ea se lăsă pe pieptul lui. El o trase şi mai tare spre el în timp ce ea închise ochii. Lacrimile pe care nu putea să şi le mai reţină căzdeau pe cămaşa lui. Ea nu mai plânsese de mult, nici chiar atunci când aflase despre ceea ce nu mai

putea schimba. Nu voia să plângă nici acum, dar nu mai putea să se stăpânească.

Ronald o ţinea în braţe. O ţinea strâns cu o mână şi cu cealaltă îi mângâia părul, răsuflarea lui încălzindu-i fruntea.

El nu va pleca nicăieri, îşi spuse. Dar oare va rămâne lângă ea din milă? Jane se desprinse din îmbrăţişare după un timp şi îşi şterse faţa.

— Nu vreau să-ţi fie milă de mine, spuse ea liniştită. Ronald nu spuse nimic şi o trase spre el fără menajamente, gura lui capturându-i gura ei. Surprinsă, Jane o deschise pe a ei în timp ce buzele lui o devorau, iar braţele lui se încolăceau în jurul ei. Îşi simţea pulsul accelerând în timp ce el îşi intensifica sărutul cu o grabă frenetică. Tandreţea dispăruse. Ea nu putea face altceva decât să-l urmeze în timp ce gura lui o stăpânea pe a ei. În cele din urmă el se linişti. Ochii lui erau tulburaţi când îl privi.

— Seamănă aceasta a milă faţă de tine?

— Nu, răspunse ea.

— Atunci să nu-mi mai vorbeşti niciodată despre aceasta. Poate că am nevoie de puţin să mă obişnuiesc, dar nu sunt ca celălalt bărbat. Nu te părăsesc. Înţelegi?

Dorind cu disperare să-l creadă, să spere, Jane aprobă din cap.

— Ţi-am spus că-mi pasă de tine. Faptul că ai această boală, nu schimbă nimic. Ai crezut că s-ar putea?

— Nu te supăra. Nu puteam să ştiu. Pentru mulţi ar fi schimbat lucrurile. Arăta foarte vulnerabilă. Ronald simţea inima frângându-i-se. Ea îşi lăsase o povară mare pe el astăzi şi putea să vadă că încă era înfricoşată şi încă în defensivă. Fusese rănită de un bărbat care-i întorsese spatele. Nu putea să ştie că el

nu va face la fel. Desigur, el avea întrebări, o mulţime de întrebări dar puteau să mai aştepte. În aceste clipe ea avea nevoie de el. Şi poate că el avea nevoie de ea şi mai mult. Cu blândeţe, el îi prinse faţa cu mâinile, faţa ei drăguţă, înlăturându-i ultimele lacrimi cu degetele mari. Cu o infinită tandreţe el îşi lipi gura de a ei.

De unde celălalt sărut fusese dat în furie şi frustrare, acesta oferea confort, oferea iubire. El îşi mişcă buzele peste ale ei încet, stimulând plăcerea pentru amândoi.

El simţea cum încordarea ei dispare şi cum ea se întoarce încet spre plăcere. El îi sărută colţurile gurii, apoi îşi strecură limba înăuntru. Ea tremură o dată şi el îi înghiţi oftatul în timp ce o strângea mai tare. O sărută mult timp, îi săruta fiecare centimetru al feţei, gura ei mereu în aşteptare. O sărută până ce ea deveni relaxată, flexibilă şi dornică. Apoi îşi lăsă cuvintele să zboare pe deasupra ei din cauză că el considera că ea avea nevoie de ele la fel de mult ca şi de atingerea lui.

— Miroşi frumos. Cum se face că miroşi întotdeauna atât de minunat? Eşti atât de frumoasă, Jane. Mâinile lui se mişcară prin părul ei, degetele alunecându-i pe pielea capului până ce ea tremură în braţele lui. Părul tău este minunat, bogat şi mătăsos, şi întotdeauna el se întorcea la buzele ei. Îmi place să gust, eşti ca o dimineaţă proaspătă de primăvară. Gura ta… Eu cred că a fost făcută pentru mine. El ştia că vorbele în sine nu însemnau atât de mult ca sentimentele pe care le avea pentru ea, că ea însemna atât de mult pentru el, că îi producea atâta plăcere, că îl emoţiona. El o voia şi totuşi ezita. Avea să afle mai târziu despre situaţia ei dar la unele întrebări trebuia să-i răspundă acum:

— Trebuie să te întreb, îi şopti el la ureche. Nu se întâmplă nimic dacă facem dragoste? Nu vreau să-ţi fac rău.

Ea oftă şi-l strânse mai tare.

— Nu, nu se întâmplă nimic. Ea zâmbi cu obrazul lipit de el. E într-adevăr benefic. Este un antidot pentru stress, ştii… Dar apoi un gând îi răsări în minte şi se trase înapoi. Numai dacă şi tu vrei.

Zâmbetul lui Ronald era foarte senzual.

— Vreau şi eu desigur. Vreau să fac dragoste cu tine demult. Dar tu?

— Am vrut să aştept până ce vei şti, până ce amândoi ne vom simţi bine.

— Şi acum?

Ea îi luă mâna şi i-o puse în dreptul inimii, aşa că el o putea simţi bătând, bătând pentru el.

— Ce crezi?

— Cred că doar trebuie să alegem locul. N-aş vrea să părăsim focul. În faţa căminului este un covor moale. Dar am şi un pat cu baldachin mare şi demodat, la etaj, de pe vremea bunicului şi a bunicii. De la ei încoace nimeni n-a dormit în el, cu excepţia mea. Alege.

Ei i-a plăcut felul în care i-a spus că nu adusese alte femei aici. Că ea era ceva special.

— Fără discuţie că aleg patul lui Sally. Ronald zâmbi, apoi o ridică în braţe. Şi eu am aşteptat să fac acest lucru de mult, spuse Jane. Niciun bărbat n-o mai purtase în braţe spre dormitorul lui. Jane îl sărută pe gât în timp ce el urca scările cu ea. În cameră el o lăsă din braţe şi aprinse lumina. Una din cuverturile bunicii acopereau patul uriaş, cu un model în cafeniu şi auriu pe care ea nu-l recunoscu. Deşi tremura, nu era de frică. Anticiparea o făcea să i se încălzească sângele. El stătea în picioare privind în jos spre ea cu ochii aceia

ai lui incurabil de albaştri. Îl iubea, înţelese Jane, îl iubea mai profund decât credea ea vreodată că ar putea iubi. Şi avea atâtea. Izvoare intacte de iubire pe care să le împartă cu el! Dar ea nu trebuia să spună cuvintele care îi stăteau pe buze, nu, până n-o făcea el. Ea era o femeie care avea o problemă şi Ronald va trebui să se obişnuiască cu ea. Dar pentru noaptea aceasta nu existau probleme. Ei vor fi doar un bărbat şi o femeie care se doresc unul pe celălalt. Ronald îşi puse mâna pe primul nasture al bluzei ei şi simţi un tremur scurt. El luă mâna.

— Te temi?

— Să mă tem? Nu, sunt puţin nervoasă. Era neliniştită că el poate nu o va plăcea, că poate nu o va găsi satisfăcătoare. Ea nu simţise aşa ceva niciodată înainte, când era mai încrezătoare în ea însăşi, în corpul şi reacţiile ei.

În lumina difuză, el o mângâie pe pielea ei satinată.

— Nu-i nimic, şi eu sunt puţin nervos.

— Tu, nervos? spuse ea surprinsă. Tu eşti întotdeauna atât de sigur pe tine, atât de încrezător!

— Aşa par? Nu mă simt aşa întotdeauna. Bărbaţii riscă şi ei în dormitor, adăugă el. Apoi zâmbi. Vom merge încet.

El spera să-şi poată ţine promisiunea. Se aplecă şi cuprinzând-o cu braţele o trase mai aproape. Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui în timp ce gură lui se mişca peste a ei. Limba lui o găsi pe a ei, începând o urmărire plină de fantezie. Inconştientă, ea se ridică pe vârful picioarelor pentru a se strânge mai tare de trupul lui încordat. Jane simţea cum corpul ei începe să vibreze având nevoie de el, dorindu-l. Întrucât dorinţa de el o depăşea, nu se mai simţea ezitantă şi nici neliniştită. Erau oare mâinile ei acelea care îi

descheiau cămaşa şi o scoteau de pe el? Le dăduse ea permisiunea mâinilor ei să-i mângâie acea parte a pieptului acoperită cu păr şi să hoinărească pe spatele lui explorându-i muşchii puternici? Era vocea ei cea care scotea sunete când săruturile plouau unul după altul şi sângele îi alerga prin corp?

Printre săruturi, ea îl ajută să o dezbrace şi apoi cu degete nerăbdătoare îl ajută să-şi scoată şi el hainele. Degetele lui călătoreau peste tot corpul ei revelându-i perfecţiunea şi fragilitatea, simţind-o cum tremură când o lăsă uşor pe pat, urmând-o apoi şi el. Sprijinit pe un cot, el îi acoperea faţa cu săruturi în timp ce mâna îi cobora tot mai jos. Ea tresări când mâna lui atinse acel loc intim apoi se destinse şi se deschise spre el, oferindu-i ultimul dar al încrederii. Ochii ei se oglindeau într-ai lui, larg deschişi şi conştienţi, şi Ronald simţi un val de emoţie atât de puternic cum nu mai simţise niciodată înainte. Era ceva deosebit pentru el. De această dată, din cauză că şi Jane era deosebită şi din cauză că sentimentele pentru ea erau cu totul altfel. Cu o tandreţe dureroasă el o sărută pe gură.

Mirarea o copleşea pe Jane, mirarea că găsise ceva de care nu ştia că există. Era forţa temperată de bunătate, puterea contopită cu tandreţea. Ea simţea pasiunea crescând până ce nu mai putu sta liniştită. Deodată nerăbdătoare, ea simţi o dorinţă profundă în interiorul ei. Gura ei i-a găsit-o pe a lui, pierzându-şi răbdarea, neliniştită şi căutătoare. Mâinile ei îl mângâiau căutându-i locurile cele mai vulnerabile, corpul ei era încordat şi vibra în timp ce-l atingea pe al lui.

În lumina slabă, el văzu că ochii ei erau plini de o dorinţă nespusă, aşteptând cu nesiguranţă. El va răspunde dorinţei şi va alunga nesiguranţa. Apoi o

culcă uşor pe spate şi se lăsă peste ea. Ochii lui erau fixaţi în ai ei.

— Vreau să te văd, murmură el.

Jane nu putea vorbi, abia putea respira. Ea îşi arcui spatele şi oftă în timp ce el se strecură în ea. El zâmbi apoi, în timp ce începu să se mişte, pieptul lui frecându-se de sânii ei atât de receptivi la senzaţii. Repede, mai repede decât credea ea că este posibil. El o vedea coborând şi urcând, aruncată în ochiul furtunii. Gura lui era peste a ei, gemetele ei amestecându-se cu ale lui.

Mişcându-se în ea, Ronald îi privea faţa frumoasă. Ea era tot ce îşi dorise vreodată, iubita visurilor lui pe care credea că niciodată nu o va găsi. Şi acum, în sfârşit, era a lui. Ochii ei erau deschişi şi gura deschisă la avalanşa incredibilelor senzaţii care o purtau departe în vârtejul lor. Ea îi şopti numele, apoi se prinse de el cu toată puterea ca şi cum ar fi vrut să-l simtă că i se alătură ei în această lume numai a lor.

Respirând greu, epuizată şi ameţită, Jane aşteptă ca inima să-şi încetinească ritmul. Nu ştia cu siguranţă de cât timp erau înlănţuiţi, euforici. Ştia numai că se simţea în siguranţă şi iubită.

În cele din urmă, Ronald îşi schimbă poziţia, şi privi în ochii ei încă înceţoşaţi de patimă.

— Cum te simţi?

— Minunat.

— De ce?

— Pentru că sunt îndrăgostită, într-adevăr îndrăgostită, pentru prima dată. Da pentru prima dată – Jane ridică o mână mică şi arătă spre afară – din cauză că soarele străluceşte.

— Prostuţo! Afară e întuneric.

Ea se strânse lângă el.

— Nu aici, nu pentru noi. Mă simt absolut într-o

baie de lumină a soarelui.

— Mă bucur că te simţi aşa, râse el încântat. Suntem departe de a fi terminat ce avem de făcut.

— Oh, eu cred ca da. Sunt atât de relaxată încât n-ar fi posibil să mă mai mişc ore întregi.

— Chiar aşa? Lui Ronald îi plăcuse întotdeauna să provoace.

Încetişor, el începu să se mişte, să o ia din nou şi pe ea în acea urcare seducătoare pe care abia o terminaseră.

„Nu poate fi posibil, gândi Jane, nu aşa curând.”

Şi apoi el îi arătă imposibilul.

Capitolul 9

— Trebuie să plec, spuse Jane moale, deşi era ultimul lucru pe care dorea să-l facă. Obrazul ei se odihnea confortabil pe pieptul lui Ronald şi braţele lui o ţineau pe corpul lui mare sub căldura cuverturii bunicii. În lumina slabă a lămpii, ea văzu că ceasul arăta ora 1 a.m. Şi ea se încruntă.

— Este cu adevărat scandalos să mă aflu aici, în patul tău, la această oră.

— Mda, fu de acord Ronald. Într-adevăr.

— Ce-ar spune membrii Clubului?

— Cei mai isteţi ar întreba: „De ce ţi-a trebuit atâta timp, Ronald Kershaw, să o aduci pe femeia aceea drăguţă în patul tău? Cei geloşi ar spune: „N-o meriţi”.

Ultimele lui cuvinte o neliniştiră. Ea era cea care nu-l merita. Ea, cu marea ei problemă. El spusese că

nu o va părăsi şi ea ştia că îşi va ţine promisiunea, sub protecţia întunericului şi căldura pasiunii. Dar cum s-ar simţi la lumina zilei când viaţa apare în realitate ei şi promisiunile nopţii aduc regrete? Jane se îndepărtă puţin de el şi se gândi că cel mai bun lucru ar fi să plece. Nu mai fusese în această situaţie niciodată înainte, în patul unui bărbat, la câteva zeci de metri de casa ei. Trecându-şi grăbită o mână prin păr, ea începu să caute hainele aruncate peste tot.

— Trebuie să plec.

Ronald îşi trecu degetele pe spatele ei, făcând să i se trezească simţurile.

— Este încă devreme şi mâine este sâmbătă. Stai cu mine. Cine ar putea să ştie, de dimineaţă, că ţi-ai petrecut noaptea aici sau că ai trecut devreme pe aici să serveşti micul dejun cu mine?

Gândul o înfricoşa şi nu era chiar sigură de ce. Ea se întinse după chiloţii de mătase care erau pe podea.

Ronald a recunoscut regretele „de după”. Se simţise şi el de câteva ori aşa. Mâna lui o trase înapoi în pat. Repede, el se aplecă deasupra ei, ignorând poziţia încăpăţânată a bărbiei ei.

— Îţi pare rău că am făcut dragoste?

— Nu, câtuşi de puţin, îi răspunse ea cu sinceritate. Dar suntem profesori şi nu putem…

— Nu ne putem trăi viaţa ca să-i mulţumim pe alţii. Noi nu facem nimic rău şi nici nu provocăm vreun necaz cuiva. Amândoi suntem liberi, doi adulţi care şi-au dat consimţământul.

— Avem obligaţii faţă de părinţi, de personalul didactic, faţă de miss Brady, oftă Jane.

— Avem obligaţia să ne cunoaştem unul pe celălalt. Uită restul.

— Nu pot. Eu sunt încă în perioada de probă.

Ronald se încruntă.

— Nu acesta este adevăratul motiv care te nelinişteşte şi te îndeamnă să pleci!

— Tu eşti motivul. După cum ai spus mai devreme, aflarea bolii mele a fost un adevărat şoc pentru tine. Cred că este mai bine dacă mă retrag şi-ţi dau câtva timp să te gândeşti la aceste lucruri. Faptul că am făcut dragoste nu te obligă în niciun fel. Vreau să ştii aceasta. O oarecare distracţie ar putea…

— Te iubesc!

— … face să-ţi schimbi hotărârea. Se opri alarmată. Ce-ai spus?

— Te iubesc, Jane!

— Nu cred că vrei să spui chiar asta. Spui ceea ce crezi că mi-ar plăcea să aud.

— Nici vorbă! El îi atinse faţa, înţelegând cât de mult adevăr este în ceea ce a spus, dându-şi seama cât de mult au pus stăpânire pe el sentimentele care erau puternice, erau reale.

— N-am spus niciodată aceste cuvinte unei alte femei. Ţi-am spus mai înainte, n-am fost niciodată îndrăgostit, dar nu sunt adolescent. Ştiu ce simt.

— Ronald, familia ta ţine mult la tine. Ei ar dori ea tu să te căsătoreşti cu cineva sănătos şi întreg.

— Familia mea va vrea ce este mai bun pentru mine, adică femeia iubită de mine. Îţi promit că ei vor fi toţi de partea noastră.

Ea voia cu disperare să-l creadă.

— Dar nu mă cunoşti de mult!

El îi zâmbi privind-o în ochi, ochi care erau plini de speranţe, nuanţate de înţelegere.

— Oh, da, te cunosc. Îţi cunosc inteligenţa, simţul umorului, isteţimea şi farmecul. Îţi cunosc slăbiciunile, forţa, inima plină de bunătate. Oh, Jane te cunosc. Şi te iubesc.

Jane simţi că ceva din interiorul său se sparge, lăsând teama să plece şi numai dragostea să rămână. Cu un ţipăt, ea îşi lipi faţa de gâtul lui şi braţele ei se strânseră în jurul lui.

Lacrimile îi curgeau liber, dar ei nu-i păsa, nu observa. Pe bâjbâite, ea îi căuta gura având nevoie de sărutul lui.

El facu dragoste cu ea apoi, încet şi tandru, ca şi cum ea ar fi fost atât de delicată şi fragilă încât ar fi necesitat o grijă deosebită. Jane adormi în braţele lui, simţindu-se iubită mai mult decât ar fi crezut că posibil.

*

Ora trei dimineaţa. Jane privi la ceas, apoi se eliberă din braţele lui Ronald şi se întinse pe spate. Ora de vrajă trecuse. Echivocul era din nou prezent în mintea ei, admise ea cu inima strânsă. Nu era un sentiment cu care să fie obişnuită şi care să o facă să se simtă confortabil. Chiar şi în prima tinereţe ea ştiuse întotdeauna lucrurile pe care le dorea şi pe care se străduia să le obţină. Ea îşi propuse ţeluri mari, o medalie de aur la Jocurile Olimpice, o carieră în sport, un bărbat iubitor, copii. A reuşit să-şi atingă primele două obiective şi se apropia de cel de-al treilea când soarta intervenise. Dragostea ei pentru Ronald ar putea s-o facă să-l atingă şi pe al treilea.

Se întoarse să-i studieze faţa, când somnul atenua trăsăturile aspre masculine. Tandreţea care-i era atât de caracteristică era acolo, la fel cum era şi forţa. Părul lui negru era ondulat pe frunte şi simţea nevoia să i-l atingă şi să i-l dea spre spate. Atingerea lui era o plăcere cu care se familiarizase recent. Dar iubirea pentru el îi impunea o obligaţie pe care nu

putea să o ignore.

Cu un oftat de părere de rău, Jane se dădu jos din pat având mare grijă să nu-l trezească. Când iubeşti pe cineva cu adevărat, înseamnă să ai mai multă grijă de aceea persoană decât de tine, gândi ea în timp ce-şi aduna hainele dezbrăcate în grabă. Nu putea să nu se întrebe ce va spune familiei lui despre relaţia lor atunci când vor afla despre problema ei. În pofida a ceea ce văzuse el, ei îl vor avertiza, vor face tot posibilul să-l convingă s-o lase. Iubindu-l pe Ronald, cum ar putea ei să-l încurajeze să ia o femeie care nu i-ar putea oferi multe zile luminoase? Oh, dar şi ea îl iubea! Şi, oh, cât de mult şi-l dorea, mai ales după noaptea trecută, după ce cunoscuse pasiunea pe care el i-o adusese în viaţă. Dar ea are limite, limite severe şi un viitor incert. El merită mai mult.

Complet îmbrăcată, ea stătea în picioare privind în jos la el. El s-ar supăra dacă ar vedea-o plecând aşa, dar ştia că trebuie să plece înainte ca el să se trezească, înainte ca el s-o atingă din nou şi să o tragă în braţele lui magice. Îi era destul de greu şi aşa să plece, dar cu ochii lui în ochii ei n-ar fi reuşit niciodată.

Strecurându-se pe scări, îşi găsi pantofii şi haina pe care le îmbrăcă repede. Când ieşi pe terasă, văzu că era o lună plină şi strălucitoare şi toate împrejurimile adormite şi liniştite. Ce ironie, gândi ea, când găsise în sfârşit dragostea era constrânsă să fugă de ea.

Ştia că el o va suna şi chiar o făcu la ora şase dimineaţa. Din patul ei solitar, ea privea intens la telefonul care suna şi i se părea că suspină. Din fericire, Becky era plecată în week-end şi n-a fost nevoie să-i explice de ce n-a răspuns la apelul telefonic de dimineaţă.

În cele din urmă, zbârnâitul telefonului încetă şi

ea sări din pat. Ronald va ghici ce a făcut şi va veni să o caute, era sigură. Repede, ea îşi puse nişte pantaloni şi o cămaşă. Din colţul lui, Dandy o privea curios, chiar şi el ştia că nu vor merge la alergat când afară este întuneric. Dar vor face acest lucru când se va lumina. Ea a condus maşina mult timp până ce un soare palid apăru dintr-un orizont înnourat. Îşi îmbrăcă jacheta şi porni cu Dandy, sperând că aerul curat îi va limpezi mintea înceţoşată.

Două ore mai târziu s-a întors la maşină epuizată mintal şi fizic. Poate că acum era suficient de fortificată să discute cu Ronald. Când intră în casă, telefonul suna. A respirat adânc şi a mers să răspundă.

— Unde ai fost? El nu intenţionase să ţipe, dar iritarea îl făcu să acţioneze stupid. El o sunase şi înainte şi apoi venise până la ea acasă şi aşteptase nervos mult timp pe verandă. Se întoarse la el şi-şi făcuse cafea într-un vas mare. Tocmai terminase ultima ceaşcă când ea a răspuns în cele din urmă.

— Îmi pare rău dacă te-am necăjit, spuse Jane cu sinceritate. Am avut nevoie de câtva timp de gândire. Bunul simţ al lui Ronald învinse mânia şi se calmă. Şi el avusese destul timp de gândire în cele câteva ore.

— Şi la ce concluzii ai ajuns?

— Că noaptea trecută a fost minunată şi că ţin la tine tare mult.

— Atunci de ce ai plecat? spuse el cu un oftat de uşurare.

— Vreau să stăm departe unul de altul un timp. Când el a încercat să o întrerupă, ea l-a oprit.

— Ascultă-mă, Ronald, până la capăt, te rog. Am numai câteva săptămâni până la terminarea campionatului şi următoarele două meciuri sunt în deplasare, cu două din cele mai puternice echipe. Am

nevoie să mă concentrez asupra echipei. Şi antrenamentul la baschet tocmai începe, aşa că ştiu că vei fi ocupat.

— În timpul orelor de lucru, da.

— Vreau să ne oferim câtva timp, de dragul amândorura.

Ea nu putea, nu voia să-i diminueze dragostea pentru ea, dar voia să fie foarte sigură de sentimentele lui.

— Am nişte cărţi despre boala mea pe care mi-ar place să le citeşti. Una mai ales, referitoare la ceea ce trebuie să se aştepte prietenii şi familia celor bolnavi, o privire asupra viitorului şi altele de acest fel. Dragostea oarbă este pentru tinerii inocenţi. Eu am nevoie de o dragoste realistă.

— Şi nu crezi că asta este ce-ţi ofer eu?

Jane scutură din cap, apoi îşi temperă gândurile.

— M-aş simţi mult mai bine dacă ai cunoaşte consecinţele, toate posibilităţile. Cum ţi-am mai spus, un bărbat care nu s-a putut adapta acestei situaţii m-a părăsi, cu toate că pretindea că tine la mine, când a aflat ce fel de viitor ar avea de înfruntat cu mine. Ţin mult mai mult la tine decât la el. Dacă tu mă vei părăsi când lucrurile vor merge rău, şi vor merge, nu sunt sigură că voi rezista. Aşa că vreau ca amândoi să ştim limpede la ce ne angajăm.

Ea a dat dovadă de bun simţ. De foarte mult bun simţ. Oricum, aceasta l-a făcut şi mai furios. Ronald îşi masă ceafa simţind cum îi creşte tensiunea.

— Dragostea ar trebui să facă relaţiile mai uşoare, nu mai dificile, mai complicate.

Jane simţi un nod în gât. Vocea lui suna mânioasă, confuză şi trăda un sentiment de frustrare. Ea trecuse prin acest fel de emoţii şi ştia bine ce simte Ronald. Există lucruri care nu sunt niciodată uşoare

pentru un bolnav sau pentru oamenii care ţin la el. Este vremea ca ei să accepte, să înveţe să trăiască cu el.

Ronald păşea nervos prin bucătărie, atât cât îi permitea cordonul telefonului.

— În regulă. Vom face cum vrei tu. Dar să ştii că nu scapi de mine uşor, lady.

Ea zâmbi, ştergându-şi lacrimile care o podidiseră din nou.

— Nu vreau să scap de tine, Ronald. Vreau doar să ştii în ce te implici, fără surprize.

— Tu vei fi cea surprinsă. Eu voi avea răbdare să-mi capturez prada. Lăsând receptorul în furcă, Jane merse la fereastră. Era o zi frumoasă, oferind soare şi speranţă. Să îndrăznească să spere din nou?

*

Jucătorii şi suporterii cântau veseli în autobuzul şcolii când se întorceau spre Hillbrock după ce „Titanii” îi învinseseră pe „Wolfs”, una dintre cele mai puternice echipe adverse. Starea de spirit era minunată, atmosfera făcându-i să cânte tare. Înghesuită într-un scaun de lângă fereastră, Jane ar fi vrut să li se alăture.

În mod firesc era mulţumită că băieţii câştigaseră, mai ales că pierduseră săptămâna trecută. Timmy s-a conformat şi a stat pe banca rezervelor vinerea trecută, bucurându-se mult când au pierdut. El stătea acolo aşteptând, nevrând să se roage, totuşi dorind ca ea să-l reintroducă în echipă. Pentru un scurt moment ea aproape că intenţionase s-o facă, mai ales că D.C. Avea o întindere musculară destul de serioasă. Dar n-a vrut să-i submineze încrederea în el. Apoi D.C. S-a vindecat, a muncit mult şi a reuşit să facă faţă bine jocului, din seara aceasta.

Aşa că ea ar fi trebuit să fie fericită. Dar din unele motive, nu era. Probabil cel mai mult conta faptul că-i lipsea Ronald. Acum el era ocupat cu antrenarea echipei de baschet a juniorilor. Totuşi ea ceruse răgazul de gândire şi nu-i putea aduce nicio vină. El luase de la ea cărţile pe care i le menţionase şi probabil le citise până acum. În biroul pe care-l împărţeau au discutat despre echipe şi o dată au mers împreună la o cafea.

Ochii lor vorbeau mai mult decât buzele lor, deşi ea nu putea să nu se întrebe ce gândeşte el. Ea nu înţelesese cât de mult ajunsese să se bazeze pe conversaţia cu el. El obişnuia să o sune ocazional şi ea se străduia să menţină conversaţia pe teme generale, deşi dorea din toată inima ca el să-i spună ceva personal, ceva care să sfârşească ceea ce ea începuse. Voia să-l întrebe ce impresie i-au făcut informaţiile din cărţi, dar se temea de răspunsul lui.

Melodia monotonă cântată de băieţi o făcea să se cufunde în gândurile ei. Absentă, îşi frecă genunchiul stâng. Nu era chiar înţepenit, ci doar amorţit. Probabil de la răceală. Stătuse mai mult de trei ore în aerul rece al nopţii, ceea ce o făcuse să nu se simtă prea bine. Şi toate acestea o înspăimântară. Trebuie să-şi tempereze eforturile, altfel va avea necazuri. O baie caldă şi mult somn o vor face să se simtă bine mâine. Încercă să doarmă acum. Numai că nu reuşi să doarmă bine. Minte ei căuta mereu noi formule de joc. Şi corpul ei neliniştit tânjea să-l aibă pe Ronald lângă ea, să o încălzească, să o iubească. Un hohot de râs îi atrase atenţia. Rourke se maimuţărea ca de obicei. D.C. Stătea cu braţul în jurul Lanei Craig. Fiind animator de grup, ea participa la toate meciurile şi era lângă el ori de câte ori echipa câştiga. Jane avea rezerve serioase în ce priveşte sentimentele Lanei

pentru D.C. Şi se întreba dacă fundaşul îşi dă seama de superficialitatea ei. Jane observă cum el îi zâmbea Lanei. Era în mod evident îndrăgostit de ea.

Dragoste. O emoţie atât de confuză, un cuvânt atât de teribil. Ea era cu mulţi ani mai mare decât D.C., dar înfrunta dragostea cu aceeaşi vulnerabilitate. Jane se întreba dacă acest lucru se va schimba vreodată. Când autobuzul coti spre curtea liceului, ea atrase atenţia băieţilor.

— Am câştigat în această seară, dar să nu ne culcăm pe lauri. Vinerea viitoare avem din nou un meci greu. Trebuie să învingem pentru a ocupa locul doi. Antrenament avem mâine de la ora două. Ascultă răbdătoare protestele lor. Nu avem timp de pierdut. Să fiţi pe teren la ora stabilită.

*

Antrenamentul n-a mers bine. Irvin se accidentase şi era definitiv în imposibilitate de a juca. Herb era acasă din cauza unei gripe şi D.C. Nu era în formă. Pe lângă aceasta, iarna făcuse o vizită timpurie în Hillbrock, se făcuse un frig aspru. Uitându-se la ceas, ea hotărî să reducă ultima oră de antrenament şi spera că ei s-au antrenat suficient pentru meciul de vineri seara. Îi veni o idee: să intre şi ea în joc, sperând că în acest fel se va încălzi. Mergând repede spre D.C., simţi un junghi în piciorul drept. De obicei piciorul stâng îi crea necazuri. Se hotărâse să-l ignore.

— Vino aici D.C., strigă ea., El porni spre ea.

— O.K., spuse ea când el mai avea câţiva metri până la ea. Aruncă de acolo spre mine. Apoi eu îţi voi pasa şi vom porni la atac şi te rog să fii cu gândul la ce faci.

După câteva pase succesive pentru a-şi verifica

forma în care se afla, ea simţi cum o cuprinde un tremur. Ar fi dorit mult să se cuibărească în faţa unui foc. Minutele se scurgeau greu, dar în cel din urmă Jane îi lăsă pe băieţi să plece şi ea fugi spre maşină fără a mai trece pe la vestiar. Conduse încet şi, atent până acasă. Era pe verandă când începu să audă din nou ţiuitul, urmat de paralizie, care ar fi făcut-o să cadă dacă nu se prindea de balustradă.

— Oh, Doamne, nu!

Văzuse maşina lui Becky parcată în faţa casei şi avu un simţământ de uşurare că ea era acasă. O mică terapie cu masaj şi totul va fi bine, credea Jane cu convingere. Cu grijă, Jane păşi spre uşă, bătu de două ori şi apoi, spre groaza ei, căzu pe podeaua lustruită de lemn cu o bufnitură. Muşcându-şi buzele, zăcea acolo înghemuită, incapabilă să se ridice. Încercă să-şi alunge panica şi îşi schimbă poziţia ca să poată bate cu pumnul în uşă, în partea de jos. În cele din urmă, uşa se deschise.

— Oh, Doamne! exclamă Becky. Repede şi cu mişcări experte, o prinse pe Jane de subsuori şi o ridică cu greu. Becky intră în casă şi o lăsă pe canapea. Jane stătea liniştită aşteptând să i se normalizeze bătăile inimi, recunoscătoare că Becky era o femeie voinică şi o găsise acasă.

— Îmi revin într-un minut, spuse Jane cu o voce puţin precipitată.

— Sigur că îţi vei reveni, spuse Becky, scoţându-i jacheta şi întinzându-i picioarele într-o poziţie mai confortabilă. Îi scoase pantofii şi-şi plimbă mâna pe picioarele ei reci. Îmi simţi degetele?

— Da. Paralizia trece. Becky începu să-i maseze picioarele.

— Te-am prevenit de săptămâna trecută că se poate întâmpla aşa ceva. De ce te expui aşa de mult,

Jane?

— Am o treabă de făcut. Îmi voi reveni. Chiar atunci un acces de tuse o cutremură. Cu teamă ea privi spre Becky.

— Poate ar fi mai bine să-i telefonezi doctorului Baxter.

— Să-ţi aduc o pătură întâi, spuse Becky şi se ridică.

Va fi bine. Neapărat trebuia să fie bine. Jane şi-a închis ochii sperând să-şi blocheze furia ce încerca s-o copleşească. Becky aduse o pătură veche groasă, o puse pe picioarele ei şi o înfăşură până la brâu.

— Îl voi suna pe doctor. Vrei să mai sun şi pe altcineva?

— Nu.

— Eşti sigură? Ce zici de Ronald? Cred că ar vrea să fie aici.

— Nu, te rog. Observă o uşoară încruntare de dezaprobare la Becky, în timp ce aceasta mergea spre telefonul din bucătărie. Simţindu-se neajutorată, Jane îşi băgă mâinile tremurânde sub pătură, sperând ca dr. Baxter să fie acasă.

*

Ronald lăsă cartea jos. O citise cu atenţie în ultimele două săptămâni şi acum revăzu câteva pasaje mai importante. Erau peste 30 de varietăţi de boli. Jane spusese că ea era forma benign-progresivă, ceea ce însemna că în fiecare an când se declanşa boala, aceasta devenea puţin mai gravă.

Simptomele pe care le putea avea variau de la perceperea vizuală a unor imagini duble, dificultate în mers, paralizia extremităţilor, pierderea controlului echilibrului, orbire, până ce, în cazurile cele mai grele,

se impunea folosirea scaunului cu rotile. Simptomele care persistă mai mult de şase luni indică un pericol permanent în aceste cazuri. Nu se putea prevedea lungimea perioadelor de ameliorare sau când acestea au loc. Factorul dominant pare a fi stresul, ca şi temperaturile extreme şi oboseala. Unii pacienţi aveau toate simptomele, alţii doar câteva. Şi în timpul sarcinii de obicei simptomele dispar. Boala nu era contagioasă, ereditară sau fatală. Pacienţii puteau duce o viaţă relativ normală majoritatea timpului, citise Ronald.

O relaţie de dragoste şi o stare de spirit pozitivă nu numai că prelungesc stările de ameliorare, dar puteau chiar încetini evoluţia bolii.

O relaţie de dragoste. El se simţea pregătit, dorind şi fiind în stare să-i ofere lui Jane aceasta. Întrebarea era dacă accepta ea dragostea lui. Nimic din ceea ce citise, nicio perspectivă din cele descrise acolo nu-l abătuseră de la gândul de bază. El o iubea pe Jane. Ronald simţea că împreună vor reuşi să facă faţă eventualelor probleme, oricare ar fi fost acestea. Până la urmă, nu era ca şi cum ar fi trebuit să facă o alegere. El o iubea, fie că era bolnavă sau nu, la fel cum ar fi iubit-o dacă ar fi avut păr roşu sau castaniu. Alegerea nu era făcută de el sau de ea. Ea exista pur şi simplu. La naiba, ce femeie încăpăţânată era şi Jane. El făcuse cum îl rugase: se retrăsese un timp instruindu-se despre boala ei şi avusese suficient timp să-şi analizeze sentimentele. Discutase chiar şi cu părinţii lui această problemă, având nevoie de opinia lor şi din toate acestea ieşise şi mai întărit asupra hotărârii lui.

Mary şi Paul Kershaw îl respectau destul ca să nu încerce să-l influenţeze în decizia lui. Ei îi dădură de înţeles că dacă el o iubeşte pe Jane cu adevărat, aceasta era totul. Acum tot ce era de făcut era s-o convingă pe Jane.

Simţindu-se mai bine că luase o hotărâre, el formă numărul lui Jane. Becky auzi telefonul sunând şi o lăsă pe Jane cu dr. Baxter, ca acesta să-şi termine examinarea. Când recunoscu vocea lui Ronald, ea se mută mai departe în bucătărie, ca să nu fie auzită de cei doi din camera de zi.

— Ea nu poate veni la telefon chiar acum, spuse încet Becky.

— Oh, se miră el de vocea şoptită a lui Becky, care de obicei era exuberantă. S-a întâmplat ceva?

— Jane a fost puţin atinsă de vremea rece. Philipp Baxter este aici.

— Becky, ştiu de boala lui Jane. Despre aceasta este vorba?

Becky ezită, apoi se hotărî să vorbească.

— Da.

— Voi fi imediat acolo, spuse el şi închise.

Sperând că a făcut ce trebuie, Becky lăsă telefonul şi se întoarse în camera de zi când Phillip îşi închidea geanta.

— Este un avertisment, îi spuse el lui Jane, un avertisment serios. Nu trebuie să-l ignori. Poţi pierde uşor starea de ameliorare a bolii dacă nu îl iei în seamă.

Jane se încruntă, în mod evident nefericită la auzul celor ce-i spunea el.

— Dar priveşte, spuse ea întinzându-şi mâinile. Tremurul a dispărut, ţiuitul s-a dus şi – ea îşi lipi şi-şi depărtă picioarele – nu mai există nici înţepenirea.

Phillip se aşează în faţa ei.

— Da, pentru moment. Se pot reîntoarce imediat sau poate peste o săptămână, dar dacă te odihneşti, dacă te fereşti de stres, poţi să nu mai ai aceste simptome pentru o perioadă mai lungă. Şi apoi mă tem de o infecţie respiratorie dacă te mai expui la

frig aşa mult, dacă prinzi o răceală gravă, te oboseşti şi organismul îşi pierde rezistenţa… ei bine… El lăsă explicaţiile posibile în suspans.

— Jane, spuse Becky, dă-mi voie să-i spun lui miss Brady. Ronald poate încheia campionatul de fotbal în locul tău. El are suficientă experienţă să…

— Nu! Regretând tonul răstit, ea se întinse după mâna prietenei sale. Voi avea grijă, îţi promit. Te rog! Roşi şi trimise lui Phillip o privire descurajată. Voi reuşi. Doctore, dacă voi fi atentă, crezi că aş putea să rezist încă vreo câteva săptămâni fără un nou colaps? Vreau să văd că băieţii termină cu bine întrecerea la „Ziua Recunoştinţei”.

El o privi cu ochi critic, dar în acelaşi timp şi cu o oarecare admiraţie.

— Poate. Dacă lucrezi dintr-un scaun cu rotile, poate.

Jane simţi o durere în interior, dar aprobă.

— Aşa voi face. Dar le vom spune băieţilor că mi-am rupt un ligament şi de aceea sunt în scaun. Astăzi am jucat cu ei, aşa că mă vor crede. Privea la feţele lor care exprimau îndoială. Vă rog, trebuie să fac aceasta!

Phillip se ridică.

— Eşti o femeie deosebită, Jane Trolls. Şi intempestivă. El îşi întinse mâna să o strângă pe a ei. Numai să ţii minte că este împotriva sfatului meu, deşi ştiu că vei face cum vrei tu, oricum.

— Mulţumesc, dr. Baxter, zâmbi Jane. Becky îl conduse pe Phillip, apoi se întoarse şi privi încruntată la prietena ei.

— Eşti nebună să faci asta, ştii? Nicio slujbă nu merită aşa ceva!

— Nu o fac pentru slujbă, ci pentru băieţi. Cred că ei au nevoie de mine. Şi… şi cred că şi eu am

nevoie de ei.

— Vorbind de nevoia de oameni, trebuie să-ţi spun ceva. Chiar atunci se auzi două bătăi în uşă. Cred că am întârziat puţin, adăugă Becky.

Uimită, Jane se încruntă.

— Cine? Apoi, înţelegând imediat, zise:

— Doar n-ai făcut-o!

— Nu l-am chemat eu, crede-mă. El a sunat şi eu... eu nu l-am putut minţi.

Ea sări, întrucât bătăile se repetară mai tare şi mai insistent.

— Jane, Becky! Deschideţi odată uşa asta! Jane privi spre uşă în timp ce Becky o deschidea. Ronald, cu o faţă agitată, se năpusti înăuntru. Oprindu-se în faţa ei, o privi intens.

— L-am întâlnit pe Baxter afară. Jane, m-am săturat de toate acestea. Te vei căsători cu mine şi vreau să spun că o vei face acum!

Capitolul 10

— Cred că pot să-mi rostesc replica finală, spuse Becky plimbându-şi privirea de la faţa tulburată a lui Ronald la cea deodată calmă a lui Jane. Apoi ea îşi lăsă o mână pe umărul lui Jane: Îţi vei reveni.

— Da, spuse Jane nedesprinzându-şi ochii din cei ai lui Ronald, voi fi bine, Becky. Îţi mulţumesc.

Becky îşi luă haina, apoi poşeta.

— Mă întâlnesc cu nişte prieteni la cină. Îţi pot lăsa un număr de telefon dacă vei avea nevoie de mine.

— Ne vom descurca, interveni Ronald tăios. El nu era într-o dispoziţie care să-l facă să fie politicos. Interesul lui pentru Jane îl făcuse să vină în fugă ca un nebun. Conversaţia cu Phillip, pe verandă, îi transformă neliniştea în mânie. Atitudinea calmă a lui Jane nu-l ajuta să-şi potolească furia. Voia ca Becky să plece mai repede ca să poată vorbi cu ea cum se cuvine. Când Becky închise uşa, îşi aruncă jacheta pe un scaun şi-şi trase un scaun aproape de canapea şi o privi pe Jane adânc în ochi.

— Suntem singuri acum, aşa că poţi continua să ţipi la mine, spuse ea. El avu decenţa să se arate vinovat.

— Îmi pare rău, dar m-ai speriat foarte tare. De ce nu ai mai multă grijă de tine când ştii cât este de periculos?

— Am răcit puţin. Nu este aşa de grav.

— Cum nu este grav? Phillip mi-a spus că dacă vei continua aşa, s-ar putea să te trezeşti într-un spital!

— Dar nu voi continua aşa. Am fost de acord să lucrez într-un scaun cu rotile pentru un timp, să mă odihnesc mai mult, să stau la căldură. Deodată descurajată de privirea lui critică, ea îşi încrucişă braţele pe piept. Phillip Baxter nu trebuia să-ţi spună nimic. Nu era treaba lui!

— Nu era treaba lui? El ştie ce simt pentru tine…

— Şi cum de ştie? întrebă ea brusc cuprinsă de iritare. Ai dat vreun anunţ în piaţa publică? Ascultă Ronald, eu deja am jucat această scenă cu tatăl meu şi am părăsit casa din cauza îngrijorării lui exagerate. Nu suport să fiu menajată, aşa că las-o baltă. Este viaţa mea.

El se aplecă şi-i luă mâna, desfăcându-i

degetele rigide şi împletindu-le cu ale lui.

— Viaţa ta este mult legată de a mea.

— Nu. Încă nu este.

Ea încercă să-şi menţină stăpânirea de sine:

— Aceasta este unul din motivele pentru care te-am rugat să te gândeşti bine înainte de a continua relaţia cu mine. Am aflat despre boala mea acum doi ani. La început am stat într-un scaun cu rotile, mânioasă, neputând să-mi accept situaţia. Devenisem slabă şi demnă de milă. Apoi am întâlnit-o pe Becky şi ea m-a făcut să înţeleg că puteam ori să cedez bolii, ori să lupt cu ea. Am ales lupta. Ea îşi împleti degetele mai strâns cu ale lui, privindu-l cu ochii în care se citea dorinţa de a-l face să o înţeleagă. N-a fost uşor. Mi-a luat un lung an de terapie pentru a învăţa cum să-mi dezvolt o stare mintală pozitivă. Medicul care m-a tratat în St. Louis spunea că a nu te opune bolii înseamnă să stai într-un pat şi să vegetezi. Şi avea dreptate.

— Bine, înţeleg că nu puteai alege această alternativă. Dar nu trebuia să-ţi asumi riscuri nebuneşti.

— Nebuneşti pentru tine poate, dar necesare pentru mine. Există un lucru care se numeşte voinţa de a face ceva, Ronald. Eu trebuie să lupt, să duc o viaţă normală pe cât posibil. Nu sunt chiar atât de delicată şi nici nu sunt o floare de seră. Sunt o femeie adultă care îşi cunoaşte cel mai bine limitele. Nu vreau să am pe cineva care să-mi spună ce pot şi ce nu pot face. Dacă acesta ţi-e planul şi ştiu că ai această iremediabilă înclinaţie spre a proteja, atunci mai bine ţi-ai căuta pe altcineva, care doreşte asta. Eu nu vreau!

El începu să cedeze, pentru că era aşa de drăguţă când susţinea cu fervoare un principiu în care

ea credea şi din cauză că avea dreptate. El nu ştia dacă să o admire sau să o scuture până când i-ar clănţăni dinţii.

— În regulă, spuse el liniştit. Ai câştigat. Jane privi la el sceptic.

— Chiar aşa? A fost prea uşor şi nu cred în nimic ce este uşor.

Sprâncenele lui se ridicară întrebător.

— Uşor? Cu tine crezi că este uşor? Lady, am veşti pentru tine.

— Eu nu sunt probabil pregătită să-ţi fac mai uşoară situaţia. Eşti pregătit pentru aceasta? Poate că acum era momentul să joace deschis. Ai citit cărţile?

— Fiecare cuvânt. Ai crezut că mă sperii cu acele cărţi?

— Dacă ai avea cât de cât minte, ai fugi.

— Atunci e mai bine că nu am. Rămân.

Era tocmai ceea ce voia să audă. De ce oare îi venea greu să creadă, când dorea cu atâta disperare?

— Probabil că nu este ceva teribil de înţelept din partea ta.

Ce perversitate o împingea să încerce să-l facă să-şi schimbe convingerea?

— Înţelepciunea este mult supraestimată, nu crezi? Ronald o prinse de bărbie ca să o facă să se uite în ochii lui. Oh, poate nu vrei să rămân. Poate personalitatea mea nu se potriveşte cu a ta.

— Personalitatea ta nu se pune în discuţie acum.

— Atunci poate că nu sunt suficient de arătos sau poate preferi un blond, tipul americanului get-beget!? El îi sărută vârful nasului. Poate nu sunt suficient de ambiţios; un antrenor la un liceu dintr-un mic oraş, fără mari aspiraţii de a deveni bogat şi renumit.

— Mă verifici? Ştii că eşti foarte atrăgător şi ştii că eşti destul de strălucitor pentru a deveni orice ai vrea să fii.

— Oh, atunci nu este aceasta. El dădu pătura la o parte şi se aşeză lângă ea, aproape, – masând-o uşor pe după gât. Poate nu-ţi stimulez pasiunea. Poate săruturile mele te lasă rece. El îşi lăsă capul în jos şi-i acoperi gura cu a lui. Găsi buzele ei moi şi calde, dar încă ezitante. El îşi trimise vârful limbii într-o călătorie de gustare dintr-un colţ al gurii în altul, tatonând uşor. Cu respiraţia întretăiată, Ronald se trase puţin înapoi şi îi privi ochii deschişi, înceţoşaţi de începutul pasiunii. Jane trebui să facă un efort pentru a-şi recăpăta vocea.

— N-aş spune că săruturile tale mă lasă chiar rece. El zâmbi la răspunsul ei şi îşi tot schimba poziţia până ce se întinse lângă ea pe canapeaua îngustă.

— Ah, dar poate că nu reuşesc să te aduc în acea stare de vrajă în care mă aduci tu pe mine. Mâna lui era acum sub tricoul ei şi îşi lăsă degetele peste plinătatea sânului ei şi o simţi cum tremură. Degetul lui mare mângâind sfârcul sensibil produse o erupţie în interiorul ei, o erupţie aprigă, aproape dureroasă. Jane gemu uşor şi-l trase mai aproape de ea. Flămândă de el, îi căuta gura cu gura ei. Mâinile ei deodată nerăbdătoare se precipitau pe nasturii cămăşii lui, nevoia de a-i atinge corpul gol o copleşea, îngustimea canapelei şi poziţia incomodă îi limitau posibilităţile de a-l explora şi ea nu-şi putu stăpâni nemulţumirea. Ridicând-o pentru a-i uşura frenezia, îşi lăsă faţa pe gâtul ei şi petrecu aşa un lung moment.

— Poate că atingerea mea nu te pune pe foc aşa cum mă pune a ta pe mine. Poate ultimele nopţi nu ţi-au fost atât de pline de vise şi gânduri ca ale mele.

Era cuprinsă de îndoieli, dar n-avea energia să-i

răspundă. Cu ochii pe jumătate închişi, ea îl lăsă să o conducă de-a lungul călătoriei senzuale, sângele îi era înfierbântat şi alerga prin vene. Ea simţise nevoia înainte, dar nu în acest fel. Niciodată aşa. Mâna lui Ronald călătorea acum în jos, în timp ce gura îi era lipită de linia dulce a gâtului ei. Pe sub pantalonii de trening mâna lui aluneca încet pe pielea ei satinată. Ea tremură când mâna lui, coborând mai jos, găsi acel loc umed şi moale şi o facu să se arcuiască spre el.

— Poate că nu mă doreşti atât de mult cât te doresc eu! îi şopti Ronald în ureche, văzându-i faţa înroşindu-se de dorinţă.

— Te doresc, şopti Jane. Oh, cât de mult te doresc! Înnebunită din cauza degetelor lui care o răscoleau dincolo delimita suportabilului, Jane se mişca cu el şi împotriva lui, ridicându-se, culminând apoi într-o explozie de sentimente. Ronald o prinse în braţe, simţindu-i bătăile inimii în ritm cu ale lui, observându-i faţa, faţa ei minunată. Dorind mai mult, el o conduse spre noi înălţimi din nou, până ce cu un tremur înfiorat ea se sprijinii epuizată de el. Ea era a lui. Întinsă lângă el într-o baie de senzaţii fără precedent, Jane ştia că este a lui, cum nu fusese a nimănui altcuiva. Mintea îi zbura liberă şi se întreba dacă el ştia, dacă putea simţi cât de complet era a lui. Ronald simţi subtila schimbare din ea şi ceea ce se citea în ochii ei în timp ce priveau într-ai lui. Era ceva magic în faptul că erau împreună, cuprinşi de sentimentele pe care le împărţeau. Nimeni altcineva nu va şti ce trăiri au încercat împreună. Nimeni altcineva n-ar fi putut atinge astfel de înălţimi, sau să se cunoască atât de complet. Nimeni.

El îi atinse obrazul şi văzu lacrimi de înţelegere în ochii ei.

— Acum ştii ce însemni pentru mine? întrebă el.

Ea ştia. Pentru prima dată în viaţă, ea simţea că aparţine cu adevărat cuiva.

— Te iubesc, Ronald.

Această recunoaştere a distrus total orice urmă de stăpânire în el. El trebuia să fie una cu ea, să fie o parte a ei. Într-o stare aproape frenetică, el îşi smulse hainele. Simţind nevoia lui de a se grăbi, Jane se dezbrăcă de ale ei, aruncându-le. Apoi el o avu sub el, topindu-se în ea, la fel de nerăbdătoare ca şi el. Ronald o luă într-o izbucnire de pasiune care-i spunea ei tot ce dorea să ştie despre forţa iubirii lui pentru ea.

*

„Titanii” au pierdut meciul de sâmbăta trecută şi încă o dată membrii de la Club, unii părinţi şi chiar miss Brady simţeau că ea ar trebui să-l reintroducă pe Timmy Russel în echipă. Ei voiau să fie ceva mai aproape de un lucru sigur şi D.C. Era inconsecvent. Uneori juca din toată inima, iar alteori părea distrat sau dezinteresat.

Ronald, care stătea pe linia de margine, o văzu pe Jane că îl anunţă pe Timmy să intre ca fundaş. El se întreba ce o făcuse pe Jane să-l înlocuiască pe D.C. Şi ce-i spunea cu atâta seriozitate în timp ce stăteau pe o bancă mai retrasă.

— Ei bine, D.C., ce se întâmplă? îl întrebă Jane care vedea că mintea lui nu era la fotbal şi se întreba ce-l distrage atât de mult. Meciul de mâine era important şi ea trebuia să descopere ce-l frământa pe băiat.

D.C. Îşi scoase casca şi se aşeză jos, pe terenul rece. Apoi îşi trecu o mână peste faţă într-un fel care arăta o atât de mare lehamite de lume şi viaţă, încât Jane aproape că zâmbi. Avea doar şaptesprezece ani şi

se simţea atât de împovărat! Ea îşi aminti de anii adolescenţei ei care nu fuseseră niciodată atât de lipsiţi de necazuri pe cât se putea crede. Apelând la răbdare, ea aşteptă.

— Nu ştiu, mormăi el în cele din urmă.

— Simţi presiunea importanţei postului tău în echipă şi asta te copleşeşte?

— Nu are legătură cu fotbalul. Sau poate că are puţin, răspunse D.C., scuturând nervos din cap.

— Poţi să-mi spui? Ea îi atinse braţul.

Îi lăsă lui D.C. Câteva minute ca să-şi adune gândurile.

— Aţi ţinut vreodată la cineva mult ca apoi acea persoană să vă dezamăgească? spuse el într-un sfârşit.

Ea ar fi trebuit să ghicească. Era vorba despre Lana. El alesese bine persoana pe care s-o întrebe.

— Da, am ţinut la cineva care m-a lăsat baltă într-un moment greu. Ştiu, doare.

— Aş vrea să n-o fi întâlnit niciodată, continuă D.C. Privind-o cu sinceritate şi aprobând din cap. „Lana probabil că se va agăţa de Mel cât timp acesta va fi o stea la baschet”, gândi Jane. Dar nu crede că aceasta era ceea ce ar fi dorit D.C. Să audă.

— Unii oameni sunt mai interesaţi de ceea ce realizează o persoană şi nu de persoana în sine. Un prieten de vreme bună, s-ar putea spune. Mulţi dintre noi ne simţim mai bine fără astfel de persoane în preajmă.

— Da, ştiu. Dar este dureros oricum. El se întoarse din nou spre ea. Şi cum aţi rezolvat problema cu acel tip?

— S-a întâmplat ceva care m-a făcut să înţeleg că, părăsirea lui a fost cel mai bun lucru care putea să mi se întâmple. Ochii ei se mutară spre locul unde era Ronald, care o urmărea aşa cum făcea la fiecare

antrenament, reconfortant şi fără să o stingherească. Ea simţi un mic val de căldură în interiorul ei.

— Mai târziu am fost destul de norocoasă să găsesc un om deosebit care ţine la mine aşa cum sunt, cum îşi dorise să fiu.

D.C. Urmări privirea şi zâmbi fericit.

— Credeţi că mi s-ar putea întâmpla şi mie la fel?

— Sunt absolut sigură că da, îl încurajă Jane privindu-l deschis. Lasă relaţiile care îţi provoacă durere să plece, D.C. Şi fii cel mai bun de pe teren. Restul va veni de la sine, doar aşteaptă şi vei vedea.

El aprobă, cu o expresie de hotărâre pe faţă.

— Îmi pare rău că nu am fost concentrat asupra jocului. Voi încerca să fiu cât mai bun.

— Apreciez aceasta, spuse Jane ridicându-se. „Titanii” au nevoie de tine!

— Mulţumesc! D.C. Îşi potrivi casca pe cap.

— Mergi pe teren şi spune-i lui Timmy că te-am trimis să-l înlocuieşti. Aş vrea să-ţi văd braţul puternic în acţiune.

— Veţi vedea, promise el şi alergă spre teren.

Jane se întoarse din nou pe linia de margine. Dragostea tânără nu era prea diferită de cea matură. Întotdeauna îndoieli şi probleme. Ea clipi când atinse metalul rece al scaunului pe care îl ura. Aşezându-se, gândurile îi fugiră înapoi la noaptea când făcuseră dragoste în camera de zi, amintire care o încălzi.

Dragostea împărtăşită de ei era atât de frumoasă! El voise să vorbească mai mult în acea noapte despre propunerea de căsătorie pe care i-o făcuse când sosise. Ea i-a explicat ferm şi cu răbdare că ea dorea mult să termine competiţia şi să-i treacă uşoara recidivă a bolii înainte de a discuta serios despre viitor. Fără plăcere, fusese de acord şi-şi

respectase cuvântul.

El îşi înfrânsese într-o oarecare măsură dorinţa de a o proteja. Dar întotdeauna era prin preajmă, în planul al doilea, oferindu-i destul spaţiu, dar adăugându-i şi sprijinul prezenţei lui. Ea privi spre el şi privirile lor se întâlniră. El îi zâmbi. Din nou se gândi cât de mult îl iubeşte. Îi plăcea să-l privească, să-i vorbească, să stea întinsă lângă el în nopţile reci când vântul şuiera afară şi să o facă să se simtă în siguranţă şi la căldură. Dorind să-l atingă, ea sări din scaun, dar se aşeză din nou întrucât un spasm îi fulgeră genunchiul stâng. Când încetă, ea văzu că Ronald vine spre ea, încruntarea încreţindu-i o sprânceană. Cineva o observase. Repede, el arboră un zâmbet. Luându-şi caietul de note, îşi coborî privirea, prefăcându-se interesată în consultarea însemnărilor făcute în cursul antrenamentului.

— Eşti în regulă? întrebă el.

— Desigur, spuse ea şi zâmbi. Mă bucur că ai venit.

El îşi alese atent cuvintele.

— Pari a avea o mică indispoziţie.

— Nu, doar că m-am ridicat prea repede. Ea îşi feri ochii. Priveşte la Rourke. Când iese la atac, ceilalţi rămân pe loc. Dar Ronald nu se întoarse spre teren. Se uită insistent la ea.

Jane slăbise şi pe sub hainele groase părea mică şi fragilă. Faţa îi era tot mai palidă în ultimele săptămâni. Ar fi dorit foarte mult să-l lase pe el să termine campionatul în locul ei pentru ca să poată sta la căldură şi să se odihnească. Ştia însă că era mai bine să nu-i spună nimic despre aceasta.

— Am o surpriză pentru tine după ce termini aici, spuse Ronald privind la ceas.

Jane îşi întoarse privirea de la o fază de joc pe

care o urmărea cu atenţie.

— Oh, şi care ar fi aceasta?

— O. Cină specială, la mine acasă, pregătită de un bucătar special: eu. Ea ştia scenariul pentru că îl jucaseră frecvent în ultimele două săptămâni. El o lua la el acasă, făcea foc, punea o pătură în jurul ei pe canapea şi se ocupa de cină. Ea era absolut sigură că el niciodată nu gătise aşa de des şi cu atâta măiestrie cum o făcea în ultima vreme. Îl iubea pentru aceasta.

— Din întâmplare, sunt liberă, zâmbi Jane.

— Ce bine! Şi după aceea trebuie să testez un nou produs pe care l-am cumpărat de curând. Cred că m-ai putea ajuta.

— Posibil. Care-i produsul?

— Cearşafuri de saten albastru, spuse el aplecându-se. Mi s-a spus că sunt foarte sexy. Dar am nevoie, desigur, de o a doua opinie. Ea simţi căldura din zâmbetul lui.

— Fără îndoială!

— Hai „Titanii”! Hai „Titanii”! Să câştigăm! strigau asurzitor suporterii.

Jane era pe banca antrenorilor deoarece nu voia să folosească scaunul cu rotile la meciuri. Gura ei era o linie îngustă când auzi fluierul sfârşitului celui de al treilea sfert de meci. La începutul celui de al patrulea, „Titanii” şi „Lions” erau la egalitate, 14 la 14. Acesta era un joc vital, unul pe care ei trebuiau să-l câştige. Dacă îl câştigau, urmau să-i înfrunte pe „Batton’s” în următorul meci pentru campionatul districtual. „Titanii” nu mai fuseseră aşa de aproape de acest obiectiv de mulţi ani şi încă o dată fotbalul era subiectul de discuţie principal în oraş.

La naiba! A pierde acest meci însemna să piardă totul. Luând o hotărâre, ea îl chemă pe Herb.

— Vreau ca tu şi D.C. Să schimbaţi tactica.

Spune-i să încerce figurile revers 16 şi attack 3. Ai înţeles? Herb aprobă din cap şi alergă spre teren. Jocul nu mergea bine şi „Titanii” urmau să degajeze mingea. Ea îl văzu pe D.C. Frecându-şi mâna cu care arunca mingea şi aproape că gemu cu voce tare. Asta le mai trebuia acum, un fundaş de bază accidentat!

— Lăsaţi-mă să intru eu în teren, spuse o voce de lângă ea. Se întoarse şi privi spre Timmy Russell. El avea amândouă mâinile proptite pe şolduri şi o ţinută sfidătoare.

— Eşti suspendat, nu-ţi aminteşti?

— Hai, vă rog! Îmi ajunge. Echipa este pe punctul de a pierde fără mine. El arăta spre tribunele care erau cu ochii pe ei doi. Toţi gândesc la fel!

Aroganţa şi atitudinea lui insolentă îl făceau să se comporte aşa. Dacă ar fi venit la ea să-şi ofere ajutorul sincer, arătând că-i pare rău de echipă şi nu de el însuşi, poate că ar fi cedat. Ea nu voia ca din încăpăţânarea ei „Titanii” să piardă victoria.

Nerăbdător, el începu să mişte din picioare.

— Aveţi nevoie de mine acolo. În felul acesta el o făcu să se decidă mai uşor.

— Pleacă de aici! Mergi la vestiar!

Furia i se citea pe faţă şi ochii lui se îngustară.

— Nu-mi puteţi face aşa ceva!

— Tocmai am făcut-o.

— Tata are o mulţime de prieteni. Voi aduce aceasta la cunoştinţa conducerii liceului.

— Fă-o. Între timp, pleacă de aici. Avem de jucat un meci. Îi întoarse spatele lui Timmy şi-l văzu pe D.C. La câţiva metri distanţă, privind-o neliniştit. Îi făcu semn să vină spre ea. Când ajunse, îi puse o mână pe umăr.

— Vreau ca tu să joci lent, fără aruncări puternice. Practică un joc de teren şi apropie-te de

Steve suficient de mult ca să-i dai posibilitatea sa marcheze un drop-goal.

Încântat în mod evident că nu fusese înlocuit, D.C. Aprobă şi apoi alergă din nou în teren. Jane se înapoie pe bancă auzind murmurele mulţimii. Mulţi ghiciseră ce se întâmplase, mai ales după ce îl văzură pe Timmy alergând spre vestiar. Ea simţea dezaprobarea deciziei ei, dar nu o lua în consideraţie. Ea avea dreptate! Picioarele îi erau îngheţate şi tremura de nervi. Uitându-se înapoi, îl căută pe Ronald şi în sfârşit îl găsi. El dădu din cap spre ea şi ridică degetul mare. Încetase de mult să o mai convingă să-i anuleze suspendarea lui Timmy. De asemenea, ştia ce încerca să facă cu D.C. Şi o aproba din toată inima. Ea nu înţelesese decât recent cât de mult însemna aprobarea lui. Cu ochii pe ceas ea îşi întoarse privirea la joc. Fură anunţate cele două minute înainte de sfârşitul meciului şi D.C. Veni în fugă lângă ea.

— Cum mergem, domnişoară antrenoare? întrebă el întinzându-se după un pahar de băutură răcoritoare.

— Bine, destul de bine. Numai să nu jucaţi neatent şi prea încrezători în voi înşivă. Puţin mai strâns, de aceasta este nevoie.

— În regulă.

El se depărta şi Jane îşi reluă locul. Rămăsese mai puţin de un minut. Ea tuşi, simţind o greutate în piept. Simţea de asemenea tensiunea din aer în timp ce Steve se îndrepta spre linia de ţintă. Privind cu intensitate, Jane îşi ţinea respiraţia. Frumoasă manevră: lovitură puternică şi în direcţia corectă. Şi reuşită! Arbitrul validă punctele înscrise şi scorul deveni 17 la 14 pentru „Titani”. Suporterii îşi urlară entuziasmul. Jane îşi relaxă umerii de uşurare. Mai rămâneau 30 de secunde, dar „Bottom’s” pierduseră

avantajul.

Când se fluieră sfârşitul meciului, fanii erupseră într-un vulcan de chiote.

Simţindu-se mai obosită ca niciodată, rămase totuşi în picioare felicitându-i pe jucători. Îl văzu pe Ronald croindu-şi drum prin mulţimea de suporteri care veniseră să o felicite şi îl aşteptă.

D.C. Veni spre ea mulţumit, dar serios.

— Vreau să vă mulţumesc că nu m-aţi înlocuit.

— Ştiam că eşti cel mai bun pentru această sarcină, D.C.. Ţi-ai câştigat locul de titular în echipă.

— Totuşi vreau să vă mulţumesc, indiferent de ce se va întâmpla la jocul de încheiere, de „Ziua Recunoştinţei”. Vă datorez asta. Jane simţea că-i dau lacrimile, emoţiile din ultimul timp fuseseră prea puternice.

— Mulţumesc că-mi spui aceasta. Înseamnă mult pentru mine.

D.C. Se întoarse şi aproape că se izbi de Lana Craig. Vicleana şefă de galerie, încrezătoare în propriile farmece, se repezi să-l îmbrăţişeze.

— Ai fost minunat, D.C.. Ieşi undeva în seara asta?

Stând oarecum ţeapăn, D.C. Îi îndepărtă mâinile din jurul mijlocului său.

— Cred că este mai bine să-l cauţi pe Mel. Am o altă întâlnire.

El văzu cum dezamăgirea i se întipări pe faţă. Mânioasă, se întoarse şi se îndepărtă repede. D.C. O urmări cu privirea şi apoi flutură din mână spre Jane, care asistase la întreaga scenă. Brusc el surâse.

— Ştiţi că aţi avut dreptate? Mă simt mai bine. Întorcându-i zâmbetul, ea îl aprobă şi D.C. Fugi spre colegii de echipă în timp ce ea îşi aduna lucrurile.

— Unde îţi este scaunul, lady? o întrebă Ronald.

— Este pe aici. Cum ţi-a plăcut meciul?

— Teribil de mult, aşa cum îmi place şi antrenoarea „Titanilor”. Ajungeţi în finală, nu-i aşa?

— Aşa se pare. Avem mult de lucru săptămâna care urmează.

— Te pot ajuta, dacă vrei.

— Vom vedea. Vrei să mă aştepţi aici până mă duc să mă schimb?

— Desigur. Nu sta mult. Sunt flămând.

Încălecând banca, el privea cum se deplasa spre vestiar. Şchiopăta uşor, dar încerca să ascundă asta. Umerii ei păreau puţin căzuţi din cauza tensiunii care o cuprinsese la gândul meciului din „Ziua Recunoştinţei”, în joia următoare, mai puţin de o săptămână. El se ruga lui Dumnezeu să o facă să reziste până atunci fără alte probleme. După săptămâna următoare el va insista ca ea să nu mai facă nimic, doar să mănânce şi să se odihnească cât mai mult.

Sezonul de baschet abia începuse şi acum era mai ocupat decât oricând. Oricum, poate în vacanţa de Crăciun el va pleca cu Jane undeva, într-un loc însorit şi cald, unde ei ar putea să petreacă zile lungi lenevind pe plajă şi nopţi lungi de dragoste în acelaşi pat fară ca niciunul din ei să fie nevoit să se grăbească în primele ore ale dimineţii. Şi se mai gândea la inelul pe care i-l cumpărase. Nu-i va reaminti de căsătorie, dar după ce ea nu se va mai gândi numai la fotbal, el o va determina să fixeze o dată. Apoi vor…

— Hei, domnule, domnule, veniţi repede!

Ronald se răsuci şi îl văzu pe Rourke pe aleea care ducea spre vestiar. Sărind de pe bancă, el a început să alerge.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnişoara antrenoare Trolls… A căzut!

Capitolul 11

Era foarte palidă, întinsă pe patul incomod al spitalului. Corpul ei mic era acoperit cu un cearşaf alb, bine apretat. Aşezat pe un scaun lângă pat, Ronald o privea cum doarme dorind să fi putut face mai mult pentru ea. Dar nu se putea. Doctor Baxter plecase de câteva minute. Discuţia tulburătoare pe care o avuseseră, încă îi stăruia în urechi. Ea se extenuase, muncise prea mult, spusese Phillip. El o avertizase. Ea a făcut o recidivă şi, pe lângă aceasta mai erau şi suferinţele cauzate de epuizare şi de o infecţie a căilor respiratorii. Cât va dura nu ştie nimeni.

El îi aplicase un tratament cu antibiotice şi o medicaţie antiinflamatorie, plus un sedativ ca să se odihnească. Este ceva nu prea grav, explicase Phillip. Ea fusese atât de agitată când Ronald o adusese după acel moment înfricoşător când el se năpustise spre vestiarul „Titanilor” şi o găsise pe podea, fără să se poată ridica. Ea nu voia să fie dusă la spital, dar el insistase. Ea a fost alarmant de liniştită pe când el conducea maşina, ceea ce i-a mărit neliniştea lui Ronald. De obicei Jane era deosebit de activă şi de vioaie. El i-a ridicat mâna şi şi-a aplecat capul în timp ce-i strângea degetele reci între ale lui. Rugăciunea pe care o rostea era din inimă, plină de teamă şi nelinişte. Ea trebuia să se facă bine. Pur şi simplu trebuia!

Deşi citise cărţile date de ea şi era avizat în ce priveşte boala, când a văzut-o pe Jane în această situaţie a fost o lovitură puternică pentru el. Aproape

la fel de tare fuseseră afectaţi şi băieţii din echipă. Căderea nu putea fi ţinută secret. Mulţi dintre ei ţinuseră să meargă la spital. Odată ajuns acolo şi lăsând-o în grija lui Baxter, Ronald le-a explicat boala lui Jane băieţilor, în cel mai clar fel şi mai simplu. Le-a explicat cât de mult detestă ea compătimirea celorlalţi, dar că ar putea fi ajutată prin sprijinul lor moral. Ca bărbaţi erau şocaţi, dar total de acord să procedeze cum le sugerase el.

Când doctorul a ieşit şi le-a spus că Jane se odihneşte şi că nu există niciun pericol imediat, ei au plecat. O soră medicală veni şi-i luă pulsul şi apoi şi-l notă pe un carnet. Ea puse termometrul sub braţul lui Jane, aşteptând să-l citească apoi îşi notă temperatura.

— Cât o va ţine adormită sedativul? întrebă el. Sora se uită pe carnet şi zise:

— Nu este sub o influenţă prea profundă a tranchilizantului. Va fi probabil somnoroasă şi va alterna stările de trezire cu cele de somn pe tot parcursul nopţii.

Phillip îi spuse că potenţialul biologic a lui Jane era puternic şi nu exista pericolul instalării paraliziei permanente. Desigur, ea va trebui să rămână pentru un timp în spital din câteva motive, pentru o totală odihnă la pat care era necesară, pentru vindecarea inflamaţiei căilor respiratorii şi ca să fie sub supravegherea medicilor. Ronald era sigur că ea nu va fi de acord cu această situaţie. Când o adusese în maşină el o întrebă dacă voia să-l sune pe tatăl ei, dar ea fusese categorică în refuzul de a anunţa familia. Era doar o revenire temporară a bolii, şi este de aşteptat să se întâmple din când în când. N-avea niciun rost să-l alarmeze pe tatăl ei întrucât ea va scăpa repede de criză. Ronald a ascultat-o şi i-a respectat dorinţele. Îi luă mâna din nou şi de data aceasta simţi un răspuns:

degetele ei i le strânse uşor pe ale lui. Dar ea nu-şi deschise ochii, drogul avea totuşi un efect asupra ei. El ar fi vrut ca ea să se trezească şi să poată vorbi cu ea. Ştia că ea avea nevoie de odihnă, dar voia să-i spună că el era aici şi nu trebuia să-şi facă griji. El era sigur că grijile contribuiseră la reapariţia bolii. Se întreba cum ar putea-o convinge să-şi mai tempereze ambiţiile, să-şi reducă numărul de probleme pe care voia să le rezolve, dându-i lui o parte din ele. Apoi şi-a amintit ce a spus ea despre demnitatea vieţii şi că ura compromisurile şi că, probabil nu avea să se schimbe. Ronald auzi un sunet slab dinspre pat. Capul ei se mişcă uşor pe pernă, ca şi cum s-ar fi străduit să vină spre el. El întinse degetele şi aşteptă.

Jane se strădui să-şi ridice pleoapele grele, clipi ca să-şi limpezească privirea şi îşi dădu seama că se află într-un pat de spital. Îşi mişcă încet privirea şi îl descoperi pe Ronald lângă ea ţinându-i mâna şi fiind mâhnit.

— Bună, reuşi ea să articuleze, şi încercă să zâmbească.

— Bună. Te simţi mai bine?

— Mă simt ca şi cum aş pluti, ca şi cum aş fi băut prea mult.

— Phillip ţi-a dat un sedativ uşor, mai ales că tu nu-i permiteai să ţi-l administreze deşi aveai nevoie de odihnă. Ea îşi linse buzele uscate.

— Îmi amintesc. Îşi amintea cum căzuse în vestiar, expresiile înspăimântate ale băieţilor care încercaseră să o ajute să se ridice, ca apoi să descopere că nu se putea ţine pe picioare. Apoi faţa neliniştită a lui Ronald şi viteza nebună cu care o dusese la spital. De când sunt aici?

— De câteva oare.

— Ştiu… Le-ai spus?

— Da, trebuia, Jane. Dar totul este în regulă. Băieţii înţeleg.

Exact ce nu voia ea. Cum de nu mai putuse rezista o săptămână? Ronald văzu o singură lacrimă căzând de la colţul unei pleoape. Ridică mâna şi i-o şterse.

— Ei nu te critică. Sunt doar foarte preocupaţi de starea ta.

— Dar miss Brady?

— N-am vorbit cu ea încă, dar am de gând să o fac. Era important ca Jane să ştie că nu mai ascundea adevărul acum. Te rog să înţelegi că dacă ei ştiu acum despre boala ta, nu-i nicio problemă. Te bucuri de respectul şi admiraţia întregii şcoli, a întregului oraş, şi aceasta contează.

Jane se întoarse şi îl privi.

— Aş fi vrut să închei campionatul. Le-aş fi spus atunci. Ce se aude despre meciul de încheiere? Am lăsat totul în aer.

— Nu, n-ai lăsat nimic, spuse el strângându-i mâna. Tu ai luat în primire o echipă de mâna a patra şi ai adus-o în faza de a lupta pentru locul întâi. Săptămâna viitoare „Titanii” vor fi pe primul loc în clasament. Şi aceasta tu ai făcut-o. Ea negă din cap.

— Nu. Ei au făcut-o.

— Cu ajutorul şi sub îndrumarea ta.

— Dar ei mai au nevoie de antrenament, şi eu…

— Şi tu vei sta aici până ce Phillip îţi va spune că totul este O.K. Şi poţi pleca. Vreau să-mi permiţi să supraveghez eu echipa la antrenamente săptămâna viitoare.

Ea nu avea altă cale. Aprobă din cap, urând faptul că avea nevoie de el, sau de oricare altul. Dar echipa era acum lucrul cel mai important.

El ştia cât de greu îi venea lui Jane să-şi

menţină controlul. Făcându-şi loc pe un colţ a patului, el se aplecă şi-i zâmbi, privind-o în ochii ei nefericiţi.

— Îţi promit că voi face totul aşa cum ştiu că ai fi făcut tu.

— Ştiu că aşa vei face.

— Aş vrea să pot sta cu tine în acest pat şi să te ţin în braţe.

— Şi eu aş vrea să poţi, spuse ea încercând un zâmbet chinuit. El îşi trecu buzele peste ale ei, întâi uşor şi apoi apăsând tot mai tare. Ea îl speriase al naibii de tare şi emoţia încă nu-i trecuse. Se trase puţin înapoi.

— Te iubesc, îi spuse el.

— Încă, după toate acestea?

— După toate acestea şi chiar mai multe. Ţi-am spus mai înainte că nu-l poţi determina pe un Kershaw să te „scape” odată ce a pus mâna pe tine.

— Încep să te cred.

— Ăsta-i bine, fiindcă am de gând să fiu mereu alături de tine. El o sărută din nou. Acum odihneşte-te, voi reveni mâine dimineaţă. Pleoapele ei aproape că i se închideau, dar ea mai avea o întrebare.

— Nu l-ai sunat pe tatăl meu, nu-i aşa?

— Nu, am sunat-o pe Becky, dar nu era acasă. O sun din nou când plec.

— Mulţumesc, Ronald.

El se aplecă din nou spre ea stând aproape obraz lângă obraz.

— Spune!

— Te iubesc, Jane, şopti el.

— Continuă să o spui, căci am nevoie să aud de multe ori. Şi aminteşte-ţi mereu de acest lucru.

— Aşa voi face.

Ronald mai stătu puţin până ce ea adormi. Apoi părăsi încăperea în linişte. El îşi aminti de sticla de vin

pusă la răcit, pregătită pentru ei în această după-amiază. Nu-i nimic, vinul poate să mai aştepte.

— Ronald stătea în lumina slabă a soarelui, un vânt rece de iarnă răvăşindu-i părul în timp ce aştepta ca băieţii să se adune în jurul lui pentru primul antrenament din săptămână. Mai aveau doar trei zile pentru antrenament. Ei puseseră întrebări în legătură cu Jane şi el le răspunse vag. Acum era necesar să le dea unele explicaţii mai ample pentru a-i linişti şi pentru a le inspira dorinţa de-a juca mai bine ca oricând. El privi spre ei şi începu:

— Acum cred că toţi ştiţi despre boala antrenoarei Trolls. După cum v-am mai spus, ea a avut o recidivă a bolii. Trebuie să se odihnească mult şi să nu fie tracasată de niciun fel de probleme. Am fost la ea azi dimineaţă şi pot spune că merge spre însănătoşire. Şi acum am nevoie de ajutorul vostru. Lăsă un timp pentru ca ei să reflecteze la cuvintele lui. Nu este niciunul din echipă pe care să nu-l fi ajutat să-şi îmbunătăţească stilul de joc. A muncit foarte mult şi v-a format aşa cum sunteţi acum. Sunteţi în faţa obţinerii titlului de campioni. Ea ştie că voi puteţi câştiga. Şi eu la fel. Ea a văzut care sunt părţile voastre slabe şi v-a învăţat cum să le remediaţi şi să aveţi încredere în voi – îl văzu pe D.C. Aprobând. Metodele ei nu sunt toate neobişnuite, dar sunt mai bune fiindcă ei îi pasă sincer de fiecare dintre voi – privirea i se fixă pe Timmy – chiar şi de cei care sunt prea încăpăţânaţi, prea egoişti şi prea preocupaţi de sine pentru a înţelege că vă învaţă mai mult decât să jucaţi fotbal, mai mult decât cum să câştigaţi – îl văzu pe Timmy roşind şi lăsând privirea în jos şi se întrebă dacă vorbele lui ajunseseră unde trebuie. Şi vă învaţă, prin exemplul personal cum să supravieţuiţi şi să fiţi câştigători în jocul vieţii. Pe lângă faptul că a muncit

foarte mult pentru a depăşi toate obstacolele inerente şi a deveni campioană olimpică, ea s-a luptat din greu pentru a-şi învinge boala. El observă că le captivase la toţi atenţia aşa că se pregăti să le spună ultimele cuvinte legate de acest subiect: nu sunt aici să o înlocuiesc. Sunt doar ca să vă supraveghez în absenţa ei. Dar este ceva ce aş vrea să faceţi. Vreau să vă reamintiţi tot ce v-a învăţat şi de „Ziua Recunoştinţei" să câştigaţi. O.K., acum să mergem pe teren şi să ne apucăm de treabă!

Băieţii îşi puseră căştile şi se îndreptară spre teren în timp ce el, cu blocnotes-ul lui Jane, îi conduse spre linia de margine, sperând că va găsi cuvintele potrivite care-i vor mobiliza să câştige.

Vizita la Jane în această dimineaţă era încurajatoare. Fizic, totul mergea mai bine, iar starea de spirit era pozitivă, putea să o spună cu siguranţă, pentru că ea îl persiflase pe el, pe doctorul Baxter şi pe cine mai era prin preajmă, aşa cum făcea când era sănătoasă. Phillip era foarte evaziv, i se plângea ea lui Ronald şi el zâmbi în sinea lui. Ştia că Jane nu poate sta inactivă mult timp. Ea se temea foarte tare de reacţia şcolii, a oraşului, după ce el i-a spus că era subiectul de discuţie numărul unu din oraş şi gemu cu o voce plină de spaimă. Dar când el i-a explicat că se bucura de sprijinul şi simpatia tuturor, din toată inima de la părinţii jucătorilor până la Douglas Brewster, cu greu îi veni să creadă. Miss Brady venise să o vadă duminică şi o linişti că slujba ei nu este în pericol, că toţi doreau ca ea să se facă bine cât mai repede. Jane se învioră considerabil după această vizită. Şi au mai fost şi alte vizite. Becky, desigur era practic terapeutul ei personal, trecea des pe la ea să mai stea de vorbă. Thora i-a adus un ecuson albastru-auriu cu „Hai, Titanii!". Donna de la local i-a adus un tort întreg, pe

care ea l-a împărţit cu surorile medicale. Liderii grupurilor de suporteri i-au umplut camera cu flori. A venit, de asemenea, şi bunica lui Ronald cu câteva doamne de la clubul de cusut. Saly i-a dezvăluit faptul că are o cusătură specială pentru Jane. Ronald stătea totdeauna într-un colţ, observând-o şi nelăsând-o să se obosească. Privind în direcţia din care se auzeau nişte voci furioase, îi văzu pe Timmy, pe D.C. Şi pe unul din fundaşii de linie într-un fel de învălmăşeală. Emoţiile şi tensiunea erau la cote ridicate, intensitatea dorinţei de a câştiga nu era uşor de suportat de către băieţi. Sărind de la locul său, Ronald merse pe teren pentru a încerca să potolească spiritele.

— O.K. Băieţi, terminaţi!

Deşi cei trei fuseseră deja despărţiţi de către băieţii ceilalţi din echipă, D.C. Îl privea furios pe Timmy, care stătea cu amândoi pumnii încleştaţi.

— Ce-i cu toate acestea? întrebă Ronald.

Niciunul nu vorbi până ce, în final, Timmy spuse întorcându-se:

— Doar o îmbrânceală prietenească.

— Aşa este, D.C.? vru să ştie Ronald.

— Da, este în regulă, domnule antrenor.

*

Jane îşi pierduse răbdarea de a tot sta întinsă în pat. Dincolo de fereastră soarele lumina strălucitor, deşi ea bănuia că este probabil o zi rece. Era miercuri după-amiază, înainte de marele meci şi iată că era constrânsă să stea în spital. Ronald era acum pe teren, făcând tot posibilul pentru a-i pregăti pe băieţi pentru meciul final. Oh, cum dorea să poată fi şi ea acolo! Acum îi era mai bine. Nu era refăcută total, dar era pe cale de a fi. Philipp o ţinea însă cu obstinaţie aici. Jane

ştia că era spre binele ei, dar aceasta nu o făcea să suporte mai uşor situaţia. S-ar putea să-i dea drumul la sfârşitul săptămânii, spusese el. Dorind, de asemenea, ca orele să treacă mai repede, ea închise ochii şi dorea să doarmă, iar când se va trezi să-l găsească pe Ronald în încăpere, marcat de petrecerea unui timp îndelungat în aer liber şi nerăbdător să-i spună despre băieţi. Dar, înainte de a adormi, uşa se deschise.

Nu era Ronald cu un zâmbet tandru, ci mama lui. Purta un halat alb, deoarece lucra ca registrator pentru dr. Baxter. Ea merse spre Jane, se aplecă şi o îmbrăţişă.

— Arăţi minunat, spuse Mary, ochii ei albaştri sclipind în spatele ochelarilor cu rame de aur. Philipp îmi spune că faci mari progrese.

— Mie nu-mi spune prea multe, zise Jane.

— Este un tip precaut, ca mai toţi doctorii. Ea îi întinse o pungă de hârtie. Am vrut să-ţi aduc o prăjitură şi Ronald mi-a spus că-ţi place acoperită cu stafide. Pare un cadou nepotrivit, dar…

— Este un dar minunat. Mulţumesc.

Mary îşi trase singurul scaun care se găsea mai aproape de pat.

— Mâncarea de spital nu este prea grozavă, ştiu. Dar sper că totuşi o mănânci.

— O mănânc. Mă gândesc că singura cale de a-l determina pe Philipp să mă lase să ies de aici este să fac tot ce spune.

Ele au mai discutat un timp, Jane fiind puţin incomodată de faptul că nu bănuia ce urma să spună mama lui Ronald acum când ştia de boala ei. Poate că cea mai bună apărare ar fi să înceapă atacul.

— Cred că a fost un şoc când aţi aflat că sunt bolnavă.

— Ronald ne-a spus, lui Paul şi mie, despre

aceasta cu câteva săptămâni în urmă.

— A făcut-o?

— Da. Şi tot atunci, aproape pe nerăsuflate, ne-a spus că te iubeşte şi vrea să vă căsătoriţi.

La aceasta nu se gândise. Nervoasă, Jane mototoli o margine a cearşafului între degete.

— I-am spus lui Ronald că familia lui îl iubeşte şi bineînţeles că doreşte pentru el o soţie sănătoasă. Eu aş fi înţeles asta.

Mary se întinse şi-i luă mâna, oprindu-i mişcările inconştiente. Strângându-i degetele, aşteptă până ce Jane privi la ea.

— Îţi aminteşti de după-amiaza în care am discutat pe verandă?

— Ziua în care am căzut, da.

— Atunci probabil că-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre Ronald. Chiar şi când era mult mai tânăr oamenii îl apreciau, deoarece orice făcea, făcea cu multă pasiune. Când juca fotbal, dădea tot ce avea mai bun jocului. Când juca îşi mobiliza toate posibilităţile. Eu întotdeauna am ştiut că atunci când se va îndrăgosti – şi are 34 de ani – el va iubi acea femeie cu aceeaşi intensitate şi pasiune, o va iubi din toată inima. Când un astfel de bărbat, care este şi trecut de treizeci de ani, aşteaptă persoana potrivită, nu cred niciun moment că ar putea fi convins să-şi schimbe hotărârea. Nici tatăl lui şi nici eu nu încercăm să facem aşa ceva.

Inima lui Jane începu să spere, dar îi era teamă să se încreadă într-un simţământ încă atât de încet.

— Ştiu că trebuie să aveţi îndoielile dumneavoastră…

— Nimic nu este sigur în această lume, Jane. Viaţa cu o persoană poate fi diferită şi căsătoriile nu sunt făcute în cer. Dar când doi oameni maturi

hotărăsc să se căsătorească, ei ştiu mai bine ce au de făcut. Când m-am căsătorit aveam 19 ani, iar Paul abia 20. Familiile noastre aveau o mulţime de îndoieli. Şi totuşi am reuşit.

Ea trebuia să-i spună, trebuia să-i facă cunoscut.

— Dar noi avem un obstacol în plus. Boala mea va reprezenta întotdeauna o problemă şi în momentele de recidivă va fi o problemă pentru amândoi.

— Da, ştiu, încuviinţă Mary. Ronald mi-a împrumutat cărţile pe care i le-ai dat şi le-am citit pe toate. În pofida faptului că am lucrat în domeniul medical, n-am ştiut prea multe despre această boală. Acum ştiu. Desigur, nu vreau să diminuez gravitatea bolii tale şi e adevărat că unele aspecte ale vieţii voastre vor cunoaşte unele restricţii. Dar am de gând să-ţi spun ceea ce Paul şi cu mine i-am spus lui Ronald. Dacă într-adevăr vă iubiţi, trebuie să fiţi mereu împreună, chiar dacă aceasta va dura cinci sau cincizeci de ani.

Nu, era prea mult, era nesperat ceea ce auzea. Jane nu-şi putu stăvili lacrimile care îi ardeau pe obraji în timp ce strângea mâna lui Mary.

— Mulţumesc. Vreau să ştii că îl iubesc pe Ronald mai mult decât aş fi crezut că aş putea iubi pe cineva. Vreau să fac tot ce este posibil pentru ca el să fie fericit.

— N-am nicio îndoială că aşa vei face, spuse Mary întinzându-i o batistă. Aşteptă ca Jane să-şi şteargă faţa şi se hotărî să schimbe subiectul, să-i permită lui Jane să se liniştească.

— A fost mama mea să te vadă?

— Da, zâmbi Jane. A venit duminică cu câteva dintre doamnele care-i sunt prietene. Mi-a spus că are o cuvertură specială. I-am văzut lucrările şi pot spune

că sunt minunate.

— Într-adevăr, darul este pentru amândoi. Mama a aşteptat răbdătoare ani de-a rândul ca să-i facă lui Ronald acest cadou de nuntă.

— Cum de ştia?

— Noi toate ştiam, cu mult înainte ca Ronald să ne spună. Mary îi prinse din nou mâna. De când ai intrat în viaţa lui, Ronald s-a schimbat. Este mai răbdător, mai puţin critic, mai fericit, mai drăgăstos. Nu era greu de ghicit că se îndrăgostise. Privindu-şi ceasul, Mary se ridică. Am alergat să te văd în pauză, biroul lui Philipp este într-adevăr aglomerat, dar voiam să te văd. Trebuie să mă întorc acum. Sunt grozav de bucuroasă că te simţi bine.

— Doamnă Kershaw, nu ştiţi cât de mult contează pentru mine vizita dumneavoastră. Eram atât de îngrijorată.

Mary se aplecă să o sărute pe obraz pe viitoarea ei noră.

— Nu mai fi. Îngrijorarea este dăunătoare în situaţia ta şi noi vrem să te vedem scoasă de aici cât mai repede posibil.

— Mulţumesc.

La uşă, Mary s-a oprit şi a privit înapoi.

— Ronald a menţionat despre o căsătorie la Crăciun. Ce crezi? Observând că o prinsese pe Jane total nepusă în gardă, ea zâmbi. Gândeşte-te la asta. Voi mai veni să te văd.

Uimită, Jane se întreba dacă nu cumva visase întreaga vizită. Să fie deschis acceptată de familia lui Ronald o surprindea şi o încânta. Chiar şi-n visele cele mai nebuneşti ea nu se aşteptase la atâta căldură sufletească. Poate că viitorul îi rezerva mai mult decât îndrăznea ea să spere.

Apoi ea dormi un somn fară vise care-i ajuta

trupul să se vindece şi mintea să i se limpezească. Ar fi dormit probabil mai mult dacă zgomotul uşii deschise şi al unor paşi apăsaţi n-ar fi trezit-o. Jane clipi şi se trezi privind în ochii albaştri ai lui Timmy Russel. Dregându-şi glasul, ea îi zâmbi:

— Hello, Timmy.

— Bună ziua, domnişoară antrenoare. El îşi mişca stânjenit picioarele lungi. Cum o mai duceţi?

— Mă simt mult mai bine. Cum a mers antrenamentul astăzi?

— O.K.. Cu o mână trase scaunul, îl întoarse şi încălecă pe el. Voiam să vin să vă văd. Singur, fără ceilalţi.

— Da?

Ultimul lor schimb de cuvinte nu fusese plăcut şi Jane nu putea să nu se întrebe ce era în mintea lui Timmy.

— Am greşit şi… şi am fost egoist. Câţiva dintre băieţi au stat de vorbă cu mine astăzi. Fără să-şi dea seama, duse mâna la o vânătaie proaspătă pe care o avea pe obrazul stâng. M-au făcut să înţeleg că îmi făceam singur rău. Vreau să spun că-mi pare rău.

Jane ştia cât de greu îi venea lui Timmy să recunoască toate acestea.

— Mă bucur că ai venit, Timmy, şi-ţi accept scuzele. Ţi-ai făcut rău ţie şi echipei.

— Ştiu. Mi-am învăţat lecţia, domnişoară antrenoare. În cele din urmă îndrăzni să o privească în ochi. Vreau să vă rog să-mi faceţi o favoare.

Nu, nu-l va reintroduce în postul de fundaş principal în pofida scuzelor lui. Nu acum, la sfârşit de sezon. El stătuse pe banca de rezervă tot acest timp, fără a avea drept de joc. N-ar fi corect faţă de D.C.

— Da, care este?

— Aş vrea să mă includeţi în lot ca rezervă a lui

D.C.. Cred că se va descurca bine şi aceasta este şi părerea antrenorului Kershaw. Am vorbit puţin mai devreme cu el. În caz că D.C. Se accidentează, vă cer permisiunea să-l înlocuiesc.

O bucăţică din pâinea umilinţei. Ea era surprinsă şi mulţumită.

— Da, Timmy. Vom fi fericiţi să te avem ca fundaş de rezervă. Şi vreau să ştii că sunt mândră de hotărârea ta de-a face această ofertă. Băiatul aprobă, oarecum derutat, dar nu prea mulţumit. S-a ridicat, apoi a mutat scaunul şi şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Aş vrea să puteţi fi mâine acolo. Nu va fi acelaşi lucru dacă nu sunteţi prezentă.

— Mulţumesc. Şi eu aş vrea acest lucru. Voi asculta la radio şi vă voi ţine pumnii.

— Ne vom gândi la dumneavoastră când vom fi pe teren. El se îndreptă spre uşă, simţindu-se evident incomodat de atmosfera de spital. La revedere.

— La revedere Timmy, spuse şi Jane zâmbindu-i. Ea oftă. Oare minunile nu încetează niciodată? Era în mod firesc curioasă cum de se petrecuse schimbarea lui Timmy, dar credea că ştie. Acea vânătaie părea de dată recentă. Poate că vreo câţiva băieţi hotărâseră că Timmy trebuie să se maturizeze. Orice ar fi determinat capitularea lui, ea era bucuroasă că venise. Acum aveau un fundaş de rezervă, deşi spera să nu fie necesar ca Ronald să-l introducă în locul lui D.C.. El avea forţa să joace până la capăt.

O bătaie scurtă în uşă, urmată de o voce profundă anunţă că este vremea cinei. Recunoscând posesorul acestei voci, Jane începu să zâmbească.

Ronald intră cu o pungă mare, albă.

— Eşti pregătită pentru cină? întrebă scoţându-şi haina şi aruncând-o pe scaun. Mâncarea ta preferată. Ai căpătat permisiunea să cinăm aici, nu

trebuie să cinăm ascunşi sub pături? Ronald se aplecă şi o sărută cu pasiune. L-am întrebat pe Philipp dacă ţi-a impus vreun regim alimentar şi mi-a spus că nu, aşa că, iată, putem începe. El întinse un şerveţel pe noptieră şi aşeză sandvişurile consistente pentru ea. Au urmat friptura şi un pahar dublu cu ciocolată cu lapte.

— Ai de gând să mă îngraşi, sir?

— Sigur că da. El se aşeză la capătul patului şi îşi puse porţia lui pe genunchi. Pot, la fel, să mă îngraş şi eu. Mestecând, Jane îi studie burta plată.

— Nu prea eşti în pericol. Ce se mai întâmplă în lumea din afară? Mă simt aşa de izolată aici… Cum a mers antrenamentul de astăzi?

— Bine, spuse el şi apoi servi din paharul cu lapte. Băieţii sunt toţi pregătiţi să-i înfrunte pe „Bottom's".

— Spune-mi, aţi avut un mic scandal astăzi pe teren, câteva schimburi amicale de pumni?

— Da. De unde ştii?

Printre înghiţituri, Jane îi povesti despre vizita lui Timmy, scuzele lui şi oferta de a fi rezervă pentru D.C.

— Aşa deci, el a venit să-ţi ceară scuze. Se pare că te-ai apucat iarăşi să faci miracole, domnişoară antrenoare. El se opri din mâncat. Timmy nu este un puşti rău. Cred că toţi i-au spus că este un mare jucător de fotbal. După un timp el a început să creadă că echipa nu s-ar putea descurca fără el şi toţi îi vor trece cu vederea comportarea lipsită de respect atâta timp cât joacă bine. S-a întâmplat ca tu să-i arăţi că jocul de fotbal şi viaţa nu merg în acest fel.

— El ar fi învăţat asta probabil, mai devreme sau mai târziu, spuse Jane neluând în seamă complimentul lui. Ceea ce m-a surprins a fost că băieţii

au ales această metodă, de a-i învineţi faţa, pentru a-l face să se dea pe brazdă.

— De ce să te surprindă? Băieţii sunt nebuni după tine.

— Şi eu m-am ataşat destul de mult de ei. Aş da oricât să fiu acolo mâine.

— Meteorologii au anunţat că mâine va fi o zi însorită dar foarte rece, spuse Ronald uitându-se pe fereastră. Mă îndoiesc că Philipp te va lăsa să pleci. Nu vreau să-ţi spulber speranţele, dar nu cred că vrei o revenire a bolii, nu-i aşa?

Jane oftă adânc.

— Nu. Dar am devenit nerăbdătoare să părăsesc acest loc. Toţi au fost drăguţi, dar este deja de ajuns. Am vorbit cu Becky astăzi. Ea încearcă să-l convingă pe Philipp să mă lase acasă dacă promit că voi sta în pat şi ea îmi va face terapia acolo.

După ce strânse vasele şi celelalte accesorii ale cinei lor, el o întrebă:

— Cum te simţi astăzi?

— În momentul de faţă sătulă, mulţumită şi fericită că te văd. Dar cred că am nevoie de un sărut.

El zâmbi şi apoi îi îndeplini dorinţa, buzele lui zăbovind îndelung şi drăgăstos peste ale ei. El îi feri o şuviţă de păr de pe faţă şi apoi se lansă în subiectul care îl preocupa cel mai mult.

— Trebuie să vorbim.

— Da, trebuie. A fost mama ta astăzi pe aici.

— Adevărat? Şi ce-a spus?

— Oh, nu prea multe. Ceva despre dragoste, căsătorie şi o cuvertură ca dar de nuntă.

Un surâs strălucitor apăru pe faţa lui.

— Aşadar, mămica a lucrat pentru mine. Bun. Ce zici de o nuntă de Crăciun?

— Eşti sigur, Ronald? îl întrebă ea privindu-l cu

seriozitate în timp ce îl prindea de mână. Acest peisaj de spital, căderea mea, internarea mea aici, toate acestea vor deveni o parte din viaţa ta. S-ar putea să ajungi teribil de obosit să tot ai grijă de cineva care…

— Cineva pe care îl iubesc. Nu, nu voi obosi. Eu te vreau pe tine, doar pe tine. Şi să nu crezi că este un sacrificiu pentru mine să mă căsătoresc cu tine. Va fi un privilegiu, o onoare. Fiindcă fără tine voi fi doar o persoană care se mişcă, care mimează existenţa, nu o trăieşte. Tu eşti cea care-mi face viaţa să merite să fie trăită. El văzu cum ochii ei se umplură de lacrimi şi se mută mai aproape de ea. Jane, mărită-te cu mine. Te iubesc atât de mult!

Din cauză că era prea emoţionată ca să poată vorbi, ea i se aruncă în braţe, lipindu-şi faţa de gâtul lui. Murmurul ei blând reverbera în gâtul lui.

— Ce-ai spus? întrebă Ronald.

Tremurând, Jane se lăsă puţin pe spate şi-i întâlni ochii.

— Am spus da.

El surâse iradiind de fericire. Trăgând-o înapoi în braţe, el o ţinu strâns lipită de el, legănând-o în timp ce-i mângâia părul.

— Nu-ţi va părea rău. Am de gând să te fac atât de fericită încât nu vei mai şti ce-i cu tine.

— Eu tocmai sperasem ca ţie să nu-ţi pară rău.

— Nu-mi va părea. Am citit în una din cărţile acelea că bolnavii sunt cu atât mai fericiţi cu cât perioadele de ameliorare sunt mai lungi. Şi încă ceva: nu apar niciun fel de simptome cât timp eşti însărcinată. Tu vrei copii, nu-i aşa, Jane?

Totul se petrecea teribil de repede, aproape copleşind-o.

— Dacă vreau copii? Da, da. Vreau foarte mult.

El o sărută, un sărut plin de promisiuni,

angajare şi dragoste. Trecându-şi braţele în jurul lui Ronald, Jane îl lăsă să o transporte, lăsă magia dulce să facă să dispară lumea, lăsă să iasă la iveală toată dragostea ei nemărginită pentru el. Sărutul continua şi continua... Deodată auziră o rafală de aplauze care păreau foarte aproape. Depărtându-se, Ronald se trase înapoi şi Jane privi pe lângă el. Aproape toată echipa de fotbal stătea lângă patul ei surâzând, aplaudând şi fluierându-şi aprobarea.

Capitolul 12

— Hei, domnule antrenor Kershaw, strigă Rourke, aceasta este ceea ce se cheamă sprijin moral! El obţinu aplauzele şi râsetele scontate.

Ronald simţi un uşor val de roşeaţă invadându-i obrajii în timp ce se ridica în picioare şi se depărta de pat.

— Frumos din partea voastră că aţi trecut pe aici.

Jane se simţea prea bine ca să fie descurajată.

— Bună, îi salută ea şi le făcu semn cu mâna să se apropie de pat. Mă bucur că vă văd, băieţi.

— Şi noi, domnişoară antrenoare, spuse D.C.. De la spate scoase un buchet de garoafe roz, învelite în celofan. Acestea sunt din partea noastră. Timid, el i le întinse.

— Ce frumoase sunt! O voi ruga pe soră să le pună într-un vas cu apă.

— Pot paria că este prima dată când un antrenor de fotbal primeşte flori, spuse Steve

surâzând.

— Nu, eu primesc tot timpul, nu putu Ronald să nu adauge.

Toţi izbucniră în râs.

— Aşa deci, sunteţi pregătiţi pentru mâine? Privi pe rând la feţele lor, sperând că într-adevăr erau pregătiţi.

— Avem de gând să-i facem praf pe tipii aceia.

— Sunt sigură că aşa veţi face, zise ea.

— A trecut Timmy pe aici, ca din întâmplare? întrebă D.C..

— Da, răspunse Jane, a fost aici. A cerut să fie înscris în lot ca rezervă pe postul de fundaş. Ce părere aveţi?

— Da, suntem de acord!

— Mulţumesc că l-aţi ajutat să-şi îndrepte modul de gândire, adăugă ea şi observă că ei surâd cu subînţeles.

— El n-a putut veni în seara asta din cauză că ia lecţii de pian, spuse Rourke. Câţiva băieţi chicotiră.

— Lecţii de pian!? se miră Jane. Timmy Russel ia lecţii de pian?

— Da, continuă Rourke. Mămica lui Timmy vrea să facă din el un băiat educat.

— Da, Timmy obişnuia să ia lecţii cu ani în urmă, îmi amintesc, zise Ronald. Ştiţi, băieţi, este bine să mai arăţi interes şi pentru altceva decât pentru sport.

— Da, domnule antrenor, eu intenţionez să mă apuc de flaut, se amestecă în conversaţie şi Joe. La aceasta toţi râseră, având în vedere mâinile butucănoase ale lui Joe.

— Sunt sigură că aş vrea să fiu cu voi acolo mâine, îi readuse Jane cu gândul la meciul care urma. Sper că ştiţi că voi fi lipită de radio.

— Nu vi se va permite nici să ieşiţi pentru o cină de „Ziua Recunoştinţei”? întrebă Rourke neîncrezător. Vreţi să vă aducem friptură de curcan după meci?

— Voi avea eu grijă de cină, zise Ronald prinzând-o de mână, dar mulţumesc, oricum.

Ei mai stătură puţin, apoi, ca la un semnal, trecură lângă pat şi o îmbrăţişară pe rând înainte de a pleca.

— Mulţumesc din nou pentru flori. Jane îi urmări cum pleacă, stăpânindu-şi lacrimile. Merită să câştige. Au muncit atât demult!

— Nu te îngrijora, spuse el mişcându-se spre ea pentru a o lua în braţe. Vor câştiga. Şi acum, unde rămăsesem când am fost întrerupţi cu atâta cruzime? Şi îşi atinse din nou buzele de ale ei.

*

Aranjându-şi perna la spate pentru a sta mai confortabil, Jane privea pe fereastră la cerul senin de un albastru intens. O mulţime de oameni vor merge să vadă meciul, iar cei care vor rămâne acasă să aducă ultimele completări pregătirilor pentru „Ziua Recunoştinţei” probabil vor asculta la radio. Părea că întreg oraşul era concentrat asupra ultimului meci. Jane dorea din toată inima să fie acolo cu „Titanii” ei. Aplecându-se mai mult spre radio, asculta cum reporterul începuse un interviu cu fundaşul principal al echipei „Bottom’s”, când tocmai se deschise uşa camerei.

Faţa i se lumină când îl văzu pe Ronald, apoi fu cuprinsă de nedumerire.

— De ce nu eşti pe teren? întrebă ea.

— Fiindcă am venit să te iau pe tine întâi. El îi aruncă pantalonii albaştri şi cămaşa aurie la capătul

patului. Îmbracă-te, antrenoareo! Echipa ta aşteaptă!

— Vorbeşti serios? Pot merge la meci? Jane îşi aruncă aşternuturile, emoţionată de acest gând.

— Da, doamnă. Am vorbit cu Philipp şi a spus că pot să te iau cu condiţia să fii îmbrăcată călduros şi să rămâi pe bancă. Promiţi?

— Promit! Mergând fără să simtă niciun fel de înţepeneală a picioarelor, ea zâmbi. Voi fi gata într-un minut. Se îndreptă spre baie.

Ronald răsuflă adânc, satisfăcut. Obţinuse de la Philipp permisiunea să o invite la cina familiei Kershaw după meci. La ora opt o va readuce la spital. Şi dacă totul va merge bine, ea va părăsi spitalul luni.

Nevrând să-şi asume niciun risc, Ronald nu-i va permite să meargă pe propriile ei picioare. Dar Jane nu se supără, nu de această dată. Însemna prea mult pentru ea să poată participa la meci. Pe lângă aceasta, a fi purtată în braţele lui puternice nu era chiar aşa de rău.

Băieţii erau deja pe teren când au ajuns ei la stadion. Ronald merse cu ea direct la banca „Titanilor” şi imediat ce primul jucător o zări, zvonul se răspândi. Ei se întoarseră unul câte unul şi aplaudară venirea lui Jane.

În timp ce Ronald o lăsă jos pe picioare, ei continuau să ovaţioneze. Suporterii „Titanilor” se ridicară şi începură să aplaude şi să fluiere. Ochii lui Jane erau strălucitori şi zâmbea fluturându-şi mâna spre echipă şi suporterii ei. În cele din urmă se aşeză pe bancă împreună cu Ronald. Jane îi strânse mâna.

— Indiferent de rezultatul meciului nu voi uita niciodată asta. Mulţumesc.

Toţi se ridicară pentru a asculta Imnul de Stat urmat de aruncarea monedei. „Titanii” au ales să fie la primire şi meciul a început. A fost un joc de înalt nivel

tehnic, după toate standardele, gândi Ronald. Emoţionant era faptul că după 16 ani „Titanii” câştigaseră campionatul în prima Ligă, deşi anul trecut se situaseră pe un loc în subsolul clasamentului. Dar şi mai emoţionant era că această minune fusese realizată de o femeie – antrenor de fotbal. Când a sunat sfârşitul meciului, corul era 34 - 14 pentru „Titani”. Simţindu-se incredibil de mândru, Ronald urmărea cum pe teren băieţii săreau şi îşi dădeau ghionturi de bucurie, abia venindu-le să creadă scorul înscris pe tabela de marcaj. Coechipierii lor de pe banca de rezervă alergară să-i întâmpine.

Şi fanii explodară de încântare. Miss Brady, într-o izbucnire de exuberanţă, care nu-i era caracteristică, îşi aruncă pălăria neagră de fetru în aer aşa cum făceau mulţi alţi spectatori. Douglas Brewster, lăsând demnitatea la o parte şi purtând un uriaş ecuson cu „Hai Titanii!”, plin de veselie, o prinse pe zâmbitoarea Thora în braţe. Donna King, arătând mulţumită să aibă o zi liberă, îl îmbrăţişă pe însoţitorul ei, Philipp Baxter, care părea mai fericit decât îl văzuseră vreodată. Sally Braun şi cercul ei de doamne ovaţionau ca nişte adolescente. Doar cei din echipa „Bottom’s” păreau a fi singurii oameni supăraţi de pe stadion.

Aruncându-se în braţele lui Ronald, nu-şi putea opri zâmbetul în timp ce el o înlănţuia într-o îmbrăţişare de urs.

— Tu ai făcut-o, lady, spuse el cu voce tare.

Mâini puternice o săltară pe Jane cu multă grijă pe umerii celor doi fundaşi. Cu braţele pe după gâturile lui Timmy şi D.C., Jane îi surâse lui Ronald. Întreaga echipă li se alătură în timp ce mărşăluiau în jurul terenului, băieţii cântând la unison: „Noi suntem numărul unu! Noi suntem numărul unu!”

Strângând într-o mână premiul, care consta

într-o minge de joc, Jane făcea cu cealaltă semne mulţimii care ovaţiona. Când ei, în sfârşit, o readuseră la Ronald, ea căzu în braţele lui. Ronald îi cercetă faţa.

— Te simţi bine, nu-i aşa?

— Mai mult decât bine. Mă simt grozav.

— N-aş vrea să te oboseşti prea tare.

Ea se încruntă la el.

— Nu începe! Nu m-am mai simţit atât de bine în decursul carierei mele decât... la primirea medaliei de aur. Băieţii sunt într-adevăr cineva.

Ronald trecu peste această remarcă.

— Totuşi, care a fost ultima dată când te-ai simţit grozav?

Ea îi zâmbi feminin.

— În acea seară, pe canapeaua mea.

— Vrei să se repete?

— Mm, ştii că vreau. Când?

— Curând, dacă urmezi sfaturile doctorului. Aceasta înseamnă că acum mergi cu mine la pensiune, unde este pregătită o cină uriaşă cu curcan şi plăcinte de dovleac care ar ajunge pentru jumătate din Hillbrock. Apoi, din nou la spital în patul tău. Dar dacă toate analizele ies bune, luni vei putea merge acasă.

Aceste cuvinte erau ca o muzică pentru urechile ei.

— Ţi-am spus în ultima vreme că te iubesc?

— Nu destul de des, spuse Ronald în timp ce o ridica în braţe ca să o ducă la maşină.

*

În săptămâna de dinaintea Crăciunului, oamenii din Hillbrock au cunoscut o vreme neobişnuit de caldă. În loc de ninsoarea prognozată, pe 18 decembrie a plouat, ceea ce nu i se părea prea bine lui Jane. Pentru

prima dată de la recidiva bolii, ea s-a sculat devreme să alerge cu Dandy pe drumul lor de ţară favorit. Stând ghemuită pe canapea, ea îşi sorbea cafeaua de dimineaţă, privind afară la burniţa măruntă. Nu, nu putea alerga pe ploaie, lucru care ar fi tentat-o înainte. Deşi temperatura era în creştere – ceva încă neauzit în partea de sud a statului – ea ar fi riscat să capete o altă răceală şi nu voia asta, mai ales că urma să se căsătorească în dimineaţa zilei de Ajun a Crăciunului. Zâmbi spre Dandy care îşi înghiţise ultima bucată de pâine prăjită, privind-o cu atenţie înainte de a se culca din nou în aşteptarea mesei următoare.

Jane era într-o stare confuză de euforie care o făcea să zâmbească tot timpul. Ronald câştigase, convingând-o că nunta de Crăciun este perfectă.

De altfel, ea nu se opusese prea mult în privinţa datei. După „Ziua Recunoştinţei” când a avut loc meciul şi a participat la cina familiei Kershaw, ea s-a întors la spital pentru acel sfârşit de săptămână şi apoi i s-a făcut externarea. Îşi revenise complet, chiar şi precautul Philipp Baxter fusese mulţumit. Fiind ameliorată, scăpase de antibiotice şi medicamente antiinflamatorii, deşi doctorul o sfătuise să continue terapia cu masaje pentru a-şi fortifica muşchii. Când locuia cu Becky, aceasta nu prezenta o problemă. Când dr. Baxter a examinat-o din nou, s-a pronunţat că este destul de sănătoasă pentru a-şi relua activităţile normale.

Aşa că sâmbăta aceasta era acasă şi se întindea cu plăcere după somn. Dandy lătra la uşa din spate pentru a-i atrage atenţia. S-a sculat pentru a-l lăsa să iasă afară în curte. Avea concediu de la şcoală, pentru convalescenţă, dar plănui să se ducă la serviciu în ianuarie pentru a-şi pune hârtiile la punct şi să-şi continue orele de gimnastică cu fetele. Concediul îi

fusese dat la recomandarea lui Ronald şi miss Brady fusese cu totul de acord. Ea tocmai fusese pe la ea ieri ca să-i înmâneze noul contract pentru următorul sezon de fotbal.

Săptămâna trecută fusese cu Tracy Kershaw în Pennysburg şi găsiseră o rochie de mireasă perfectă. Ronald făcuse aluzie la o petrecere a lunii de miere care urma să o surprindă. Tatăl şi fraţii ei fuseseră anunţaţi şi urmau să participe la nuntă. Privind pe fereastră, văzu că până şi ploaia se oprise. Cu un oftat, ea se opri în bucătărie să-şi mai pună cafea. Ceva mai târziu, un claxon strident o facu să se uite pe fereastră. Când văzu maşina lui Ronald ea zâmbi şi se precipită să-i deschidă uşa de la intrare. Ronald urcă în grabă treptele şi o sărută zgomotos.

— Bună dimineaţa, frumoasă lady. Ia-ţi haina. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Nu sunt îmbrăcată, zise ea arătând spre trening şi tenişi.

— Este destul de bine. Hai!

Înfăşurându-se în haina ei groasă, Jane se grăbi după el. În maşină îşi puse centura de siguranţă şi se întoarse spre el.

— Unde mergem?

— Este o surpriză. Luându-i mâna, el îi zâmbi uitându-se la înfăţişarea ei proaspătă de dimineaţă, apoi concentrându-se asupra drumului. Am un comision de făcut şi având drum pe aici m-am gândit că trebuie să te iau şi pe tine.

— Sper că încă mai este acolo. Deşi curioasă, ea ştia că este mai bine să nu-l întrebe. Pe lângă aceasta, în câteva minute au ajuns în afara oraşului, mergând pe acelaşi drum pe care venise ea de la St. Louis, cu luni în urmă. S-au întâmplat atât de multe de atunci, din august, gândi Jane, vârându-şi degetele printre

cele puternice ale lui Ronald. Ea găsise prieteni, o slujbă care-i plăcea şi o dragoste numai a ei.

Când Ronald opri maşina ea îl văzu.

— Un curcubeu, şopti Jane. Coborând din maşină merse spre gardul de lemn şi simţi mâna lui Ronald alunecându-i peste talie. Arcul multicolor era înalt, larg şi frumos, deschizând culoarea cerului într-un albastru-pal după ploaie. Jane se apropie mai mult de Ronald şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

— Ştii cât de rare sunt curcubeele în decembrie aici? întrebă el. Nu cred că am mai văzut altul înainte. Trebuia să ţi-l arăt.

— Este minunat. Eu am mers pe acest drum când am venit în Hillbrock şi am văzut un curcubeu atunci. Îmi amintesc că atunci mi-am pus o dorinţă înainte de-a intra în oraş. El se întoarse să-i vadă faţa.

— Şi care a fost dorinţa?

— Aceea de-a găsi fericirea aici, în Hillbrock.

— Şi ai găsit-o?

— Mai mult decât am crezut că ar fi posibil. Ridicându-se în vârful picioarelor ea îşi atinse gura de a lui, lăsându-se cuprinsă de vrajă. Sărutul a fost lung. Lăsând braţele să-i alunece în jurul ei, Ronald îi studie ochii blânzi, căprui:

— Nu mai este mult şi vei fi soţia mea. Abia mai pot aştepta.

— Eu la fel. Moş Crăciun soseşte de două ori pentru mine în acest an.

— Şi pentru mine.

— Miss Brady a fost să mă vadă iar şi mi-a adus contractul reînnoit.

— Aşadar acum ai tot ce ţi-ai propus.

— Da. Sunt încântată să fiu rugată să rămân. Băieţii au ajuns să însemne mult pentru mine. Dar sezonul de fotbal este scurt şi eu vreau să fac o

mulţime de alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Fundaţia pentru sănătate are nevoie de sponsori şi ei spun că eu reprezint un nume. Ea privi spre el puţin neliniştită. El nu se străduia să-şi arate mândria pe care o simţea.

— Şi i-ai sunat?

— Da, vreau să-i ajut să adune bani pentru a găsi un remediu bolii. Şi vreau să dau o speranţă şi altor bolnavi să nu fie nevoie ca ei să-şi contemple viitorul ca fiind gol, ci doar cu anumite limite. Şi chiar şi aceasta se va îmbunătăţi.

— Aceasta este Jane Trolls care vrea să trăiască doar pentru prezent, o tachină el.

— Eu cred că Jane Trolls se retrage. Jane Kershaw vrea să trăiască orice moment din plin. Viaţa este pentru trăit, Ronald, şi niciunul dintre noi nu ştie cât de lungă va fi. Nu vreau să pierd niciun lucru pe care pot să-l fac. De la tine am învăţat asta.

— Şi ai fost o elevă bună. Ce altceva mai ai de gând să faci?

— Ei bine, am aproape 31 de ani şi aş vrea să încep o viaţă de familie.

— E simplu, dacă tu…

— Nicio problemă.

Ronald se aplecă să o simtă din nou.

— Trebuie să începem şi asta o dată.

Agăţându-se de el, Jane oftă. Ce curcubeu frumos!

— Ce-ai zice să mergem acasă?

— Acasă. Ce cuvânt minunat! Luându-i mâna, Jane aprobă dând din cap: Sunt pregătită!

Sfârşit